

CELJSKI tednik

ISKRENE ŽELJE MILIJONOV NA POTI

GOVOR PODPRESEDNIKA OLO TOV. PETRA SPRAJCA

NOVI DELOVNI USPEHI *najboljša zdravica*

Dragi občani, draga mladina!

Dovolite mi, da v imenu vas vseh, v imenu delovnih ljudi celjskega okraja in v imenu Okrajnega ljudskega odbora pozdravim nosilce štafete palice, pozdravi dragemu Predsedniku ob njegovi sedemdeseti obletnici!

Delovni ljudje v naši socialistični domovini se v teh dneh zbirajo na takih svečanih zborovanjih, kot danes mi tukaj, in izražajo svoje priske in plame, spremljajo naš razvoj, da bi naš dragi voditelj maršal Tito, ki bo 25. maja obhajal sedemdeseto obletnico, še dolgo ostal na čelu naše socialistične skupnosti čil in zdrav.

Ob takih priložnostih se še prav posebej zavedamo kaj je naše delovno ljudstvo doseglo v zadnjih desetletjih pod njegovim vodstvom. Predsednik Ljudske skupščine LRS Miha Marinko je v soboto na Jesenicah, kjer je štafeta krenila na pot, poudaril, da je tovariš Tito posebej našega revolucionarnega razvoja; tako v boju z borzuaznimi režimi predvojne Jugoslavije, tako pozneje v hudi in težki borbi za osvoboditev ter v naporih pri graditvi socialistične Jugoslavije.

Poznamo našo razvojno pot, ki smo jo po osvoboditvi prehodili in težave, ki smo jih morali pre-

brest. Toda kljub tem težavam pa imamo danes čvrsto podlago, čvrste temelje za naš nadaljnji razvoj. Pred dvajsetimi leti smo odločno začeli razvijati nove socialistične odnose ob razvijanju delavskega samoupravljanja in družbenega upravljanja. V tem obdobju smo si nabrali bogatih in dragocenih izkušenj za nadaljnjo rast našega družbeno-političnega in gospodarskega sistema. Napredne množice vsega sveta s pozornostjo in z dopadanjem spremljajo naš razvoj z vsemi njegovimi posebnostmi iz specifičnosti. Ravno ta pot, ki nam jo je nakazal naš dragi Maršal in ki nas tako uspešno vodi od zmage do zmage, pot katere središče in glavni smoter je človek in njegova sreča, njegova lepša prihodnost, nam je že do sedaj omogočila, da smo se iz zaostale agrarne dežele razvili na stopnjo srednje razvitih industrijskih dežel.

Pri vsem tem pa ne vidimo samo uspehov. Vemo tudi, da naš hitrejši razvoj poleg objektivnih težav zahtevajo tudi različne napake pri našem delu, ki so subjektivne narave. Naša naloga je, dragi občani, draga mladina, da se proti takim napakam odločno borimo, da jih zavestno in samokritično odpravimo.

Znane so nam tudi naše bodoče naloge. Z vsemi silami si moramo prizadevati, da jih bomo tudi uresničili. Naša večja zavzetost, naša zavestnejša akcija za uresničenje vseh številnih gospodar-

skih, predvsem družbeno-političnih nalog, bo najlepši dar dragemu Predsedniku ob njegovem življenjskem jubileju.

Dragi občani, draga mladina! Vse bližnje in daljnje cilje bomo imeli vedno pred očmi svetla lik tovariša Tita, če nam bo vzor, po katerem bomo skušali izoblikovati tudi nas same. Kajti tovariš Tito je vzor človeka, primer neomajnega revolucionarja in patriota, vzor neutrudljive delavnosti, požrtvovalnosti in visoke politične ter človeške morale. Tak ugled ne uživa samo med narodi Jugoslavije. V enakem pomenu je v čislju naprednih delovnih množic vsega sveta, je vzor iskrenega borca za mir in enakopravnost narodov. Z njegovo svetlo in veliko osebnostjo uživamo tak sloves tudi mi vsi in zato je naša velika dolžnost, da tak ugled sledimo in na vsakem kraju tudi dosledno opravimo.

Draga mladina! Titov rojstni dan je vaš praznik in seveda tudi praznik vseh delovnih ljudi socialistične Jugoslavije. V teh dneh boste ocenjevali uspehe svojega dela in si zastavljali nove cilje za prihodnje naloge. Naša socialistična skupnost z vašim mladostnim poletom računa, da boste tudi v bodoče, kot ste dosedaj, dajali svoj veliki delež pri našem nadaljnjem delu. Čim bolj opravljene naloge bodo najlepša zdravica našemu ljubljenu voditelju in učitelju tovarišu Titu.

fone odmevali jasni otroški in mladinski glasovi. Mladina je izražala svoje globoke želje za srečo in dolgo življenje svojega največjega prijatelja predsednika Tita. Svojo štafeto palice s pozdravi so prinesli tudi mladinci - pripadniki Jugoslovanske ljudske armade, ki so želeli svojemu Vrhovnemu komandantu še dolgo življenje v srečo in blaginjo jugoslovanskih narodov.

Zbrani množici in mladini je nato spregovoril podpredsednik Okrajnega ljudskega odbora Celje tov. Peter SPRAJC. Po njegovem govoru je glavna štafeta krenila iz celjskih ulic proti Ljubljani ter se spotoma ustavila tudi v Zalcu, kjer je sprejela pozdrave prebivalcev Savinjske doline.

Vsi kraji, skozi katere so mladi nosilci štafete tekli, so bili okrašeni z zastavami, ljudje so za kratke minute zapustili domove in šli na ceste in ulice, da bi bili navzoči ob tako svečanem trenutku.

Štafeta je ta dan že drugič potekala čez naš okraj, saj je v soboto prispela z Gorenjske čez Crnivec v moziško in šoštanjsko občino.

LJUBO ZELIČ PRESEDNIK LASKE OBČINE

Ker je odšel dosedanji predsednik laške občine tov. Stane Brinovec na novo službeno dolžnost, so na zadnji seji Občinskega ljudskega odbora Laško izvolili za predsednika občine tov. Ljuba ZELIČA.

Tov. Zelič je bil dolgoletni direktor Zavoda za statistiko pri OLO Celje in dosedanji sekretar Občinskega komiteja ZKS Laško. Že na dosedanih delovnih mestih se je pokazal kot dober politični delavec in gospodarstvenik.

Pri opravljanju nove dolžnosti mu želimo obilo delovnih uspehov.

Ob 9-letnici smrti Borisa Kidriča

Pred devetimi leti je preminul Boris Kidrič, ena največjih osebnosti v revolucionarni zgodovini naših narodov. Bil je med tistimi, ki so z velikimi napori in žrtvami ter brezmejno vztrajnostjo konsolidirali našo Partijo. Med revolucijo je bil duša osvobodilnega boja in revolucionarnega preporoda v Sloveniji. Bil je politični komesar Glavnega štaba NOV in PO Slovenije in ob osvoboditvi prvi predsednik slovenske ljudske vlade.

Prav posebno velike pa so njegove zasluge iz let, ko so jugoslovanski narodi ustvarjali ekonomske temelje za razvoj socializma in pogoje za demokratizacijo odnosov v naši socialistični družbi. S svojim neumornim delom kot prvi Jugoslovčan k visokemu odlikovanju narodnega heroja zaslužil najvišje delovno priznanje — naslov junaka socialističnega dela.

V aprilu leta 1953, v času, ko so njegove politično ekonomske zasluge rodile prve velike uspehe tako na področju krepitve naše ekonomske moči, kot pri utrjevanju sistema samoupravljanja in družbenega upravljanja, ga je zavrtna bolezen iztrgala narodom Jugoslavije. Boleča je bila ta izguba, tako boleča, da smo se takrat, kot se še danes globoko zavedamo njegove nenadomestljivosti.

Njegov spomin med nami je večni!

DAN MLADINSKIH BRIGAD *VISOKI ODLIKOVANJI CELJSKIMA BRIGADAMA*

Pretekli teden je bila v Celju v Narodnem domu prijetna slovesnost. Zbrali so se brigadirji mladinskih delovnih brigad k proslavi dneva brigad. Na tej svečanosti, katere so se poleg brigadirjev raznih smen iz več let nazaj zbrali tudi bodoči udeleženci delovnih akcij, je govoril tovariš Veber o pomenu mladinskih delovnih akcij doslej, o bodočih akcijah, o življenju v brigadah in o velikih šoli, ki jo taka oblika delovnega tovarštva tudi predstavlja.

Mladina, večinoma brigadirji, je priredila tudi krajši kulturni in zabavni spored. Mladi pevci učiteljska so peli brigadirske pesmi, vmes so nastopili pripadniki JLA in recitatorji in na koncu so na oder prinesli tudi veseli program, kakršni so izpolnjevali številne brigadne večere na akcijah.

Največičastnejši pa je bil trenutek, ko je predsednik okraja tov. Miran ČVENK izročil zastopnikoma dveh celjskih brigad (srednješolski in delavsko-kmečki) v imenu Predsednika republi-

ke visoki odlikovanji — orden dela s srebrnim vencem.

Zbrana mladina je potem v tovariškem razpoloženju kovala načrte za bližajočo se pomlad, ko bodo prve brigade odšle na traso graditve ceste »Bratstva in enotnosti«. Mnogi mladi brigadirji pa bodo odšli na lokalne delovne akcije, ki jih letos organizirajo vse politične organizacije v naši domovini.

Ne bo dolgo, ko se bo brigadirska pesem iz dvoran, učilnic, tovarn in vasi preselila tja, kjer bosta tudi kramp, lopata in samokolnica prispevali k harmoničnemu ritmu mladostnega poleta zavedne mlade generacije v naši domovini.

MOZAIK PARKET SO ZAČELI IZDELOVATI V CELJU

VSO LETOSNJO PROIZVODNJO BODO IZVOZILI

V ponedeljek so v podjetju »Savinja« svečano odprli novi obrat za izdelovanje mozaik parketa, ki je posebnost na tem področju. Obrat je popolnoma mehaniziran, kajti ta cilj so pri gradnji obrata in pri montaži naprav vse čas zasledovali.

Predvidevajo, da bodo lahko v novem obratu izdelali okoli 150 tisoč kvadratnih metrov parketa. Zmenili so se tudi, da bodo v obratu polno zaposlili dve izmeni, kasneje pa predvidevajo še uvedbo tretje izmene.

Ta obrat bo izdeloval vse vrste parketov iz hrastovega lesa in tudi iz listavcev. Posebnost obrata je tudi možnost izdelave specialnih parketov (intarzija), ki jih izdelajo iz kombinacije več vrst lesa in ki dajejo sobi posebno vzdušje ter so zavoljo tega na trgu posebno cenjeni.

Posebna značilnost, kar je ob sedanjih prizadevanjih še zlasti pohvalno, je, da so vsi za letošnje predvideno proizvodnjo plasirali na zunanji trg. Istočasno predvidevajo v tem podjetju občutno preokretno letošnjega izvoza. Sedanji pokazatelj namreč to trditev tudi zgovorno dokazujejo.

Saj so že v prvem delu leta prekoračili izvoz za tretjino predvidevanj (53 odstotkov).

Kljub temu, da je na zunanjem trgu močna konkurenca na področju trgovine in plasiranja finalnih lesnih izdelkov, je temu kolektivno predvsem zaradi kvalitete in nizkih lastnih stroškov, ki so jih dosegli s smotrnim gospodarjenjem ter z ustreznimi organizacijsko delo, le uspelo prebiti konkurenčni zid ter osvojiti zahodno tržišče. Razen v Švico izvažajo tudi v Nemčijo, Anglijo, Italijo in drugam.

SEJA OKRAJNEGA KOMITEJA ZKS

V sredo je bila v Narodnem domu seja Okrajnega komiteja Zveze komunistov Celje. Člani komiteja so obširno govorili o nekaterih nalogah, ki stojijo pred komunisti in njihovimi vodstvi v zvezi z nekaterimi gospodarskimi in političnimi problemi pri nas. Skladno z nakazovanjem teh nalog so predlagali tudi celo vrsto izboljšav za uspešnejše delo organizacij Zveze komunistov.

Od splošnega k stvarnemu

Pred dnevi smo obiskali novega predsednika okrajnega sindikalnega sveta v Celju tovariša Vlada Črešnika, ki nam je pojasnil stališča, ki jih je zavzel zadnji plenum okrajnega sindikalnega foruma o trenutnih aktualnih gospodarskih problemih.

Tov. Črešnik je pojasnil, da je v sedanjem obdobju prva naloga vseh sindikalnih organizacij predvsem pozornost do nekaterih negativnih pojavov, ki bi lahko delovali kot zavora gospodarskemu, družbenemu in predvsem razvoju samoupravnih organov. Razumljivo je, da občinski sindikalni sveti zlasti pa sindikalne podružnice ne smejo ostati pri načelnih razpravah, temveč morajo, izhajajo iz teh, analizirati podrobne probleme, ki so značilni za njihovo organizacijo, oziroma podjetje. Jasno je tudi, je dejal tov. Črešnik, da organizacije ne smejo čakati na neka navodila in morda celo na administrativne rešitve

pozameznih problemov, ki so značilni za vse območje. Tu bodo namreč prišli do izraza predvsem iniciativnost in revolucionarnost kadrov, zavest ter smisel za zdravovo presojo. Jasno je pa tudi, da bi bilo kritikantstvo z zahrbtnimi nameni škodljivo.

Prva skrb pri reševanju vsega problema bo seveda veljala problemom proizvodnje, storilnosti, ekonomičnosti in ostalim elementom dobrega gospodarjenja. Istočasno pa tudi doslednejše vsklajevanje osebnih interesov z interesi podjetja in skupnostjo. Če bi namreč dopustili, da se ti interesi križajo ali da si nasprotujejo, bi nehote zavrgli tudi osnovne značilnosti našega razvoja delavskega samoupravljanja.

Na zadnjem plenumu so podrobno govorili tudi o potrebi po ponovni proučitvi občinskih proračunov in kritični obdelavi planiranih izdatkov. Razumljivo pa je, da sindikalne organizacije mo-

rajo še odločneje podpirati povečanje tempa stanovanjske izgradnje.

Posebno pozornost pa bodo sindikalne organizacije v tem obdobju morale posvetiti osebnim dohodkom, neusmiljeno bo potrebno kritizirati in onemogočiti neupravičeno previsoke osebnih dohodke. Istočasno pa morajo sindikalne organizacije zahtevati, da se vsi osebni dohodki redno izobesijo, da bodo vsi člani kolektiva ocenili in ocenjevali realnost izplačanih dohodkov.

OD 13. DO 22. APRILA

Prevladovalo bo lepo in toplo vreme. Predhodne padavine pričakujemo med 16. in 18. aprilom.
Dr. V. M.

Kaj naj rečemo po treh tednih Zeneve? Ali naj zaidemo kar naravnost v stereotipne komentarje, ki smo jih navajali že desetletje in če pogledamo na zgodovino razorožitvenih konferenc, že desetletja?

Iz želje same se človeku rado rodi že dejstvo, fata morgana izvira iz človekove glave in srca. Tako je menda z optimizmom glede Zeneve. Je sicer nekaj napredka, rezultata pa nobenega. Pravzaprav je čez papirje že močno završala burja hladne vojne, dialogi Dean — Zorin so vse prej kot razorožitveni, nič drugačni niso, kot jih pomnimo že sedem let. Svet stoji pred betonskim zidom, ki ga z nosom ni mogoče podreti. Oba vztrajata na starih stališčih, osak bi rad dosegel premoč in osak trdi, da jo ima. ZDA ne odjenjajo s svojim nadzorstvom, SZ ne s spojo popolno in splošno razorožitvijo, obe pa sta zagnjeni v globoko in gosto temo nezapajanja, obe pa zahtevata nekaj zares nemogočega in to druga od druge.

Do bistvenih spornih vprašanj v Zeneri pravzaprav niti še niso prišli. Znani ameriški komentator Lippman pričakuje, da bo rezultat vsega tega nekaj start na modus vivendi med Zahodom in Vzhodom, sloneč v glavnem na status quo v Evropi in v Aziji, modus vivendi zato, ker za zdaj ni drugega izhoda kot živeti med vojno in mirom in skleniti knečjemu »pomirjujoče sporazume«. Angleški delegat Godber je našel kar dvanajst stičnih točk med ameriškim in sovjetskim predlogom, toda niti Deanu niti Zorinu s tem ni ustregel, terjala sta vsak svoj proceduralni sistem, iz njunih opomb na angleško posredovanje je vel piš hladne vojne. Predsednik angleških laburistov je predlagal, naj bi Nemcem ne pošiljali atomskega orožja. To je sicer zelo zanimiva zahteva, posebno če jo soočimo s skoraj istočasno Adenauerjevo izjavo za New York Times o atlantski skupnosti, ki da mora za Evropo pomeniti to, kar je pred 100 leti združitev nemških kneževin pomenila za Nemčijo. Prijateljstvo med Nemčijo in Francijo, da je najkonstruktivnejši činitelj današnje dobe.

Nič ni čudno, če s to evropsko združitvijo Ameriki in njenemu evropskemu agentu Adenauerju ne gre vse gladko. Tu niso samo majhne države, ki jim ne gre v račun politična združitve, tu je Italija, ki ne more narediti črte čez svojo preteklost, tu je tudi Francija, v kateri je treba računati z javnim mnenjem, in upajamo, da de Gaulle to zna, čeprav agitira za evropsko politično integracijo, v kateri bi imel prav on proo besedo. V luči zenevskih razgovorov, v katere so močno posegle izvenblokovske države, pa je delo za zahodno integracijo Evrope ofenziono dejanje, saj je že gospodarska integracija naredila državam zunaj integracije hudo škodo pri izvozu surovin in mednarodnem financiranju razvoja manj razvitih držav.

Medtem se zapleta kriza v Argentini: Armada je odstranila Frondizija, ker ni bila zadovoljna z njegovimi »levičarskimi ukrepi o davčni in agrarni reformi, kar bi prizadelo višje kroge, s katerimi je generaliteta povezana. Premočno je bil poudarjen peronistični vpliv. Vse kaže, da državni udar v Argentini nikomur ne bo koristil, nekaj udarec po vodi.

Generali so prevzeli oblast tudi v Siriji, ker niso bili zadovoljni z Davalibijevom vlado, češ, da vleče nazaj in proti Naserjevemu socializmu, preveč na iraško stran. Proglas, ki so ga zmagoviti oficirji objavili sirskega ljudstva, poziva na enotnost vseh arabskih narodov, ki mora sloneti na zdravih temeljih, da se ne bi ponovile prejšnje napake. Kazalo je že na bratomorno vojno med Damaskom in Aleppom, kazalo je, da bo planil v požar ves Bliznji Vzhod, nenadoma pa so se strasti pomirile, nastopil je kompromis, konec koncev pa tudi precejšen politični efekt: Damask in Kairo nista več v sporu. Arabska liga pa je naročila vsem svojim delegatom v OZN, naj podpro Sirijo v Varsovnem svetu proti »izraelski agresiji in za pravice palestinjskih Arabcev. Vse to seveda pomeni, da je žerjavica pod pepelom živa in da bo taka ostala.

Prisrčno in v mladostnem razpoloženju

Za nami so trije dnevi manifestacij, sprejemov in pozdravov, trije dnevi, ko so delovni ljudje celjskega okraja, mladina in naši najmlajši državljani pozdravljali nosilce palice štafete mladosti ter jim izročali iskrene pozdrave ter prisrčne čestitke za predsednika Tita, ki praznuje letos svoj sedemdeseti življenjski jubilej.

Sedmega, osmega in devetega aprila je celjski okraj prevevalo eno samo praznično razpoloženje. Nemajhno zaslugu za to je imelo lepo vreme, ki je bilo udeležencem štafete mladosti naklonjeno vse tiste dni, ko je štafeta tekla skozi Zadrebko in Saleško dolino, proti Celju, Zalcu in Preboldu. Glavni zvezni štafeti se je na najrazličnejših krajih pridružilo še okoli šestdeset lokalnih prog, ki so prav tako zajele na stotine in tisoče tekačev. In če računamo še tiste množice, ki so pozdravljale in sprejemale štafeto mladosti, potem lahko znova zapišemo, da je bila letošnja štafeta velika vseljudska politična manifestacija.

Tudi letošnja štafeta je zapustila svojim udeležencem vrsto nepozabnih vtisov. In še nekaj — mladi rod je bil tisti, ki je dal tej prireditvi pečat iskrenosti, prisrčnosti in sproščenosti. Mladostno razpoloženje je prevzelo tudi tiste, ki so stali ob cestah, se zbirali na trgih in prisostvovali svečanostim.

Kakor je bil veličasten sprejem štafete mladosti v Velenju, kjer so zares poskrbeli za slavnostno in praznično razpoloženje, pripravili edinstven program in podobno, tako prisrčno so bili na drugi strani prihodi štafete v Gornjem gradu in v vseh krajih do Mozirja, pa spet v Sošanju, Konjicah, Celju in končno v Zalcu in Preboldu. Ni bilo človeka,

ki bi se ne navdušil nad cicibani, ki so pričakali štafeto mladosti v Gornjem gradu. Bili so resni in srečni, v rokah pa držali šopke spomladanskega cvetja, s katerimi so zasuli tekače in vozila. Tedaj so se sprostiti in zaplesali. Nekaj podobnega so pripravili tudi otroci iz Pesjega, ki so prišli na glavno cesto ter prav tako s cvetjem in vzkliki pozdravili tekače, ki so hiteli v rudarsko mesto.

V Smartnem ob Dreti je štafeto pričakal ves pionirski odred. Njegovi mladi člani so se zbrali pred šolo.

Svojevrsten podvig so si privoščili otroci osnovne šole »Karla Destovnika-Kajuhac v Belih vodah. Nekaj dni pred odhodom štafete v Soštanj, so obiskali vse domačije njihovega območja ter dodali čestitki pionirskega odreda še podpise vseh gospodarjev.

S posebnim načinom organizacije štafete mladosti so se izkazali tudi mladi člani partizanškega društva na Polulah v Celju. Oni so že v nedeljo krenili v Pečovnik do hiše, kjer je bil pred vojno partijski sestanek. Od tam so ponesli štafeto palico na zbor volivcev, ki so ga tisti hip prekinili in vsi skupaj zaželeli dragemu maršalu Titu: da bi nas še dolgo vodil čil in zdrav... Takih in podobnih prizorov.

iskrenih in prisrčnih, je bilo še nebroj. Naj vam povem, kako so si krajšali čas mladinci in pionirji, ki so na določenih mestih čakali, da prevzamejo štafeto palico. Največjo potrpežljivost v tem so pokazali mladi ljudje Zadrebke doline, saj so stali ob cesti, ki vodi iz Gornjega grada proti Nazarju že uro in več prej. Preden so prevzeli palico in jo ponesli dalje, so na cesti s peskom in cveticami sestavljali peterokrake zvezde, pisali ime Tito in podobno. Prav lepo so si okrasili tudi kolesa, ki so tisti dan dobila videz cvetoče vetrnice.

Za nekakšen višek svečanosti v Velenju je poskrbela mala pionirka Marjetka, ki je takole prebrala svoje voščilce za predsednika Tita: Zdaj, ko naša domovina čvrsto k sreči že hiti, kdo bi mogel jo voditi če ne dragi Tito, Ti!

Sedaj, ko dan veliki Tvoj slavimo, »Na mnoga leta! Tebi vsi želimo. Naša srca so pri Tebi zbrana, Tebi, dragi Tito, so predana. To so bili prizori, ki so spremljali štafeto mladosti skozi celjski okraj; prizori sreče in zadovoljstva, prizori toplih želj in iskrenih čestitk.

Štirje posnetki, štirje prizori s štafete mladosti. Zgoraj: prihod štafete iz okoliških krajev Velenja pred Kulturni dom rudarskega mesta ob Paki. V sredi: otroci iz Gornjega grada pričakujejo nosilce štafete palice. Zanje so pripravili tudi šopke spomladanskega cvetja. V sredini na desni: pionirka Marjetka bere čestitko, ki jo je naslovila predsedniku Titu za njegov rojstni dan. To je bilo na sprejemu štafete v Velenju, odkoder je tudi spodnji posnetek.

M. Božič

Avtobus namesto vlaka Preusmeritev prometa na progi Poljčane-Zreče

Od nedelje, 15. t. m. dalje bodo vlakovni potniški promet na ozkotirni progi Poljčane-Zreče zamenjali avtobusi. Konec tega meseca pa bo preusmeritev uvedena tudi za tovorni promet. Tako bodo smali konjski vlak: zamenjali avtobusi ter kamioni.

V zvezi s to odločitvijo smo obiskali šefa transporta pri železniški sekciji v Celju tovarnika Antona Dvornika in ga vprašali po razlogih, ki so privedli do te spremembe. Takole je dejal:

— Najprej se moramo zavedati dejstva da moramo tudi na železnici skrbeti za dobro gospodarjenje, za ekonomično obratovanje in nalaganje sredstev. Tudi mi smo podjetje kakor vse tovarne in podobno. Zaradi tega tudi pri nas veljajo vsi zakoni gospodarjenja.

Kar tiče konjske proge, pa tole. Osnovna sredstva so na tem ozkotirnem odseku močno zastarela. To velja tako za vlečna (lokomotive) kot vozna (vagoni) sredstva. Če bi hoteli vse to obnoviti, bi potrebovali težke deset in sto milijone, ki jih pa naše podjetje nima. Zaradi tega smo se odločili za cenejšo rešitev, ki pa v nobenem primeru ne prizadene koristnikov potniškega in tovornega prometa na tem odseku. Od nedelje dalje bodo na tej relaciji, torej od Poljčan do Zreč, vozili moderni turistični avtobusi znamke P.A.P. Vsek avtobus ima po 36 sedežev. Vozni red za novo prevozno sredstvo bo ostal nespremenjen. Pa ne samo to, če bo treba, bomo uvedli še več prog samo, da bi ustregli našim potrošnikom in jim omogočili kar se da hitre in udoben prevoz.

— Kako so ljudje sprejeli spremembo? — Kot je pri nas že v navadi so se nekateri navduševali in videli v tej preusmeritvi prednosti, ki so očitne, drugi pa spet gojdnjali, ker pač tarnajo nad vsako novo pridobitvijo. Takšni so pač ljudje. Zanimivo je, da so se za staro ogrevali tudi takšni, ki se niso nikoli vozili na konjskem vlaku. Drugi so bili spet v »skrbelch, kam bdo poslej dajali kose in motike. Čeprav naša pravila ne predvidevajo, smo to dopuščali. In če bo treba, bomo to dovoljevali tudi na avtobusih. Poiskati bo pač treba prostor, kamor bomo spravljali tudi takšno orodje, če se bo pojavilo kot osebna »priljaga«. Skratka, zavzeli se bomo, da bo potniški promet na tej progi potekal odsej še bolj in hitreje.

— Kako pa je s tovornim prometom? — Kot rečeno ga bomo preusmerili na kamione bržkone s prvim majem. Tudi ta sprememba prinaša velike ugodnosti. Tako bo odpadlo prelaganje tovara, ki je bilo zdaj potrebno iz ozke na normalno progo. Tovorni promet se bo pospešil in skrajšal za najmanj 24 ur. Vse tovar iz konjskega območja bomo od maja naprej prevažali na kamionih direktno v Celje. Tu ga bomo nalagali na

vlak in pošiljali naslovniku. Ves tovar, ki bo namenjen koristnikom v konjskem bazenu pa bomo odsej s kamioni dostavljali direktno, torej na domove, v podjetja, ustanove itd. Tako bomo olajšali dostavo tovara saj so ga slovniki doslej morali dvigovati na postajah in ga od tam z lastnimi sredstvi prevažati na domove, v podjetja itd. Zdaj bo ta vmesna pot odpadla, ker jo bomo opravili mi z našimi kamioni. Tudi to je prednost, ki je ne kaže podcenjevati.

— Skratka, gre za novosti, ki bi jih ljudje morali samo pozdraviti, ne pa sprejemati z zadržanostjo. Gre za korak naprej v prometu na tem odseku.

SEMINAR ZA ODBORNIKE SZDL

Se ta mesec bo v Slov. Konjicah enodnevni seminar za vodilne odbornike krajevskih organizacij SZDL. Skupaj s člani Občinskega odbora SZDL bodo obravnavali nekatere najvažnejše politične naloge.

TRETJE FLUOROGRAFIRANJE

V tem mesecu bo v konjski občini fluorografiranje prebivalstva, tretje po vrsti od 1954. leta. Večina tehničnih priprav je že izvedena.

OBCNI ZBORI SO KONCANI

Večina sindikalnih podružnic na območju konjske občine je že imela svoje redne letne občne zbere. Splošna analiza je pokazala, da so bili v večini primerov dobro pripravljene. To velja tudi za udeležbo, manj pa za razpravo.

Vodstvo Občinskega sindikalnega sveta pa je pričelo s pripravami za občni zbor občinskega sindikalnega foruma, ki bo bržkone v sredini maja.

Bil je lep večer . . .

Ploskanja ni in ni hotelo biti konec. Čeprav je bil napovedan program pesmi izčrpan, ljudje, ki so napolnili veliko doorano Narodnega doma, niso ostali. Kot pribiti so sedeli in čakali. Težka je bila ločitev od zbora in pesmi. Morda bodo še kaj zapeli?

Sporazum med dirigentom in pevci je bil hitro dosežen.

Dvorana se je umirila.

Moški komorni zbor pod vodstvom profesorja Egona Kuneja je znova zapel. Dodal je eno, dve pesmi . . .

Zopet ploskanje . . .

Tako so Celjani sprejeli v sredo, 4. aprila 1962. nastop oziroma 125. samostojni koncert priljubljenega ansambla, ki bo 20. maja letos slavil že trinajsto obletnico delovanja in uspehov.

Kakor že nešteto prejšnjih, tako je tudi ta koncert potrdil visoko kvaliteto stopnja zbora; morda celo višek amaterskega dela. Pesem, pa naj si bo klasična, ruska ali poljska, črnska itd., zlasti pa še domača, je ogrela poslušalce. Prišla je iz srca in našla hvaležna srca poslušalcev. To pa je tudi vse, kar pričakujemo od zbora, oziroma vse, po čemer bi lahko merili kvaliteto sposobnosti ansambla. To je umetnost, ki zasluži priznanje in pohvalo. Takšno spontano in enodušno priznanje so zboru in njegovemu dirigentu izrekli ne le hvaležni poslušalci, ampak pozneje, na prisrčnem tovariškem srečanju tudi nekateri priznani glasbeni pedagogi in ustvarjalci, kot Daniilo Bučar, Slavko Mihelčič, Peter Lipar in Radovan Gobec. Iskrene čestitke zboru pa je nastopil tudi predsednik Okrajnega sveta Svobod in prosdetnih društev Andrej Svetek. To so bile besede strokovnjakov in prijateljev, besede priznanja in novih pobud. Tako so izzvenele tudi skladatelja Radovana, Gobca, ki je med drugim dejal:

Vesel in ponosen sem, da dela v Celju takšen zbor kot je komorni.

-mb

15. april dan železničarjev

V zgodovini jugoslovanških železnic pomeni 15. april 1920. leta tisto poglavje, v katerem je (v tistem času) najbolj prišla do izraza revolucionarna zavest, borba za pravice in ne nazadnje za svobodo. V noči med 15. in 16. aprilom tega leta je namreč začelo stavkati okoli šestdeset tisoč železničarjev in brodarjev. S stavko, ki je ohromila ves tedanji promet, so hoteli prisiliti vlado, naj bi vendarle izpolnila obveznosti in obljube, ki jih je dala leto dni prej. Četudi osemnajstodnevna stavka ni uspela in čeprav je bila zadušena z vojaško silo, orožniškimi streli in krvo na Zaloški cesti v Ljubljani, je še bolj dvignila in okrepila revolucionarno zavest železničarjev. Zato ni naključje, da je poziv Komunistične partije 1941. leta na splošno in oboroženo borbo proti okupatorjem in domačim izdajalcem naletel tudi med železničarji na velik odziv.

Dan železničarjev pa ni vezan samo na revolucionarno borbo in zmago, ampak tudi na uspehe, ki so jih železničarji dosegli po vojni pri graditvi in obnovi porušeni prog, pri urejanju normalnega prometa in končno pri uveljavljanju delavskega samoupravljanja.

— Ste že imeli volitve v novi delavski svet?

— Se ne. Delavski svet prometne sekcije v Celju bomo izvolili 26. aprila. Istočasno pa bomo izvolili še pet naših članov v osrednji delavski svet železniškega transportnega podjetja v Mariboru, kamor spadamo tudi mi.

Tako se je začel razgovor s tajnikom sindikalnega koordinacijskega odbora celjske prometne sekcije tov. Srečkom Čuješem. — V zadnjem obdobju ste na železnici dosegli pomembno decentralizacijo delavskega samoupravljanja. Ali je ta proces že zaključen?

— Če sodim po tem, da na primer delavski svet naše prometne sekcije (in tako je tudi pri osta-

Skrb za človeka

lih enotah v okviru podjetja, ki ima svoj sedež v Mariboru) odloča le o manjših, povsem naših lokalnih vprašanjih in nalogah, dobi človek občutek, da se pri nas proces decentralizacije še ni ustavil in da bo moral iti naprej. Po mojem mnenju bi lahko imeli delavski sveti posameznih enot večje pristojnosti, kot jih imajo. To pa je seveda stvar razvoja, kateremu se ne moremo upirati, niti ga prehitovati.

tudi na železnici

— V zadnjih letih, bolj kot kdajkoli prej, močno poudarjamo skrb za človeka? Kaj ste napravili na železnici, zlasti pa v Celju, v tem pogledu?

— Železničarjevo življenje ni lahko. Večidel ga preživi na voznjaku. Da bi jim olajšali naporno delo, urejamo na postajah posebne sobe, kamor se zatekajo vsaj v tistih redkih prostih minutah, da zavzijejo malico, ki jo nosijo s seboj, da se tam odpočijejo itd.

cali se v zdravstveni postaji, ki ima poleg splošne tudi zobno ordinacijo. Razen tega imajo naši delavci vse možnosti, da koristijo domove ob morju za letni oddih. Posebno poglavje skrbi za človeka pa se kaže tudi v prirejanju tečajev za pridobitev kvalifikacije. Te tečaje prirejamo po potrebi, sicer pa takrat, kadar se prijavi zadostno število kandidatov. V glavnem pa je ta problem že rešen.

— Kako pa je s celjskim železniškim vozliščem. Nepoučen človek ima vtis, da so dela pri urejanju in gradnji vozlišča povsem zastala. Ali je to morda celo res?

— Da, res je. Dela so povsem zastala. Edini vzrok za to tiči v pomanjkanju sredstev.

-an

Kozjanka danes

Kozjanko, malo industrijsko podjetje v Kozjem — bolje rečeno obrat »Metka« je v nemogočih prostorih, ki niso bili primerni niti za sodnijo in tudi ne za kak drug urad, čeravno vemo v kakih se zlasti sodnijske pisarne stiskajo — je v zadnjem času vredno obiskati.

Ni potrebno veliko časa niti temeljitega proučevanja, da spoznamo, kaj lahko vse naredijo ljudje, ki imajo voljo do ustvarjanja, ljudje, ki vidijo v svojem čep-

rav malem obratu bodočnost, proizvajalci, ki so postali tudi upravljalci in ki ne čutijo zapostavljanja in slabega gospodarjenja. Skratka takoj lahko ugotovimo, kaj pomeni v gospodarski organizaciji dober voditelj, ki zna ravnati z ljudmi, ki živi z njimi in ki jih predvsem razume in ki tudi razume vsa prizadevanja kolektiva za boljše proizvodne uspehe.

Res je sicer, da se v Kozjanki borijo z mnogimi težavami, res pa je tudi, da teh težav ne jem-

ljejo kot nekaj nemogočega, kot nepremagljive. Prav nasprotno! Vse težave so jim samo še ena izmed glavnih gonilnih sil. Istočasno pa z veseljem pogledajo na trato nedaleč od sedanjega poslopja in s ponosom pravijo: »Tule bomo zidali, tedaj bo pač seveda neprimerno manj težav!«

V tem obratu so delavke pod bivšim direktorjem zaslužile samo po nekaj tisoč na mesec. Danes je slika prav drugačna, dobre delavke zaslužijo tudi preko dvest tisoč dinarjev. Obratovodja nam je mimogrede, ko smo posneli nekaj njihovih strojev, povedal, da bodo dobili nove in da bodo pozneje lahko prešli v šeststatveni sistem. V sedanjih prostorih in s sedanjimi stroji pa to seveda ni možno. Povedal je tudi, da so od časov, ko so varnostni organi preprečili še nadaljnje škodljivo delovanje bivšega direktorja, proizvodnjo več kot podvojili, in sicer z zmanjšanim številom zaposlenih. Po obnovi obrata »Kozjanka«, ki je posebna ekonomska enota celjske »Metke« pa bodo seveda lahko zaposlili še nove proizvajalce, ki jih v teh krajih ne bo težko dobiti.

Zanimiva je tudi ugotovitev, da so vsi zaposleni, razen tehnika, ki obrat vodi, doma iz teh krajev in da so se za delo v tekstilni stroki priučili. Ker pa je obrat specializiran le za nekaj posebnih izdelkov, so delavke hitro dobile tudi potrebno spretnost.

Upravnik ekonomske enote »Kozjanka«.

Delavka pozorno namešča votek z nitjo v »čoln«.

Tkačka za strojem

Velika škoda je bila — še sedaj jo čutimo

Pred kratkim smo obiskali upravnico gostišča nasproti sodnije v Smarju. Pogovorili smo se z upravnikom tega gostišča, ki nam je marsikaj povedal o težavah in izgubah, ki so jih imeli zaradi brezvestnega ravnanja upravni-ka bivšega gostišča Rudnica — Rupreta. Ta je ne da bi pomislil na posledice zniževal cene izpod proizvodnih stroškov. S tem je prisilil tudi kolektive ostalih gostišč v Smarju, da so do skrajnih meja znižali cene, vendar niso bili toliko neprevidezni, da bi šli izpod lastne cene, ker bi se za gotovo znašli na isti poti kot bivše gostišče. Upravnica, ki je tedaj bila članica občinskega sveta za gostinstvo, je nekajkrat opozorila na škodljivo ravnanje Rupreta, toda nihče ni ničesar ukrenil, dokler niso zadeve vzeli v »svoje varstvo« varnostni organi.

V gostišču nasproti sodnije v Smarju so nam tudi povedali, da so zaradi Rupretovega brezvestnega ravnanja utrpeli kar za dva milijona izgube na skladih, kajti ti bi bili za toliko višji ob normalnih pogojih poslovanja, čeravno je prav to gostišče znano,

da nima visokih cen. Rupretovo ravnanje pa je šlo tako daleč, da je s svojim ravnanjem prisilil kolektiv na zavestno zmanjševanje skladov in s tem seveda tudi osebnih dohodkov, kar je bilo še bolj krivično za ta kolektiv. Kajti v nekdanji Rudnici, v gostišču, ki je vse doslej bilo v likvidaciji, je šlo vse po domače. Tam tudi ni bilo težej za dobrim gospodarjenjem in za zvišanjem osebnih dohodkov na tej osnovi.

Upravnica te ekonomske enote pa upa, da bo sedaj boljše. Meni pa hkrati, da je združevanje gostišč iz več deset kilometrov oddaljenih krajev lahko le modni krik, nikakor pa to ne more biti dokazana gospodarstvenost, kajti že navaden in nevešč občan ve, da bo poslovanje s tem še težavnejše.

Mimo njenih izjav pa ostane še vselej odprto vprašanje — ZAKAJ NIHČE NI REAGIRAL NA OPOZORILA SVETA ZA GOSTINSTVO IN ZAKAJ NIHČE NI REAGIRAL NA OSTALA OPOZORILA?!

Mile

Remontiranje Marže

V zadnjem času se je na široko razmahnila razprava o negativnem vplivu trgovine pri formiranju maloprodajnih cen. To je tudi razumljivo. Saj so nekatere — mirno lahko rečemo neupravičljive podražitve izvale precej negotovonja. Vendar smo skušali to zadevo nekoliko podrobneje proučiti. Ze kmalu smo ugotovili, da se ostrina kritike na račun trgovine naslanja predvsem na dejstvo, da se potrošnik srečuje s trgovino kot posrednikom industrije, ne pa na dejanskih analizah stanja oziroma ugotovitvah, kje bi bile pravi vzroki glavne vrzeli in kdo je odgovoren za neupravičljive podražitve. Tokrat namreč obravnavamo samo nekatere številke, ker je jasno, da v mnogih primerih spremeni pogoji povzročijo tudi objektivne pogoje za spreminjanje cen.

Posebna primerjava cen celjskih in ljubljanskih podjetij nam je pokazala, da

imajo celjske trgovine nekoliko višjo maržo pri prodaji tekstilnega blaga (razmerje 17,11 : 16,95). Gre pa le za neznatno razliko. Ta je neprimerno večja v usnjarski stroki, saj je razmerje kar 18,89 : 15,62 v škodo celjskih potrošnikov. Pri živilih pa lahko ugotovimo obratno. Povprečna marža v ljubljanski pokrajini je 23,40 v celjski pa komaj 16,13. Nekoliko višja je tudi marža v Celju za radiotehnični material, pri izdelkih za potrebe kuharstva pa je v Celju marža kar za 10 odstotkov nižja. Na to v veliki meri vpliva bližina Emajlirke. Nepri- merno dražji pa so izdelki lesne industrije, zlasti pohištvo.

To so le nekateri podatki, ki kažejo na silno raznolikost. Menimo pa, da bi bilo prav, če bi raven cen in primerjave z ostalimi mesti Okrajna trgovinska zbornica objavljala javno in večkrat.

— m.

Živahna gradbena dejavnost v Polzeli

Polzelska tovarna preživlja preobrazbo kot nikdar doslej. Vsaj na zunaj v tej tovarni nismo mogli doslej zaslediti tolikih sprememb. Zima in mrz, ki sta se

zavlekla globoko v pomlad, nista ustavila prizadevanja kolektiva. Saj res gre za veliko stvar. Ta tovarna se namreč enakomerno dviga ves čas in je kljub nekaterim težavam v preteklih obdobjih ostala na vrhu v tej industrijski veji tekstilne industrije.

Brez obzira na upravičenost in možnost hitreje ali počasneje decentralizacije upravljanja v trgovini pa delamo osnovno napako, namreč, da istovestimo organizacijo dela in poslovno tehniko s sistemom upravljanja. Morda bo kdo ugovarjal, češ, pravica upravljanja je suverena v vseh smereh, torej tudi na področju organizacije in tehnike. Menim pa, da temu ni tako. Cilj socialističnega podjetja je, da z najboljšo organizacijo dela, pri najnižjih možnih stroških na najkulturnejši način postreže kupca in da pri tem uporabi vse sodobne tehnične pripomočke in izkušnje. Ustrezno temu cilju morajo biti postavljena načela in oblike upravljanja. Torej ne oblike zaradi oblik, marveč upravljanje ustrezno cilju, ki ga zasledujemo. V nasprotnem primeru bi nas decentralizacija pripeljala na pot likvidacije že dosežene stopnje v organizaciji dela, na pot primitivizma, na pot formiranja atomiziranih gospodarskih teles s skupnim servisom — upravo in z množico parcialnih interesov.

R. Gajšek

Modernizacija trgovine

Problem zastarele, predvsem nezadostno razvite trgovinske mreže sodi že dalj časa med pereče probleme vsega našega gospodarstva, saj ta mreža ni možna prevzeti čedalje večjih količin proizvedenega blaga in ga ponuditi potrošnikom. Na ta način zavirata trgovinam nadaljnje povečanje proizvodnih sil, to pa je vsekakor problem, ki zasluži temeljito proučitev in seveda nujno terjati tudi ustrezno rešitev.

Ce je temu tako v širšem — jugoslovanskem merilu — je tako, če ne slabše, z našo trgovsko mrežo tudi na podeželju. Razumljivo je, da ta problem proučuje že dalj časa pristojni organ, kakor tudi združene trgovinskih delavcev. Vemo tudi, da vsega ni moč storiti kar čez noč, vendar pa razmere v trgovinah moziške občine že zdavnaj ne ustrezajo sodobnim zahtevam.

Da bo trgovina opravila svojo nalogo, bo potrebno — rešitev je mišljena za bližje obdobje — izpopolniti opremo v trgovinah in razširiti trgovsko mrežo predvsem za tiste predmete, ki so do- slej povzročali odliv sredstev iz območja občine. Zato bo nujno ustanoviti trgovino s tehničnim materialom.

Izpopolniti in izboljšati izbiro blaga v trgovini za gospodinjstvo in obrt. Za primerno založenost trgovin bo potrebno skrbeti zlasti v turistični sezoni.

Potrošniški sveti bodo morali aktivneje sodelovati (— mimogrede povedano: — teh ni čutiti ali pa so samo na papirju) pri odpravi pomanjkljivosti v trgovini — in teh ni malo. Zato naj bi skrbele stanovanjske skupnosti in krajevni odbori, predvsem v tistih krajih, kjer stanovanjskih skupnosti še do danes ni.

Usposabljanju strokovnega kadra bo še nadalje potrebno posvečati vso skrb. Razen vključevanja vajencev, predvsem moških, naj bi nadaljeval izobraževanje še tisti kader, ki nima potrebnih kvalifikacij.

V družbenem načrtu za leto 1962 je tudi jasno čutili težnjo po združitvi obstoječih trgovskih podjetij. Pozitivna stran združenosti je dalj časa dvoma ta, da bodo večja trgovska podjetja lažje formirala investicijske sklade za izboljšanje trgovine.

M. M.

Staro se umika novemu

Naša kamera je ta teden ujela tri značilne prizore, ki so posledica hitrega spreminjanja vasi zaradi vpliva sodobnosti. Prvi posnetek prikazuje staro kaščo pri Mestinju, ki je lepo izdelana in že zunanost kaže da je bila last vaškega bogatina. Se sedaj v vročih poletnih mesecih primerno služi namenu, saj je kljub zunanji vročini v njej hladno in štiti tako živila pred predčasnimi razkrajanjem. Drugi posnetek prikazuje sodobno stanovanjsko poslopje v bližini stare hiše (tretji posnetek), ki je krita še s slamo. Zanimivo je tudi, da je največ podobnih kontrastov v vzhodnem predelu okraja, kjer sodobne gradnje šele po osvoboditvi rušijo staro miselnost pri gradnji stanovanjskih poslopij. Bajte zamenjujejo sodobni bloki, kšašče pa hladilniki. Razumljivo je tudi, da je to proces in da bodo ti kontrasti obstajali še dalj časa.

Iz razgovora z domačini pa smo zvedeli, da tudi sami težijo, da bi spremenili podobo krajev. Ker pa bi to zahtevalo prevelika sredstva, menijo, da je že veliko, če v prvem obdobju zamenjajo slamnate strehe z opečnimi.

BASEN o zajčku s kravato

Mali zajček je doraščal v mladeniču. Toda še vedno se je držal domačega kraja in mamice. Ne zamerimo mu, mlad je bil in ni vedel, kaj lahko pomeni za »izobrazbo« takega zajčka potovanje v sosednje gozdove. Toda zajček je doraščal. Imel je vse večje zahteve. Ko je bil že nekoliko večji, je pozabil tudi na svarila in priporočila mamice in svojih vzgojiteljev — nikar ne hodi v tujno, vrnil se boš kot mokra miška, naučil se boš zelo malo, videl boš le delčke življenja, pridobil ne boš ničesar, škodoval pa boš sebi, ker boš skušal uveljavljati tudi v našem gozdu navade, ki jih imajo druge in ki niso primerne za naše gozdne prebivalce.

Toda zajček je vztrajal. In je tudi odšel v sosednji gozd. Potem še delj. Dopadlo se mu je, zato je tudi svoj »izlet« večkrat ponovil.

Nasploh se mu je v oddaljenejših gozdovih dopadlo. Drugačne brloge so imeli, drugače so se nosili in drugače so si gradili domačije, a tudi red je bil povsem drugačen. Toda vsega, kot celote ni videl. Na jasi pa je zagledal tudi oblečeno opico. Lepo pisano obleko je imela. Za vratom pa kričečo kravato. Kravata se mu je strašansko dopadla. In že tedaj je sklenil, da si bo nabavil podobno kravato.

Ko je prišel v svoj gozd, je na veliko razlagal o svoji pogumnosti na sploh, čeravno se je ves čas tresel od strahu in negotovosti. Razlagal pa je tudi o novem — za njega vsaj — načinu življenja in seveda največ o kravati.

Ker je v gozdu kar tako ni mogel nabaviti, je sklenil, da jo bo izmaknil gozdarju. To je tudi storil. Ves ponosen je prisopil med svoje in si svečano nadel kravato na vrat, ne da bi pri tem vsaj oblekel še obleko.

Ostali zajčki so ga gledali in se čudili. Nekaj takega res še niso videli. Čudili so se. Zraven pa so pravili — res, res, to je pa »nobil«!

Pa je prišla mimo lisica, ki je videla že pol sveta in oblazila domala vse domačije. Začela se je smejeti na ves glas. Kar tresla se je od smeha. Vsem je tudi povedala o »ponosnem zajčku s kravato«, on pa je po pouku znova kot zajček — tokrat nezaigrano — začel normalno in neumišljeno živeti.

MORALA ZGODBE

1. Ne domišljaj si, da si moder- no oblečen, če si na nago telo nadenel kravato.
2. Če ti kdo hote ali nehote poka- že črko A iz gospodarske abe- cede, ne smeš misliti, da poznaš že vso abecedo.
3. Ne hodi drugam, da bi pozneje doma začel informatsko uva- jati klinopis, ko pa smo se že privadili sodobnejši pisavi.

Vsaka podobnost z nepotrebnimi potovanji v inozemstvo je lahko le slučajna. Enako je lahko le slučajna podobnost z nekaterimi novitetami, ki jih nekateri baje hočejo na silo uresničiti, ker so baje nekaj podobnega videli zunanaj. Primerjanje potovanja v Pariz zaradi pripravljanja pariškega zreska pa je v tem primeru neumestno in je lahko le plod zlonamernosti.

mile

Upravljanje v trgovini in organizacija dela

V razpravah okoli decentralizacije upravljanja v trgovini nalezimo pogosto na zelo različna stališča glede oblikovanja ekonomskih, oziroma poslovnih enot, kakor tudi obsega pravic, ki naj bi jih takšne enote pridobile. Kaže, da je nemogoče v naprej predvideti oblike, ki jih podjetja glede na posebnosti uvajajo, zato se stališča, ki prevladujejo v enem podjetju razlikujejo od stališč v drugem sorodnem podjetju. Daslej opravljene pregledi in primerjave pokažejo tudi, da v sistemu upravljanja vznikajo svojstvene ideje in novosti, ki se lahko koristno uporabljajo tudi v drugih gospodarskih organizacijah. Originalne rešitve niso redke, zato bi kazalo določene primere posebej obdelati in popularizirati. Nasprotujoča si stališča pa so največkrat le navidezna, predvsem se nam zdijo nasprotna takrat, če sistem upravljanja in uvajanje določenih novih oblik obravnavamo površno, praktičistično, torej brez predhodne ekonomske in družbenopolitične analize. Oblikovanje samoupravnih aktov, v katerih je uzakonjena celotna organizacija

dela ter sistem upravljanja, ni lahka stvar, posebno če upoštevamo, da doslej še nismo razčistili vseh teoretičnih osnov za različne oblike samouprave, na temelju katerih naj bi podjetja zgradila sistem v praksi. Vendar pa lahko rečemo, da dosedanje delo na tem področju daje nekatere zaključke, katere je vredno omeniti.

Organi upravljanja trgovskih podjetij spričo slabe ekonomske osnove ne težijo k decentralizaciji skladov podjetja in tudi ne pravic, ki izhajajo iz delovnih razmerij, marveč se omejujejo zgolj na delitve osebnih dohod-

kov in na razna soglasja k sklepom centralnih organov upravljanja. V vsakdanji rabi srečujemo za decentralizirano enoto upravljanja izraz »poslovna enota, kar pa ni dosledno, kajti poslovna enota obstaja v organizacijsko tehničnem smislu in ni nujno, da je istovetna z enoto upravljanja, čeprav je v večini primerov to slučaj. Druga enota je obračunska, za katero je značilno, da ima v izjemnih primerih pravico razdeliti osebne dohodke, sicer pa se zanjo ugotavljajo elementi delitve dohodka le evidenci. Če gre za obračunske enote s povsem samostojnim po-

slovnim obeležjem, tedaj se uveljavlja tudi načelo razdeljevanja osebnih dohodkov po dejanskem uspehu. Ekonomske enote, ki naj imajo obratne delavske svete s širokimi pravicami, pa so le redke in se oblikujejo v izjemno velikih podjetjih. Menim, da se izraz »ekonomska enota« za vsakršno obliko upravljanja napačno uporablja.

Ekonomska krepitev trgovine je eden odločilnih pogojev za široko decentralizacijo upravljanja. Prehitvanje v tej smeri bi spričlo sedanje nerazvitosti in slabe finančne situacije v trgovini zelo verjetno povzročilo resne težave.

O ODGOVORNOSTI informiranja

(Pojasnilo k vranski prosvetni zadevi)

Narava novinarskega dela je takšna, da je to delo vsestransko in društveno odgovorno. Če namreč novinar zapiše: ta stvar je črna, mora biti zares črna, kajti če se izkaže, da ta stvar dejansko ni črna, ker je v njej še kakšna druga barvna niansa, se je prejšel zoper objektivnost, kar pomeni, da se mora v najboljšem primeru sprijazniti s tem, da bo to stvar popravljal, pojasnjeval ali dopolnjeval, ker mu v nasprotnem primeru lahko zagrozi grožnja s sodiščem.

Cepprav te skromne resnice ni mogoče posploševati ali ji pripisovati izključno veljavo, smo bili v zadnjem času vendarle deležni zlasti nekaterih takih protestov, ki so v svojem protestiranju dovolj jasno pokazali predvsem to, da bi utegnili biti za reševanje tiskovnih nespornostov najbolj »pri roki« prav sodišče. Po mnenju »protestantov« namreč ni bilo objektivno, kar bi moralo biti »objektivno«, zaradi česar je bilo, razumljivo, neobjektivno. Poznamo vsekakor več kategorizacij objektivnega, čeprav je objektivnost lahko samo ena.

Kaj je pravzaprav neobjektivno?

Praksa je pokazala, da največkrat objektivno, resnično, toda negativno resnično. V pozitivni resničnosti se nihče ni iskal neobjektivnosti, ker je potemtakem objektivno, kar je pozitivno. Lahko bi torej rekli: objektivno je pozitivno, neobjektivno je negativno. Seveda običajno, ne pa vedno, pri čemer pa so lahko kajpak članki v resnici neobjektivni, ker sta neobjektivnost in objektivnost skoraj vedno odvisni od izvora informacije. S tem pa smo zadelo ob vprašanje tako imenovane odgovornosti informiranja, se pravi odgovornosti, ki bi jo moral nositi prav tistosti, ki neko informacijo posreduje, kolikor tisti, ki to informacijo v kakršnikoli obliki natisne.

O tem, da lahko ima neodgovorno informiranje škodljive posledice, bi bilo škoda govoriti, ker je preveč očitno, vendar se zdi nujno obelodaniti konkreten primer, ki se nanaša na članek o »emigriranju« iz prosvete, objavljen v zadnji številki našega lista. Ta članek namreč ni bil objektivno, ker ni bil resničen. Kako je prišlo do tega? Preprosto: novinar je prisostvoval seji občinskega zbora proizvajalcev na Polzeli in je v veri, da so trije odborniki (Franc Lesjak iz Tabora, Ludvik Kukovec iz Zabukovce in Franc Praprotnik iz Vranskega), ki so govorili o prosveti,

govorili resnico, napisal članek, za katerega je bil prepričan, da je torej resničen. Medtem pa se je pokazalo, da imenovani odborniki niso bili seznanjeni s tistim, o čemer so govorili, zaradi česar so bile njihove izjave, razumljivo, netočne in neresnične. Po njihovem prikazovanju prosvetne krize je na vranski šoli »odpovedala« službovanje polovica učiteljev s pripombo, »če nam ne date 50 tisoč dinarjev, pa gremo«, poleg tega trije prosvetni delavci v Taboru in prav toliko v Grižah. Nadalje je bilo na seji ugotovljeno, da je znašalo povprečje mesečnih dohodkov na vranski šoli 26 tisoč dinarjev. (Vse te izjave je na srečo zabeležil magnetofon in bi jih zato lahko tudi konkretnije navedli!)

Toda v čem je resnica? Predvsem v tem, da so v zadnjem času v žalski občini odpovedali službo samo TRIJE pro-

svetni delavci, pri čemer bosta dva odpoved umaknila, ker bo občina rešila njuno stanovanjsko vprašanje, tako da je resnična dejanska ENA sama odpoved. In kar zadeva povprečje dohodkov: povprečje ni znašalo 26 tisoč dinarjev, pač pa 35.800, letos pa 40.143 dinarjev!

Odborniki so očitno nasledili! Zatorej: kdo nosi za lažno pisanje odgovornost? Ali odborniki, člani zbora proizvajalcev, čigar verodostojnost je menda zajamčena, ali novinar, ki zato ni imel nikakršnega razloga, da bi vanjo podvomil?! Odgovor je več kot jasan: če odborniki niso poznali dejanskih razmer, pač ne gre za to krivde pripisovati novinarju; če so odborniki morda nasledili, ni za to krivi novinar! Najprej odgovornost odbornikov in šele potem novinarjeva odgovornost! Najprej odgovornost pri izvoru informacije!

D. Hribar

TUDI S SKROMNIMI SREDSTVI SE DA

Na osnovni šoli Oriže so mladinci in pionirji letos ob začetku JPI pod geslom »Leto telesne kulture mladim« najprej ustanovili šolsko športno društvo. Vendar so takoj nastopile težave zaradi prostorov (kakor pri TVD Partizan), ker v Grižah ni telovadnice, niti drugega primernega zaprtega prostora. Kam torej z bradlji, ki je že nekaj let samevala, in tremi blazinami ter dvema švedskimi klopmi? Ali bi bilo prav, če bi ob tako širokem programu vsestranske dejavnosti športnega društva ostali le pri nekaterih disciplinah — športnih igrah in bili še naprej odvisni od vedno bolj muhastih vremenskih prilik?

S privoljenjem učiteljskega zbora na šoli je bil za neke vrste

DOBRO SO ZASTAVILI

Občinski odbor Jugoslovanskih pionirskih iger 1962 v Mozirju, je pred nedavnim sestavljal program in ga razposlal vsem pionirskim odredom na osnovnih šolah s priporočilom, da ga prilagodijo svojim lokalnim prilikam in možnostim. Številna tekmovanja in prireditve tečijo nemoteno že od Novega leta dalje. Na raznih smučarskih tekmovanjih, ki so bila v teh mesecih, so dosegli pionirji moziške občine vidne uspehe. Med te sodi tudi prvo mesto v ekipni razvrstitvi pionirjev na velikem okrajnem tekmovanju v slalomu. Po programu bo največ raznovrstnih športnih in drugih tekmovanj. Sodelovali bodo tudi pri štafeti mladosti, praznovanju dneva mladosti in še na številnih drugih prireditvah. Za pionirsko značko pa bodo tekmovali vse leto. Pionirski odredi bodo tekmovali tudi za kip »Kurirja Jovice«, ki ga je razpisal Zvezni odbor Jugoslovanskih pionirskih iger 1962.

Za uspešno izvedbo občinskega programa pa bo nujno potrebno sodelovanje med pionirskimi odredi, Partizanom in aktivni LMS v posameznih krajih.

ZELENA ZELENA

V tem času, ko je vrednost sveže zelenjave pressegla vrednost suhega zlata, se po tržnici dogodi kaj ne navadne in zanimive reči. Celotake, za katere bi človek mislil, da se ne morejo dogoditi.

Recimo: branjevka pride med drugim prodajati zeleno, pa je ne postavi na stojnico, marveč pod njo, da je po trošniki, ki jo iščejo, ne bi mogli odkriti, an da bi branjevka tistemu, ki bi jo slučajno odkril, zasolila primereno ceno. Pri tem seveda tudi sama išče odjemalce, takšne, ki jim piše na čelu, da iščejo zeleno. Kakor da se gre nekakšno skrivnostno zelenjavno igro!

Potem se primeri. Nekdo pokaže namreč pod stojnico in reče: Zeleno za juho.

Branjevka požmrkne in reče: — Ampak za dva kovača je ne odrežem.

— Za juho ponovi nekdo.

— Najmanj za pet kovačev, reče branjevka.

— Pa naj bo za pet kovačev, kaj pa je pet kovačev.

Branjevka se sklomi in odšipne košček zelene, pa jo pomoli kupcu kakšen zaupen akt; ta vpraša:

— Zakaj pa te zelene ne date na stojnico, se vam ne bi bilo treba pripogibati in hitreje bi jo prodali?

Branjevka pa: — Vi me že ne boste učili kako se prodaja.

Res je. V zelenjavni krizi potrošnik pač ne more soliti pameti prodajalca, ko lahko ta prodaja zelenjavne proizvode z zemljo vred. In to — še za kako drag denar!

To menda vsakdo ve, da ima gotoveljska šola ogle in da ti ogli kažejo nagec. Kaj pa se pravi kazati nagec? No, to je čisto enostavno! Omet je odpadel in zdaj kuka na cesto naga opeka. Kar mislite si, kako je človeku, ki gol stoji na enem prometnem križišču, pa ga zebe v roke in bi jih rad vtaknil v žepa. Na videz je to sila smešna stvar, če pa si jo publiže ogledamo, bo vsakdo prišel do prepričanja, da je to resna zadeva.

No, tako si je mislil ogel, ki kaže največjo golo zaplato, da je vznemiril šolo, ta je odprla usta in nadrla ubogega ravnatelja.

»Ti, upraviteljček, zakaj pa ti ne skačeš gol in bos po cesti?«

»Prismoda, to vendar ni dostojno!«

»Ali je ta beseda DOSTOJNO primerna tudi sa mrtvo stvarco?«

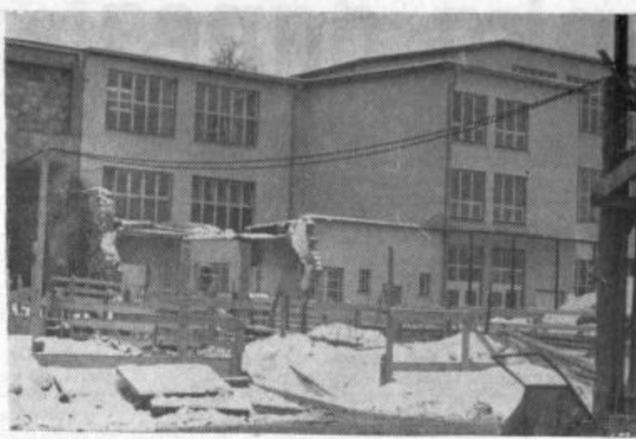
»Vsekakor!«

»Potem preskrbi za denar in mi kupi novo fasado!«

V SPOMIN RAJKU VREČARJU

V visoki starosti 87 let je umrl v Zalcu Rajko Vrečar, šolski upravitelj v pokoju. Z njim smo izgubili trdnega moža, izredno razgledanega prosvetnega delavca, lokalnega zgodovinarja, neumornega turističnega organizatorja, dolgoletnega pevopodjeto ter skladatelja zborovskih pesmi.

Učiteljeval je 40 let in to v Vojniku, v Grižah, Sempetru v Savinjski dolini ter v Zalcu vodil osnovno šolo do leta 1955, ko je bil upokojen. V tem obdobju je vzgojil vrsto generacij mladega rodu, vodil mladinske in pevske zbere odraslih, ustanovil že leta 1899 pevsko društvo Edinost, organiziral je številne gledališke nastope, bil je dolga leta kritik in kronist prosvetne dejavnosti v Savinjski dolini. Dolga leta je zbiral material o zgodovinskih arhivih Celja. Ljubljane, Gradca in Dunaja, da je iz-

Tovarna nogavic na Polzeli spreminja svojo podobo

VITANJE in njegove turistične perspektive

Vitanjsko območje ima malo možnosti za industrijo in poljedelstvo. Vse gospodarstvo teži v gozdarstvo, medtem ko je živinoreja že bolj skromna. Velike možnosti za razvoj pa ima turizem, ki je v konjski občini tu najstarejši in tudi najbolj pristen. Turističnih zanimivosti je v Vitanju in okolici kar precej, pa naj so to kulturnozgodovinske, ali pa naravne. Gostje bodo našli velike možnosti za razvedrilo v lovu, ribolovu,

sprehodih, kopaču itd. Lepi pogoji pa so tudi za zimski turizem, saj je terenov za smučanje prav tako dovolj. V tem prijaznem naselju dela tudi začetka turistične sezone še veliko turistično društvo, ki namerava do napraviti. Tako je tov. Janez Černe, predsednik tega društva zaupal, da bodo morali najprej zboljšati prometne zveze. Zaenkrat je število avtobusov, k izvozi skozi Vitanje enako onemu pred vojno. Problem pa ni težko rešiti, saj bi bilo treba preumertiti samo eno progno, oziroma en avtobus iz doline mimo Franklovega preko Vitana do Konjic ali pa tudi obratno. Turistično društvo je s tem predlogom že seznanilo vse odgovornosti; zato upa na ugodno rešitev problema, saj je tudi avtobusno podjetje obljubilo, da bo storilo vse, kar bo moglo.

Sicer pa bodo v sezoni skušali organizirati še zabavno življenje, uređiti možnost prehrane in prenočiš.

Vitanje je eno takih naselij, kjer je možno večji del prebivalstva zainteresirati za turistično dejavnost.

-jz

TEKMOVANJE MED PODRUŽNICAMI SZDL

Kakor lani, tako je krajevna organizacija SZDL Center v Celju tudi letos razpisala tekmovanje med svojimi osmimi podružnicami. Tekmovanje zajema pobiranje članarine, sprejem novih članov, ustanavljanje pionirskih hišnih svetov, pomoč hišnim svetom, reševanje socialnih vprašanj, evidenco članov SZDL itd.

Tekmovanje se je začelo že marca in bo trajalo do konca septembra letošnjega leta. Po dosedanjih podatkih je najboljšje uspehe dosegla tretja podružnica. Krajevna organizacija SZDL Center pa tekmuje tudi v občinski mmerilu, kjer upa zasesti eno najboljših mest.

Člani SZDL s področja krajevne organizacije Center lahko dobijo o tekmovanju in ostalih vprašanih ustrezna pojasnila v pisarni, ki je odprta vsak petek od 16. do 19. ure. Pisarna krajevne organizacije SZDL pa je v Zidaniškovi ulici 28.

V. D.

BAZEN BODO GRADILI

Me dnajvažnejše lokalne prostovoljne delovne akcije na območju konjske občine v letošnjem letu sodi gradnja in uređenje plavalnega bazena v Ločah. Računajo, da bo pri tej gradnji sodelovala mladina iz raznih krajev občine, predvsem pa dijaki srednjih šol, ki jih štipendirajo konjska podjetja. Razen tega bo mladina konjske občine sodelovala tudi pri zveznih in drugih delovnih akcijah.

V. L.

Nevolja gotoveljske šole

»Oprost, ni kredita!«

»Kaj je to kredit?«

»Po domače povedano ni denarja.«

»Prav. Mi, okrušeni ogli, pa žlebovi in druga zunanja oprema še lahko nekaj časa počakamo. Zdaj mi pa to povej, kako s pleksanjem razredov, kako z novo električno napeljavo, kaj bo s staro, na pol podrtu uto, kaj s ametiščem? Zmigaj se, poravi vse to!«

»Dragi ogli, draga šola, ne boste vsi skupaj smešni. Za vse to je potreben denar! Denarja pa občina nima. Udir, dovolj si stara pri svojih dvainšestdesetih letih pa bi že lahko vedela, da se drugod potrebe še večje!«

»Kaj pa zbori volecvov? Kaj se ta mres ne da nekaj doseči?«

»Veš, draga šola, kakor si glomazna, tako si neumna. Na vsakem zboru, na vsakem sestanku se govori o šoli. Pa ne samo o tebi, o vseh šolah govorimo.«

»In kaj ste pokrenili?«

»Joj, ti si pa res prava nestrpnica! Ka smo ukrenili? Dal smo na zapisnik, da je treba popraviti tudi našo šolo, se pravi tebe.«

»Pa bo kaj iz tega?«

»Veš, radi bi uvedli samopri-

spevek!«

»Tako? Se pravi, da se Gotoveljani za šolo pa ne zanimajo in če bi potrebe vsi razumeli, bi zadeva krenila z mrtve točke. Jaz

pa pravim, da bi bilo bolje, če bi začeli kar tako, na prostovoljni bazi: ta bi dal to, drugi, tretji ono, vsak nekaj, pa bi šlo. Saj veš jaz navijam zase; ne bi rada, da bi še morala nekaj dolgih let čakati in zmrzovati v tej ponošeni, že kar preveč oguljeni obleki.«

»Vem, razumem tvoje težnje. Pa ko je še toliko drugih popravil in novih del. Treba je do kraja urediti ograjo, letos moramo dograditi telovadišče in še in še.«

»Kaj, ne dobivate pomoči tudi od drugih?«

»Seveda jo dobivamo. Proizvodni okoliš in funkcionarji v njem imajo pa res pravo zanimanje. Vodo nam dajejo zastoj, nekaj

DAVEK POSTREŽNINA ALI...

Pred dnevi (10. tega meseca) sem stopil v Kladivarjevo restavracijo po cigarete. Pač zato, ker mi je zmanjkalo cigaret, ker v tem delu našega mesta ni trafike in ker je torej do trafik v centru malce daleč.

Ko sem tako rekel za šankom: — Moravo, se je natakarcia ljubeznivo obrnila, segla po škatlo cigaret in se ljubeznivo nasmehnila. Ta ljubeznivost me je sprva malce presenetila, saj se mi je čestokrat zgodilo, da sem moral čakati na cigarete tudi deset minut. Toda ko sem ji odštel osem kovačev, je smehljaje rekla: — Osem in osemdeset dinarjev.

— Osem in osemdeset dinarjev? Od kdaj pa spet to? In začudenje je bilo takoj deležno kratkega pojasnila: — Postrežnina.

Aha! sem pomislil. Kladivarjeva restavracija je torej uvedla postrežnino na cigarete! To se pravi, da stanje vsaka kretanja in vsak obrat natakarcie 10 odstotkov vrednosti škatle cigaret, ki jo želi gost. Od tod tedaj tudi tista ljubeznivost.

Pri tem seveda ne gre toliko za osem dinarjev, kolikor za to, da vsaj po mojem mnenju takšne usluge ni mogoče utemeljevati s postrežnino, ker je namreč to slej ko prej davek. In sicer davek na prodajo cigaret. Pojem postrežnina pomeni vsekakor nekaj čisto drugega. Zračunati postrežnino za šankom se pravi pretiravati, kajti v postrežnini je v prvi vrsti zapodena postrežba — solidna in kulturna postrežba, takšna postrežba, ki si postrežnino tudi zasluži. Ce bi človek sedel za mizo in si naročil škatlo cigaret, se mu verjetno ne bi zdelo prav nič čudno, če bi za takšno uslugo plačal postrežnino, toda govoriti o kakšni kvalitetni postrežbi za šankom, kjer človek stoji in ni strežni osebi treba narediti do njega niti koraka, je malce smešno. Po takšni logiki preostane samo še to, da pričneš zaračunavati odškodnino za prostor, na katerem stoji gost (morda po številki njegovih podplatov!)

Ne rečem, da bi bilo treba kupovati cigarete prav v Kladivarjevi restavraciji in da bi bilo zato treba overeci misel — kdor jih kupuje tu, naj pač plača postrežnino, da si jih bo drugič vedel nabaviti v mestu, toda pri tem je toliko bolj čudno, ker so v Celju skoraj vsi gostinski lokali večji od Kladivarjeve restavracije — tudi solidnejše urejeni — pa vsaj doslej za šankom cigaret niso prodajali s postrežnino (zraven seveda nekaj izjem).

Zanima me, ali je tak ukrep zakonsko utemeljen in ali zakon o postrežnini morda vendarle ne specifičira gostinskih podjetij, ki smejo in ki ne smejo zaračunavati postrežnina! In še posebej, kako je s cigaretami za šankom?

Tomaž Koren

leša so navozili, lani so nam dali sto tisoč din, ki pa nam jih je sklad za šolstvo blokiral in še vse polno drugih drobnarij.

»Zdaj sem pa kar bolj vesela.«

»Zakaj?«

»Ker slišim, da se tudi drugi zanimajo zame.«

»O-in še bolj bi se, da nimajo tudi svojih potreb! Sicer pa, draga šola, veš kaj predlagam?«

»Kaj?«

»Še bolj bova mogla dvigniti svoj glas, mogoče pa bo dal sklad vsaj kaht pet sto metaljčkov!«

»Kako bi bila vesela! Kar vtrepetala bi in moja pljuča bi dosti prijetneje zadihala!«

»Tako. Zdaj pa ti stoj in čakaj, jaz pa grem na sestank, kjer bom tvoje perebe vprašanje trikrat podčrtal!«

tem je bil dvogovor končan.

D. K.

UTRINKI z okrajne dramske revije v Gornjem gradu

Pisati o taki prireditvi kot je okrajna dramska revija, ni ravno lahka naloga. Le kdo bi našel toliko besed, da bi lahko povedal vse tisto, kar bi pravzaprav moral? Da bi popisal vse prizadevanje prirediteljev, pa navdušenje domačinov, veliko delovno voljo nastopajočih in ostre besede šuhdič kritikov. Letos je bila celjska okrajna amaterska dramska revija v Gornjem gradu in

že takoj v začetku se je pokazalo, kako prav je storil dramski svet pri okrajnem svetu Svobod in prosvetnih društev, ko se je odločil, da poveri organizacijo prireditve gornjegraškemu prosvetnemu društvu »F. Zmavc«. Sicer pa — kar lepo po vrsti! O tem smo nameravali govoriti šele na koncu.

Po številnih pozdravnih besedah — bilo je v četrtek, kmalu po

dvajseti uri zvečer — po zagotovilih zadovoljstva, da je revija ravno v Gornjem gradu, po izrazih velikega pričakovanja, po najlepših in najiskrenejših željah za čimboljši uspeh, so revijo začeli domačini s Prežih-Mikelnovo dramsko kroniko »Samorastnik«. Takšna tišina je bila v doborani in s tolikšnim zanimanjem so ljudje sledili dogajanju na odru, da si nismo mogli kaj, da se nam ne bi vrnil občutek, da je vse tako samo zavoljo tega, ker igrajo njihovi ljudje, domačini, ki se z njimi osak dan srečujejo, govorijo in živijo. In kot da bi uganila moje misli, se je k meni sklonila ženska, ki je sedela poleg mene in mi zasepetala:

»Ko bi vi vedeli, kakšno doživetje je ta revija za Gornji grad! Kaj takega pri nas ni osak teden! Vzela sem stopnice za vseh šest predstav in kar težko bo spet, ko bo vsega konec.«

»Ste torej zadovoljni, da je revija v Gornjem gradu?« sem jo tudi jaz posem tiho vprašala.

»Seveda«, mi je odvrnila, »samo — ko bi le bila še večkrat!«

»Ti ženske, ti, če je nekdo zarentačil za nama, še med igro ne morejo molčati.«

Spogledali sva se, se namuznili in pri priči utihnili. Sicer pa — medtem naju je že prevzela usoda Hudabioske Mete, ki jo je tako lepo upodobila Majda Urankova.

»Presenečen sem nad tolikšno prizadevanostjo in ljubeznijo, ki ste se z njo lotili te Prežihove umetnine,« je dejal zvečer Tine Orel. »Prezeli ste me in mislim, da ste prevzeli tudi občinstvo. Tako sodim po zanimanju, ki je zavladalo takoj, ko ste se prikazali na odru. Želim vam še veliko delovnih uspehov, zakaj zaslužite si jih!«

Naslednji dan smo si ogledali razstavo razvoja amaterske dram-

ske dejavnosti v Gornjem gradu — menda je najstarejša razstavljen fotografija celo iz leta 1926 in naj mi prosim ne zamerijo, če sem se zmotila — popoldne pa smo prisostvovali uprizoritvi letos menda najbolj igrane kometije na Slovenskem »Poročil se bom s svojo ženo«, Marjana Marinca. Delo so uprizorili člani prosvetnega društva iz Nove Stifte, režijsko pa ga je pripravila Jožica Purnat. In kako so igrali? Kar lepo.

Da — in še nekaj ne smemo pozabiti, ko govorimo o uspehih domačih prosvetnih društev. Tega namreč, da je bilo med igralci kar precej takih, ki so na vaje hodili po celo uro in še več daleč ter da se niso v igri zato prav nič razlikovali od drugih.

Zvečer ob dvajsetih smo gledali Sartrove »Nepokopane mrtvece«. Igrali so Velenčani. O njihovi igri in o usodah Francoskih ujetnikov, smo naslednji dan slišali to-le:

Sedeli smo — no, v neki prijetni gostilni vendar! Za mojim hrbtom je bila topla peč, pred mano pa nekaj rezin domače specialitete — savinjskega želodca in velik kozarec dobre limonade. Pri sosednji mizi sta sedela dva domačina in se tako-le pogovarjala:

»Si gledal sinoči »Nepokopane mrtvece?«

»Sem! Zakaj vprašaš?«

»Zato, ker me je igra Velenčanov zelo prevzela. Vse dogajanje sem doživeljal z njimi,« je odgovoril prvi.

»Ti si pa res čuden, saj ose skupaj ni bilo res. Le na odru se je to zgodilo!«

»Že, toda takih stvari ne moreš gledati samo z očmi. Tudi čustva imajo tu odločilno besedo...«

Ne bilo bi prav, da bi pisala o tem še naprej. Morda bi lahko koga izmed njih še enkrat spomnila na vse tisto gorje, ki sta ga sama — ali pa njihovi dragi — preživela med vojno. Ti spomini pa so preveč boleči in pustimo jih pri miru, saj umrli tako nikoli ne bodo...

In kaj naj še zdaj napišem? Nekaj besed o »Mišolovki«, ki so jo igrali dijaki celjskega učiteljskega in o »Hlapcu Jerneju«, ki so ga uprizorili igralci celjskega Delavskega odra. Toda samo nekaj besed bi bilo premalo. In potem je tu še Rdeča kapica, ki so jo v nedeljo za najmlajše Gornjegraščane zaigrali njihovi vrstniki iz osnovne šole v Zrečah! Raje naredimo kar finale. Saj smo že v začetku zapisali, da bi bila — zapisati vse — mnogo pretežka naloga.

Okrajna amaterska dramska revija, ta pregled te vrsti umetnosti v našem kraju je torej za nami. Marsikaj smo se naučili, še vedno pa je ostalo tudi nekaj takega, kar bi veljalo prihodnjic izboljšati. Na primer: razgovori z režiserji niso bili taki kot bi morali biti in prav to je nedvomno tisto, kar moramo sicer uspeli reviji zapisati v breme. —ij

Kadar posije sonce in pretrga oblake, so Luče ena najprijetnejših vasi v Gornji Savinjski dolini. Tudi vi mislite tako?

TAKO SI POMAGAJO

V Podčetrniku so si uredili klubski prostor v nekdanji občinski hiši, kjer je danes tudi gasilski dom. Prepleskali so stene in okna, prevlekli lesenit na spodnjem delu, le stoli so še manjkali. V Rogški Slatini pa so se jih usmili in jim darovali napol izdelana ogrodja. Zdej jih bodo skušali sami dokončno izoblikovati. Morali bi pa bolj pohiteti, da ne bi stoli predolgo tako-le krasiли vrhode v dvorano!

Plenum mladine - o brigadah

Pretekli teden so na plenumu okrajnega komiteja Ljudske mladine v Celju govorili o problematiki mladinskih delovnih akcij. Posebej so poudarili, da so se odločili razpravljati o akcijah ne samo zato, ker je mesec april mesec brigadirjev, temveč predvsem zavoljo tega, ker so mladinske delovne akcije eno izmed tistih področij dela Ljudske mladine, ki o njem zelo redkokdaj govorijo v razširjenem sestavu. Toda na plenumu se je znova pokazalo, da prav delovne akcije porajajo toliko problemov, da tako »zastavljanje« ni na mestu. In če k temu pristajemo velik vzgojni pomen mladinskih delovnih brigad, ta ugotovitev nedvomno še bolj drži.

Ko so govorili o opremljenosti brigad, so primerjali opremljenost celjskih z nekaterimi drugimi brigadami. Ne samo, da so Celjani imeli v blagajni samo po nekaj tisočakov, ostale brigade pa kar po dve sto in še več tisoč, celjske tudi opremljene niso bile najboljše. Se vedno je primanjko-

valo slovenske literature, slovenskih gramofonskih plošč itd. Nekajkrat pa so brigade odšle na akcije tudi vsebinsko slabo pripravljene. Zato so na plenumu predlagali, naj bi v bodoče vsako leto organizirali seminarje za vodstva brigad.

Na široko so se razgovarjali o samoupravi v brigadah. Zavzeli so se zanjo, poudarili, da zagotavlja več demokracije, da mladini omogoča, da se seznanjajo z delovnimi problemi kolektivov, ki v njih dela, povedali pa so tudi to, da se kaj kmalu lahko izrodi v anarhijo. In prav ta nevarnost nalaga pred vodstva brigad odgovorne naloge.

Na plenumu so nato govorili še o kulturnih programih v brigadah, o problemih lokalnih in občasnih delovnih akcijah, o strokovnosti v brigadah itd. V zadnjem času pa smo o tem že veliko pisali. Povejmo, da je plenum dokaj dobro uspel, pristavimo pa, da žal ni bil eden najboljših.

Cvetje, cvetje...

Vrtnarski obrat kmetijskega kombinata gradi na Ljubljanski cesti sodoben rastlinjak, ki bo v jeseni zasejan s številnimi lončnicami, sadikami za rezanje zelenja in deloma tudi s sadikami za proizvodnjo rezanega cvetja. Z rezanim, svežim cvetjem torej spet nič! Pa vendar v Celju pokupimo toliko rož. Cvetličarna

v Prešernovi ulici je prodala v zimskih mesecih preteklega leta nad tri sto tisoč cvetov. V marcu lanskega leta so prodali tisoč šest sto cvetov in to je mnogo več kot letošnja prodaja v prvem tromesečju! Le kdaj bomo v Celju imeli dovolj cvetja — in to ne samo nageljne, temveč tudi drugih rož?!

Roka je zadržetala

Pretrselo me je in mislim, da moram povedati. —

Bilo je v autobusu, ki pelje proti Gornjemu gradu. Domo v Gornji grad se je peljala tudi Marija Majko, ženska srednjih let. Oblečena je bila skromno in gube na rokah so donolj zgovorno pripovedovale o njenem življenju. Njen kruh je bil trdo prisluzhen in praznikov ni poznala. Borna zaplata zemlje, iz katere je izolekla vse, kar je potrebovala, jo prežoljala še danes. Denarja, no, tega ni bilo nikdar pri hiši.

Tega dne pa se ji je zamagljilo pred očmi. Na cesti blizu Mozirja je našla svezjen tisočakov. Bilo jih je na stotine. Na cesti ni bilo nikogar; nihče je ni videl, ko ga je pobrala, prav nihče. Bila je čisto sama.

Roka, ta žuljava dlan, ki je poznala le garaško delo, je zadržetala. Nemir se je nastanil v njej in krepko je stisnila dlan. Minute so bežale...

— Kje je lastnik? ta misel jo je uso prevzela.

V tem se je pripeljal na kolesu možak, ki je nekaj brezumno iskal. Vedela je, da je on tisti. Izročila mu je denar — in odleglo ji je. Sproščeno se je nasmehnila...

Možak je segel v žep in kmalu nato se je odpeljal. V njeni dlani pa sta obtičala dva stotaka za nagrado.

Nisem bila tam, kjer se je vse to pripetilo. Bila sem le na drugi predstavi, ko so dogodek v autobusu premlevali in ga komentirali vsak po svoje.

Prisluhnila sem — in molčala.

Misel pa je topla in prijateljsko objela drobno ženo na desnem sedežu. Kaj naj ji rečem? Usta so molčala.

Hvala za veliko poštenost! Kot odrešenje nas oplaja in se razrašča v zmagoslavje. — Rod ob Savinji je trdoživo, skromen in predosem pošten...

Pretrselo me je in morla sem povedati. —

M. M.

Zdravje - na prvem mestu

Malo kasno, a vendar je bil končno sprejet program jugoslovanskih pionirskih iger v občini Soštanj. Poleg ostalih predvidenih del, ki jih zajema program, je najbistvenejše zdravniški pregled šolske mladine, kajti število deformiranih otrok raste in to je treba preprečiti ter popraviti s telesno vzgojo in pravilno prehrano.

Po ugotovitvi, da je v odboru preveč prosvetnih delavcev, bodo odbor razširili od 9 na 17 članov. Tako bodo v njem v bodoče predvsem mladinci. Poleg zdravstvene akcije pa je ena važnih tudi ureditev športnih igrišč pri šolah, in to tam, kjer jih doslej še ni bilo.

Anketa o vlogi tehnične inteligence

Že na svojem drugem sestanku je aktiv tehnične inteligence v občini Soštanj takoj prešel na konkretno delo: obdelava dose-danje vloge tehnične inteligence pri nadaljnjem razvijanju proizvodjalnih sil in odnosov v sami Saleški dolini. Ta anketa bo zajela delo komunistov v tehničnih društvih in političnih orga-

Okrepiti združno vest

Na Smarskem je prav gotovo kmetijstvo, o katerem največ razpravljajo. Tu ne gre samo za to, da se nekateri kmečki občani večkrat razburjajo zaradi slabih cest, ki vodijo k obdelovalnim površinam in pravijo, da plačujejo davke, toda k njim se malo vrača. Kaj takega pa prav gotovo ne bi govorili, če bi se poglabili v gospodarstvo občine. Solstvo, zdravstvo in javne službe so tako drage, da vse kmečke davščine, v kolikor jih določen gibljivi del ostane občini, tega ne pokrijejo. O tem so se prepričali skoraj povsod tudi na nedavnih zborih volivcev. Pa ne mislimo pisati o teh pomenkih.

Ing. Andrej Marinc je na seji občinskega komiteja ZKS v Smarju pri Jelšah vodil pomenek o kmetijstvu v drugi smeri. Nagel materialni in družbeni razvoj v hribovskih predelih odpira novo vprašanje. Popolnoma razumljivo je to, da mladina odhaja v dolino, v industrijo in uk. Na hribovskih kmetijah pa ostajajo stari ljudje, ki ne zmorejo več intenzivno kmetovati. Tu je potrebno pomagati. V dolini bodo morali odpirati nova delovna mesta za tisto delovno silo, ki se na drugi strani sprošča na vasi. To pa ni lahko, kajti poglavitno

vodilo je ekonomska računica. Odnos med zadrugo in kmetom bo moral biti vedno trdnjši, ker to terjajo interesi obeh. Potrebno bo uveljavljati bolj smeje oblike raznovrstnega sodelovanja in na Smarskem to prvenstveno v živinoreji. Družbene površine se večajo. Kmetijski delavec ni dovolj vzpodbudno nagrajen za svoj trud. Trenutno ga prav tista ekonomska računica utesnjuje in zavira njegov standard, toda tu je potrebno odločno nekaj pokreniti.

Kmetijski proizvajalci naj se bolj neposredno uveljavljajo v družbenem samoupravljanju v kmetijstvu. Tu pa naj sodeluje krepkeje tudi kmet, ki sodeluje z zadrugo. Ta ne bi smel biti nikjer izločen. Organizacije SZDL so pa tiste, ki lahko obilo pripomorejo k krepitvi združne zavesti, če tako rečemo, pri smarskem občanu. Uvajati nameravamo proizvodne konference, kjer se bodo občasno pomenkovali s kmetovalci o proizvodni problematiki v občini.

Beseda je stekla še o gozdarstvu. Načrtnost je potrebna, če hočemo zagotoviti določeno ravnotežje med izkoriščanjem in priraskom. To pa bo urejeno samo tedaj, če bo celotno gospodarsko politiko nad gozdnimi površinami vodilo Gozdno gospodarstvo in ga pri tem ne bo oviralo lastništvo. Na Smarskem so to deloma že lani uredili, ko so sklenili posebno pogodbo z GG Celje. O vseh teh vprašanjih bodo obširneje razpravljali še na sestankih krajevnih organizacij SZDL.

Trde buče pod hrastom

Ubogi AGROKOMBINAT! Toliko jih je moral že preslišati, da se za njegovo rojstno slavo zares ne spodobi.

V ENI vasi so sprožili kar hudo kri. Seveda se je zbralo le nekaj vaških veljakov, ki se zmeraj hlapce in deklice plačujejo po tri tisoč na mesec. Nekateri od teh so tudi udeleženci prav nič slavnega pohoda na MARSALAT, češ, zakaj bi tudi oni, ki so hmelj prodali vojvodinskemu podjetju, morali plačati prometni davek. No, pa so se zbrali v ENI hiši in modrovali:

Kdo je za AGROKOMBINAT? NIHCE!, sta se oglasila dva.

To ne bo šlo, to ne more biti. Vsak zase bomo gospodarili!

Prav tisti večer je divjal hud veter. Na dvorišču je naenkrat močno zahreščalo, nato pa se je slišal trušč. Kaj se je zgodilo? Groza! Burja je odlomila glavni vrh mogočnega oreha in ga zagrnala na hišo. Mali zbor se je ustrašil in so začeli teči na vse strani. »Gazda«, ki je zborovanje organiziral, pa je kričal:

»Hudiči, naj sam potegnem ta vrh s strehe!«

In ko se je sam mučil z odstranjevanjem velike veje, je glasno modroval:

Ko bi zdaj vsi potegnili, bi bilo hitro pri kraju. Sam pa ne bom gotov do jutra. V skupnosti je moč, mu je šinilo v glavo!

Pred očmi mu je poplesal velikanski stroj in na njem je pisalo, AGROKOMBINAT. Zamahnil je z roko:

»Pametna reč, pa jo, trme trmaste odklanjamo.«

Nasmeh foto reporterju

Srnjaček Piki, ki je pred kratkim praznoval svoj prvi rojstni dan, je doma na prijazni domačiji pod gozdnatim Starunom v Mali Brezi pri Laškem. Njegova krušna mati, Terezija Košec, ga je pred letom dni našla v gozdu in od takrat je njen varovanec in miljenček. Sama pravi, da bi ga težko pogrešala, ker je doma sama. Biti sam pa ni prijetno, zlasti na stara leta ne. Tudi s sosedovimi otroki je Piki dober prijatelj. Spoprijaznil pa se je tudi — kar je posebno zanimivo — s psom, čuvajem majhne domačije. Pravi prijatelj jih je gledati, ko vsi trije — stara žena, Piki in pes — skupaj hodijo po opravkih ali pa na sprehod.

Srnjačkova najljubša hrana je še vedno — mleko.

Rajko Košec,

Naš komentari

Filmsko gledališče in kinopodjetje

V prispevku predsednika občinskega ljudskega odbora Franca Rupreta, ki smo ga k razpravi o kulturni problematiki objavili v zadnji številki, je vsekakor pozornosti vreden tisti odstavek, ki predvideva možnost nadaljnega obstoja celjskega filmskega gledališča. Gre namreč za predlog Slavka Belaka, da bi kinopodjetju znižali davek za en odstotek, ki se zdi tovarišu Rupretu sprejemljivi in ki bi ga zato občinski ljudski odbor morda lahko osvojil. S tem, kot rečeno, bi bilo vprašanje novoustanovljenega filmskega gledališča rešeno, kar pomeni, da bi lahko pričeli načrtno reševati filmsko vzgojo, o kateri toliko govorimo.

Toda... Razumevanje in možnosti na eni strani, nerazumevanje, togost in okorelost na drugi strani. Čeprav ni docela znano uradno stališče celjskega kinopodjetja do vprašanja filmske vzgoje in s tem njegov odnos do ustanove, ki naj bi to vzgojo opravljala, je vendarle že slišati pripombe, ki takšno rešitev kategorično zavračajo — najbrž po zoološkem načelu, da pes in mačka ne moreta živeti pod skupno streho! Toda če to načelo še dopolnimo, imamo vsekakor tudi primere, ko sta ti dve domači živali vendarle našli skupni »jezik« in miroljubno sožitje!

Zakaj takšno sožitje ne bi bilo možno v primeru, ko ne gre za živali, marveč za ljudi? V čem je osnovni motiv »sovraštva«? Morda spet kot vedno v ekonomskem računu? Ker je kinopodjetje kot neke vrste napol kulturna ustanova hkrati gospodarska organizacija, ki »stemelji na ekonomski bazi«? Premalo. Kajti kinopodjetje, ki »stemelji na ekonomski bazi«, si pač ne more lastiti pravice absolutnega zanikanja sleherne filmske vrednote, ki bi jo pod njegovo streho »zrežiralo« filmsko gledališče. Se najmanj zato, ker so njemu samemu filmske vrednote postranski skrb. Mar tiči naslednji razlog nemara v bojzani, da obiskovalci filmskega gledališča ne bi gledali njegovih predstav? Zmota. Gledali bi jih, toda gledali bi jih po vsej priliki z drugačnimi očmi!

Ta vprašanja bo treba pojasniti in razjasniti še prej, preden bo občinski ljudski odbor o omenjenem predlogu razpravljajal, kajti v primeru odklonilnega stališča celjskega kinopodjetja bi bila vsaka razprava odveč in brez pomena; pojasniti in razjasniti jih bo treba tedaj zato, da bi odborniki vedeli, ali razpravljajo in sklepajo o resni zadevi ali pa je bolje, da ne izgubljajo časa! Pozitivna rešitev tjavdan bi bila očitno smešna, čeprav bi navsezadnje terjala že moralne obveznosti in dolžnosti kinopodjetja, da jo sprejme!

Zato bi bilo prav, da bi celjsko kinopodjetje javno opredelilo svoj odnos do filmskega gledališča in filmske vzgoje, da bi nam tako postalo jasno, ali naj za to ustanovo najdemo drugačno ekstenzno osnovo ali pa naj prenehamo govoriti o njej!

D. Hribar

Prizor iz 4. dejanja »Nepokopani h mrtvece« v izvedbi velenjske Svobode, ki je dosegla pred dnevi prvo mesto na okrajni reviji dramskih sekcij Svobod v Gornjem gradu

„Še en kulturni zločin več“

Tako tretira pisec članka »Kultura pa taka« v obratnem časopisu »Rudar« slab obisk na premieri Sartrove drame »Nepokopani h mrtvece« v izvedbi velenjske Svobode.

Nemara je ta trditev preveč izraz užaljenosti in ne dopuščata drugačne razlage. Vendar pa me-

nim, da je danes vprašanje dela dramskih sekcij vsepovsod pereče, čeprav je v Velenju težji položaj. Velenje je mesto, ki nastaja, ki še nima posebnih tradicij, ki še ni vraščeno, mesto, kjer je priliv prebivalstva še vedno velik, kjer oblike družabnega življenja še le tipajo za prijemki, kjer delavski klub še le dve leti družni in zbližuje ljudi, mesto, kjer je še vse v nastajanju, zato je izraz »kulturni zločin« pač preostra beseda, ki v pravilnejšem vpogledu ne najde svoje upravičenosti.

Vemo, da je čas sam nenaklonjen kulturi. Veliki družbeni premiki, poudarek na proizvodnji in storilnosti ter nemalo tudi negativna tendenca nekaterih, ki vidijo življenje le v »grabljenju denarja«, imajo tu svoj odmev in jih ni moč preko noči obiti.

Kulturno delo pa kljub temu lahko vzgaja in privablja več obiskovalcev, kot v omenjenem primeru; treba je malo bolj priljubiti okusu vseh in izbrati večkulturnega potrošnika, ki ne bi smel hiti črtati pri izbiri letnega repertoarja. Kultura ni sama sebi namen!

Interpretacija posameznih vlog je uspešna, kar ne bi mogli trditi za neskladje scene (postrežje in učilnica), kajti slednja je bila v primeru s prvo vse preveč obremenjena s šolskimi klopmi. Režiserju — tovarišu Jerihi — ki se je lotil J. P. Sartrovega dela z veliko smelostjo poseganja v tekst, gre pohvala, da se je skušal omejiti le na samo fabulo in s tem otropiti Sartrova pronicljiva razglabljanja o smislu in nesmislu poedinca v odnosu do kolektiva, njegovega boja in njegovih hotenj.

Nedvomno je slovenska krstna predstava »Nepokopani h mrtvece« za velenjske amatere veliko delo in jim gre vse priznanje, ostaja pa vprašanje, če je vredno s poseganjem v takšne zvrsti graditi pregrajo med posredovalci in potrošniki kulture.

—ik

S POLIC ŠTUDIJSKE KNJIŽNICE

- Avčin M.: Naš otrok. Ljubljana 1961. S. 21480/3.
- Buchmann E.: Die Frauen von Ravensbrück. Berlin 1960. S. 2222.
- Cermelj L.: Človek v vesolju. Ljubljana 1961. S. 22168.
- Dular J.: Metlika skozi stoletja. Novo mesto 1961. S. 22309.
- Eisel M. G.: Nadelgehölze. Radebeul 1960. S. 22338.
- Fenichel O.: Psihoanalitiška teorija neuroza. Beograd-Zagreb 1961. S. 22332.
- Gaxotte P.: Le siècle de Louis XV. Paris 1961. S. 22117.
- Gruđen M.: Elektromagnetna nihanja in valovanja. I—II. Ljubljana 1955—1961. S. 11519.
- Holeček J.: Marko Miljanov. Beograd 1960. S. 22323.

Komorni zbor

Dokaj dolgo zatišje v celjski koncertni doborani je 4. aprila pretgal nastop komornega moškega zbora pod umetniškim vodstvom prof. Egona Kuneja. Koncertni dogodek, ki ga je naša kulturna javnost pričakovala z veliko mero nestrpnosti in radovednosti, je napolnil doborano do zadnjega kotička — in žel burno odobravanja.

Pestro sestavljen obsežni program je vseboval, kot je zadnja leta v navadi, kvalitetna dela od gotske dobe pa do našega časa, upoštevalo narodno in umetno pesem naših in tujih narodov. Pri taki širini programa ohranja poslušalca svežega nenehna menjava sloga, ki najde okus tudi najbolj izbirčnega ušesa.

Tako je izredno ugajala interpretacija del visoke gotike in renesanse, ob kateri so takoj izstopile nesporne kvalitete ansambla: jasna izgovorjava in smiselna deklamacija, logično prednašanje polifonskih delnic z do potankosti izdelano dinamiko, in končno efektivna zvočna barva ansambla, ki v ogromnem razponu od basu zlasti živo zrcali svetle prve tenorje. Interesantno bi bilo spoznati posamezne glasove sestava, da bi človek vedel, iz kakega materiala je mojster zborovskega zvoča izklesal take in take odtenke. Vsekakor je imenitno, da je ta komorni zbor z desetimi tenorji in sedemnajstimi basni zvočno že blizu večim zborovskim sestavom.

Interpretacija del jugoslovanske in ruske ter poljske glasbene zakladnice je popolnoma opravičila sloves zbora, ki je pred leti osvojil prvo mesto na mednarodnem festivalu v Llangolenu. Izvajanje je stilno jasno in dosledno ter doživeto. Zanimiva je bila interpretacija črnških duhovnih pesmi, kjer je po svoje prodir slovenski čustveni utrip. Solist Franc Satler je izvrstno posnemal originalno ameriško prednašanje.

M. V.

Želja za življenjem

V nedeljo dopoldne me je neverjetno zaježalo za življenje, kajti ko sem šel mimo Metropola, sem zagledal v izloženem oknu Žejo za življenjem. Namreč na velikem plakatu oziroma na reklamnih fotografijah je bilo nekaj ljudi, ki jih je očitno žejalo za življenjem. V rokah so držali velike kozarce, napolnjene z življenjem, in skozi steklo je bilo točno razločiti življenje, medtem ko jim je z obrazov odsevala žejava za življenjem. Čeprav je šlo dejansko za prizore iz filma z naslovom Žejava za življenjem, so bili prizori tako perfektni, da sploh ni bilo nikakršnega dvoma o tem, da jih v resnici ne žejava za življenjem. Zaradi tega je tudi popolnoma razumljivo, če je človeka, ki se je tu ustavil, močno žejalo za življenjem. Namreč čim bolj je opazoval ljudi, ki so držali v rokah kozarce, v katerih je bilo torej življenje, tem bolj so se mu pričela usta sušiti in se je v njih pojavil značilen občutek žeje za življenjem. Zato je nehote pomislil:

— Al bi pil življenje! Ker pa je k sreči v bližini Metropola Na-na, je torej lahko marsikdo stopil sem in si naročil kozarec življenja. Se pravi, deci ali dva deci ali pol litra življenja, kar je bilo seveda odvisno od stopnje žeje za življenjem.

Sicer pa pravijo, da se je življenja mogoče opiti, da je človek lahko pijan od življenja. To se pravi, je logično, da ga lahko tudi žeja za življenjem, kar pomeni, da je prevod naslova, presajen iz slovenščine v slovenščino, namreč iz SLE PO ŽIVLJENJU v ZEJO ZA ŽIVLJENJEM, v resnici zelo blizu tistemu, kar pravijo.

Gre tedaj samo za to, da včasih vendarle ne bi preveč presajali naslovov iz slovenščine v slovenščino, ker so originalni skoraj vedno bolj smiselni in točnejši od prevodov. Ker je žejava biološka potreba, dobi v tem primeru življenje smisel vode ali kakšne drugačne tekočine, iz česar sledi, da postane nesmiselno. Van Gogovo življenje pa vendarle ni bilo vodeno in nesmiselno! V njem namreč ni bila žeja za življenjem, kar je v skrajnem primeru pač malce robat izraz, ampak je bila tista velika sla, ki je duhovni pojem in o katerem ni

treba še naprej govoriti. Slovenci vsekakor oba pojma (s poslušom seveda) ločujemo. In tako je tudi prav; toliko bolj pa jih je treba ločevati tedaj, kadar imamo opraviti s kakšnim pomembnim literarnim tekstom, po katerem je lahko posnet še tako brezpomemben film (kar v celoti za ta film ne velja). Drugače je kajpak z vsakdanjimi filmskimi naslovi, kjer je končno vseeno ali zapišemo recimo Prijatelj Joey ali Prijatelj John. (Vsekakor pa v obeh primerih etimološko in ne fonetično!) dhr

Filmi, ki jih bomo gledali

Šampion in igralka

Japonski boksarski film, v katerem igra poleg ringa glavno vlogo še ljubezna. V njem nastopajo med drugim Jama, Toni in Marija — trije kot ljubezenskega trikotnika. Jama je trener, Toni hoče postati šampion, Marija pa primabalerina Tokija. Jama in Toni sta torej zaljubljeni v Marijo, v Jama pa je zaljubljen še Nacuka. Medtem ko Toni v resnici postane šampion, tudi Marija postane primabalerina. Razumljivo, da se vse tudi dobro konča, čeprav ozvane nerazumljivo, kakšne zveze ima boks z baletom.

Sinovi in ljubimci

Roman Sinovi in ljubimci, ki ga zelo dobro poznamo tudi pri nas, sodi med največja dela ang-

leškega pisatelja D. H. Lawrencea. Ta opisuje družino Morelovih, v kateri sta oče in starejši sin rudarja, srednji je že zbežal pred tradicionalno usoda (namreč potjo v rudnik), a najmlajša ga skuša za vsako ceno pred njo obvarovati mati, pa se vendarle ne more sprijazniti z neizprosno resnico, da ga bo življenje kovalo z enako neizprosnostjo kakor njenega moža, ki se je zatekel v pijačo, ali starejšega sina, ki so ga nekega dne prinesli mrtvega iz rudnika.

Adaptacije tega zanimivega romana se je lotil sloviti angleški filmski snemalec, avtor v filmih Hoffmannove pripovedke in Rdeči čevljički — Jack Cardiff. Film je tako rekoč klasično delo in pomeni doprinos k vprašanju, kako prenašati zahtevno literaturo v filmsko govorico. Interpretacija Lawrencea je zrela, zato ni čudno, če so film Sinovi in ljubimci proglasili v Angliji za najboljši film leta 1960.

Zadnje predstave ne bo

(»FILOZOFSKA« KOZERIJA)

hali dalje oziroma s kakšnim umetnim dihanjem bi podaljšali življenje tej sezoni.

Stvar je namreč v tem, da so ustanovi pošle finančne zaloge in da iz nje ni mogoče narediti čudeža, čeprav so včasih tudi že iz nič delali čudeže, toda to je bilo še v dobi čudežev. Seveda pa tega niča ni mogoče jemati v absolutnem smislu, se pravi v smislu absolutne ničle, pa tudi ne po filozofsko v smislu — kjer nič ni, še kralj izgubi, kajti absolutna ničla sega še precej daleč pod ničlo, poleg tega pa je ustanovi ostalo ven-

darle toliko finančnih zalog, da je mogla odšteti mesečna izplačila v neokrnjenih, bolj ali manj nizkih izplačilih; pri tem je šlo zgolj za to, da zadnje predstave po vsej verjetnosti ne bo.

Spričo tega so razmišljanja v ustanovi privedla do dveh variant rešitev: skrajšati sezono, kar pomeni, uvesti krajši delovni čas in program, ali pa nabaviti umetna pljuča, s pomočjo katerih bi bilo mogoče dihati normalno še do konca sezone. Medtem ko je že dejstvo samo, da zadnje predstave ne bo, dovolj zgovorno pričalo, da

je s tem dejansko že uresničena prva varianta, kajti če zadnje predstave ni, je takoj sezona avtomatično krajša, pa je misel o umetnih pljučih, še preden se je rodila, že porajala vprašanje: od kod pa zanje denar? Tako je ose govorilo v prid prvi varianti, kajti če bi skrajšali sezono, ne bi za to potrebovali nobenih sredstev; — to je res, so rekli, — toda kaj neki bi reklo občinstvo, ki bi najbrž hotelo videti tudi zadnje predstave!

Tedaj je šinilo v glavo kolektiva: — Zadnje predstave ne bo, to-

da kljub temu zadnja predstava vendarle bo. Kako bi zdaj dosegli to, da zadnje predstave ne bi bilo in da bi vendarle bila? Zelo enostavno: — Povabili bomo ustanovo od drugod, ta bo pri nas gostovala, s tem pa, ko bo gostovala, bo na naših deskah kljub vsemu zadnja predstava, to pomeni, bo kompromis med skrajšanjem sezone in nabavo umetnih pljuč, ker bomo dali za predstavo več kot bi bil nič, ki bi ga dali za redukcijo sezone, in manj kot bi dali za umetna pljuča. S tem bo volk sit in koza cela, čeprav volk ne bo popolnoma sit in koza ne docela cela.

dhr

Polenika od Pepija Šolarja

V zadnjem kajtu je izšla na vrh ena dizkuzija v obliki dizkuziranja od kulturnih problemov in problematike, katero so povzročile ene nezadovoljujoče razmere, katere se kažejo v naši kulturi, in v katero bi se rad iz njih objektivnih in subjektivnih razlogov, kar se reče, iz enega zasluzka honorarja, vmešal še jaz, kateri sigurno nisem poklican za eno konstruktivno dizkuziranje na visoki ravni.

Namreč, mislim, da samo si na jasnem, da je polemika zdravilna, koliko bolj je zdrava, ob čem naj takoj pripomnim, da je tudi tim bolj zdrava, koliko bolj je zdravilna. Stega aspekta ustanavljam še eno dodatno diagnozo, da je namreč polemika koristna, koliko bolj koristi in da tim več koristi, koliko bolj je koristna. Namreč gre za eno razčiščevanje mnenj in za eno konstruktivno trenje, katero proizvaja iskre in ene druge toplotne posledice in rezultate.

Jaz osebno se namreč popolnoma strinjam, da je naša celjska kultura v svoji konsekvenci konsekvencna od starih grehov, kateri sigurno nimajo nobenega opravka z enimi mladimi grehi, ker namreč mladi grehi še niso polnoletni in zato nimajo pravice se vmešavati v kompetence od starih grehov, mislim pa tudi, z ozirom na odkrito dizkuzijo, katere je izšla na vrh, da ne moremo naše ljube kulture graditi na bazi enih starih grehov, ker stem zmanjšujemo pomen enim mladim grehom. En mladi greh vidim namreč v tem, da se nam je tako gromozansko mudilo podreti tisti trakt od mestne grofije in da se nam potem ni nič več mudilo zgraditi na platformi en drug trakt, v koliko je imelo hitro miniranje za cilj eno hitro gradnjo od nove knjižnice. Ta konstatacija je tim bolj važna, ker je študijska knjižnica en objekt, kateri predstavlja poleg teatra najbolj važnejšo kulturno institucijo v našem okraju in ker naše ljube kulture ne bomo rešili prej, preden ne bomo rešili problema od študijske knjižnice in od teatra, kateri je namreč tudi v enih problemih. V Starih grehih vidim takorekoč ene konstruktivne utehe v tej smeri, v kateri bomo drugo leto nadoknadili vse, kar smo v dolgem kajtu zamudili, kar je sigurno eno zelo razveseljivo zagotovilo, katero bo še najbolj razveselilo knjižnico, zavolo česa bi bilo res fajn, če bi to zagotovilo podprli vsi faktorji, kateri bi ga naj podprli, kajti v nasprotnem slučaju je sigurno, da se bo spet podrl, v katerem slučaju bi bilo potem narbolše, če bi odstranili še tisto platformo od knjižnice in na njej zasadili kakšen gaj, v katerega bi postavili en napis, na katerem bi bilo napisano: sprehajalec, kateri se sprehaš po tem gaju, vedi, da se sprehaš takorekoč po knjižnici. Stega aspekta mislim, da bi v bodoče morali kulturo reševati na ta način, da bi izdelali prioritetni projektivni plan reševanja, kateri bi pokazal, katerim objektom je treba dati prioriteto in kateri objekti morajo počakati na prioriteto, kajti je namreč jasno, da vsi ne morejo biti prioritetni, kar se reče drugače rečeno: v koliko bo drugo leto prioriteta knjižnica, naj ne bo prioriteta še ena druga stvar. Če bi se namreč vse-skozi držali prioritete, bi bila knjižnica sigurno že pod eno solidno streho, v kar garantira sto procentno tudi

Pepi Šolar

KULTURA
IN
PROSVETA

Kult osebnosti ali?

JE KRIV so glasno ponovili vsi člani disciplinske komisije za direktorjem manjšega podjetja v neki občini, (ki je manjše le po številu delavcev, ne pa po osebnih dohodkih vodilnih uslužbencev) in uničujoče prebadali živ »Corpus delicti« — kvalificiranega delavca, ki je v trenutku nejevolje zaupal svojemu sotovarišu pravo veleizdajniško misel. Ko je mimo delovišča šel direktor, je le-ta dejal:

»Glej ga, sulc hudičev, atentat na njega!«

Tipke pisalnega stroja so v ritmu sodobnega žetja živcev udarjale takt rezkosti užaljenega ponosa, ki je zasliševal:

»Se zavedate krivde?«
 »Zelite še biti član našega kolektiva?«
 »Kdo vas je navedel na takšno klevetanje?« itd.

In neposredni proizvajalec je v duhu gledal svoje domače, se videl brez posla in prikriževal in priznaval.

Kmalu so opravili. Delavec se je prekršil zoper delovno disciplino, zato ker dobro dela, ker se nikoli ni bil kaznovan, ker se ne strinja z razponi plač, ker vidi ostale slabosti in je svoje nezadovoljstvo izrazil robato in iskreno še »iskrenejšemu« sotovarišu, s katerim skupaj predstavlja najnaprednejše upravljanje v organih samoupravljanja.

Kriv je torej proizvajalec, o tem pač ne more in ne sme biti dvoma, kajti kazen je po navedenih citatih v pristojnosti DIREKTORJA — sprejem kazni pa v tem podjetju, kot kaže, v pristojnosti DELAVCA.

Niso vpraševali, kje je vzrok zabeljenosti izraza, niti jih ne zanima preveč, če ugotove pomakljivosti v menzi ali v skladišču (o čemer vse glasneje govore proizvajalci). Ne, v tem podjetju je vse v redu, le neposredni proizvajalci godrnjajo, javni strogi ukori se množijo, delavci razpravljajo o kvaliteti izvršenih del in jim ni vseeno, če nekdo drug trpi in plačuje njihovo slabo delo.

V glavnem pa imajo vsi premalo časa, da bi se poglobili v te odnose, ki so vsakdanji, a vendarle preveč nasprotni od tistega, kar hočemo in kar so v večini podjetij preostili ali sploh obšli. V tem podjetju je prvo DIREKTOR, potem so plače itd. ... po izredno čudnem zaporedju. Vsaka slabost pa se konča žal v osebni razpravi proizvajalca, ki je KRIV in se obsoja za vzgled.

Prihodnji teden ... ?

Ze najmanj stokrat je bila izgovorjena beseda neštetim upravičenim prošnikom, da se jim končno uredi vprašanje odškodnine ali zemljiško knjižne ureditve za tista zemljišča, na kateri že vrsto let stoji del mesta — novega Velenja ali drugi objekti Rudnika lignita Velenje.

Bivši lastniki raznih zemljišč, katera ne morejo več koristiti, še vedno plačujejo davek, imajo težave, če so zaposleni, ker ne dobe otroških dodatkov in še vrsto drugih nevednosti.

Problem, o katerem je že dvakrat razpravljala občinski ljudski odbor na svojih skupnih sejah obeh zborov, problem, o katerem je občinski ljudski odbor poslal Rudniku lignita Velenje pismeno opozorilo, da naj delavski svet čim prej pokrene pravno službo za ureditev zemljiško pravnih odnosov; problem, ki čaka in ne meče najboljši luči na kolektiv, ki s svojo visoko storilnostjo in zavestjo rudarjev vendarle prednjači.

Ne more biti opravičljivo, da ti nekdo potoži: »Teden za tednom hodim na upravo in vedno znova dobim odgovor: 'Prihodnji teden!'« In ti tedni gredo v leta.

Ni to tako huda težava za podjetje, še manj pa bi smela biti, kajti posledice takšnega odnosa so prej negativne kot pozitivne in morda je pri vsem tem le vprašanje ažurnosti pravne službe podjetja in dokončnega sklepa delavskega sveta o ureditvi teh odnosov.

—ik

Poleti vsi v Makarsko!

Ko je lansko leto Počitniška zveza preselila svoje letovišče iz Medveje v Makarsko, je bilo leto postavljeno nanaglo. Izvršni odbor Počitniške zveze za okraj Celje je letos sklenil, da bodo v letovišču zgradili kuhinje, umivalnice in skladišče, drugo leto pa bi prišla na vrsto igrišča in plesišče.

Objekte v Makarski bo gradila mladina, 5. maja bo odšla na pot v Makarsko mladinska delovna brigada.

Z. M.

KAKO NAJ POSTANEM KORISTEN?

Vsakokrat, ko so se zapirala vrata za dijake, ki so stali pred izbiro najtežjega v življenju — izbiro poklica — sem se pogovarjal z njimi o njihovih željah, ki so se zrcalile v očeh polnih upov. Vsi so hoteli biti koristni, vsi so želeli dela. V zadnjih dveh letih pa sem vse pogosteje srečeval svoje dijake, ki niso uspeli dobiti vajeniških mest, ki niso imeli možnosti, da bi dalje študirali. Ostali so nekje na robu — še upajo, iščejo, a vsi ne uspe. Vprašujem se, kaj bo z njimi in še več, kdo je odgovoren za to stanje?

Na prvi pogled je to vprašanje posameznika, vprašanje posamezne družine — toda, pritrtili mi boste, da je to naše skupno vprašanje. Moramo ga rešiti, moramo o tem razmišljati. V šoštanjski občini končuje letos 700 otrok osemletno šolanje. Vajeniških mest pa je predvidenih le 246. Ze sam ta nesklad nam kaže, da gre za težko vprašanje, ki naj ne bi bil pojav v naši družbi, vprašanje, ki zna jutri imeti svoje težke posledice.

351 otrok končuje 8. razred, ostala polovica pa peti, šesti in sedmi. Dodajmo še tu zraven poostrene predpise, da je možno iti v uk vseh strok (izjema je rudarska) le s končano osemletko, potem je res veliko vprašanje, kam s 349 otroki, kam z 204 fanti in 146 dekletki. Res je, da je v našem primeru delna rešitev v industrijsko rudarski šoli, ki bo sprejela 100 fantov-rudarjev. Kam pa z ostalimi in kam s tistimi 351, ki so končali osemletko, saj vemo, da je mnogo, če jih bo odšlo 150 teh v srednje šole. Kakorkoli obrachamo, ostané nam jih še 325. Kam z njimi?

Teh 325 mladih 15 in 16 letnikov se bo priključilo nekaj desetina tistih, ki že lani niso prišli do službe — do vajeniških mest ali do šol, ki niso poceni, ki torej vkljub dostopnosti niso dostopne vsem.

Torej smo hote ali nehote prišli do selekcije, ki bi bila upravičljiva le, če bi izbirali po sposobnostih, ne pa zaradi stanja, ki samo po sebi izbira po možnostih in še drugih nepravilnih kriterijih.

S tem težkim problemom se že ukvarja Zavod za delo v Velenju in človek se ne hote vpraša, kje naj bo v takšnih pogojih prava vrednost psihologa, ki se naj ukvarja s težjimi primeri, kje vrednost referenta za poklicno usmerjanje, če mi sami, starši teh neštetih posameznikov, občani, vse premalo preišljujemo o tem, kar je že danes pereče, a bo jutri še težje.

Gradimo in upravljamo, delamo in ustvarjamo, a ta problem nam je kljub svojim težkim posledicam, ki so neizbežne, vse preveč oddaljen. Tu je vprašanje, ki bi ga najlažje osvetlil sociolog, predvsem pa vprašanje, ki sodi med ključna vprašanja družbe.

Je torej dovolj, če opravlja to delo Zavod, je morda prav, da vodimo polemike o tem, ali je potrebna bencinska črpalka v Velenju ali ni, ali je to in ono umestno, nikjer pa ne omenjamo vprašanja mladine, ki bi bila rada koristna, a ji ne zmoremo preskrbeti te možnosti, ali pa zanemarjamo to vprašanje, ki nam zna jutri zadati vse preveč težke in resne skrbi.

—ik

Solata, kumare in še kaj...

Na velenjskem trgu so se te dni pojavile prve domače kumare, ki so zrasle v novem toplovdnem rastlinjaku, prav tako solata. Cene so času primerne: 350 dinarjev kilogram kumaric in 45 dinarjev glavica solate. V kratkem se bo tema dvema artikloma pridružil še paradižnik, ki je lepo obrodil, a še nima prave barve.

v tem času še vedno velik problem v vsej Sloveniji.

—ik

Napačna pojmovanja

Pred časom je v občini Šoštanj razpravljal aktiv ravnatelj višje in nižje organiziranih šol o družbeni vlogi prosvetnega delavca in nakazal, kako je danes prosvetni delavec na podeželju ne le osrednja družbeno-politična osebnost, temveč tudi stalni zapisnikar, poročevalec, član neštetih organizacij, pravzaprav oseba, ki nima nikoli miru in ni nobeno nedeljo prosta. Če ni prosvetni delavec na tej ali oni seji, sestanku itd., potem pač nobena stvar ne steče. Ker pa so to napačna pojmovanja, je nujno, da se prosvetar na vasi sprosti in postane le član, ki bo s svojo razgledanostjo pomagal in vnašal napredne poglede pri vzgoji in prevzgoji ljudi.

—ik

RIŠE:

JANEZ MLAKAR

PO NOVELI
JACKA
LONDONA

MAPUHOV BISER

PIŠE:

STANE POTOČNIK

60.

61.

62.

V pešeni luknji, pokriti z ostanki pločevinaste strehe, sta ležala Mapuh in Tefara in se prerekali.

»Če bi me bil pglušala, mu je že najmanj stotič ponavljala, »in skril biser in ne bi nikomur črhnil, da ga imaš, bi ga imel še danes.«

»Kolkokrat sem ti že povedal, da je bil Huru Huru zraven, ko sem odprl školjko.«

»Zdaj seveda ne bomo imeli hiše. Roaul mi je danes rekel, da bi, če ti ne bi prodal bisera Torikiju ...«

»Toriki mi ga je ugrabil ...«

»... če ga ne bi prodal, bi ti plačal pet tisoč francoskih dolarjev, kar znese deset tisoč čilskih.«

»Povedal sem ti že stokrat. Zdaj pa me pusti pri miru, da bom spal.«

Iznenada je Mapuh prisluhnul. Zunaj je nekdo težko sopol. Nekaj je brskalo po rogoznici, ki je zakrivala vhod.

»Kdo je?« je kriknil Mapuh.

»Nauri, je bil odgovor. »Ali veš, kje je moj sin Mapuh?« Tefara je zavreščala in zgrabila Mapuha za roko: »Duh! Duh! Mapuh se je skoro onesvestil od strahu.«

»Dobra žena,« je rekel s tresočim glasom, »tvoj sin živi na vzhodni strani lagune.«

»Od kdaj moj sin taji svojo mater?« je vprašal glas.

»Ne, ne! Nisem! Mapuh te ni zatajil!« je vreščal preplašeno.

»Jaz nisem Mapuh. Mapuh živi na drugem koncu lagune.«

Rogoznica se je vzdignila. Tefara se je zakopala pod odejo, Mapuh pa se je držal. Odrivala sta drug drugega, sklepetala z zobmi in strmela v rogoznico. Zagledala sta mokro Nauri, kako se gola plazil noter.

ŽENA · DOM · DRUŽINA

ŽE SPET DENAR!

Je mar res samo soproj dolžan biti vljuden?

DOŽIVETO in zabeleženo

Ko so se koleša vlaka pričela premikati, sem sedla na svoje mesto v oddelku. Poleg mene je sedelo drobno dekletce, ki je z velikim zanimanjem strmela v nasproti sedečo skupino mladih fantov. Pogovor le-teh je bil zelo živahen, celo preživahen. Dim, ki se je vlekel iz njihovih cigaret, je postal vse gostejši.

Čutila sem močan glavobol. Stopila sem k oknu in ga skušala odpreti. Nekje se je zataknilo. Okno ni in ni hotelo s svojega ležišča. Moja mala sopotnica je priskočila na pomoč, vendar je vse najino prizadevanje ostalo brezuspešno.

Fantje so opazovali, toda nihče od njih se ni spomnil, da bi v tem trenutku lahko z dejanjem dokazal svojo moč in bistroumnost, s katero jih je, kot je bilo iz njihovega pogovora čutili, mati narava bogato obdarovala.

Zal, pa jim je pozabila priliti še malce razumevanja in čuta do človeka.

»Mama, daj mi denar za zvezke!« Cez nekaj dni spet: »Mama, daj mi denar za risanko! In nato znova: »Mama, tovarišica nam je rekla, naj prinesemo denar za vodene barvice!« Tako nenehnemu prosjačenju vse šolsko leto ni ne konca ne kraja. V družinah ni nikoli ljubelega miru in najhujše je, če se prošnje ponavljajo ob koncu meseca. Takrat, ko navadno zmanjka denarja...

»Zopet denar za šolo!« jezno godrnjajo zdaj tu zdaj tam. »Kaj že spet kaj potrebuješ?« je zjutraj tik pred sinovim odhodom zarentačil oče. »Da, oče, tovariš nam je naročil, naj prinesemo denar za...« »Kaj, za zvezke, risanko?« »Ne, tokrat moramo prineseti denar za politehnično vzgojo! Izrezovali bomo, pa moramo imeti material.« Globoko je oče vzdihnil, ko je moral seči v denarnico po zadnjega tisočaka.

Take primere bi še nekako prenesli. Toda kaj, ko so še hujši. Otroci so opazili, da starši nimajo kontrole nad njihovim delom. Ne vedo, kaj vse rabijo v šoli. No, in prošnje za denar kar dežujejo. Prebrisani otroci, si zelo spretno izmišljujejo vse izgovore in nove prošnje. V družini pa rentajo: »Toliko kot stane šola danes, še ni stala nikoli!« Sinova stranpota so slučajno odkrili šele ob koncu polletja, ko so se prišli informirati za sinov uspeh in so hkrati stramežljivo potožili, koliko da danes stane šola. V kratkem razgovoru pa so ugotovili, da je otrok polovico denarja namenil raznim slaščicam in drugim dobrotam, ki jih imajo otroci najraje.

Zakaj sem ponovno načel to vprašanje? Zdi se mi, da prav k boljši in tesnejši povezavi doma s šolo sodi to poglavje. Dogajajo se še hujše stvari. V šoli naročijo učencem, da kupijo take ali drugačne zvezke ali knjige. No, in učenci niso poslušali in so kupili zvezke, ki v razredu niso bili enaki in zato tudi ne primerni. Ali pa primer, ki sem ga doživel v našem mestu. Lani so tiskali nove knjige za angleščino v pe-

tem razredu. V knjigarni so imeli na zalogi še stare. Otroci pa, neugnani kot so, so že nekaj dni pred pričetkom pouka kupovali knjige. Ker so lani veljale še stare angleške vadnice, so enake kupovali tudi letos. Ko so prišli v šolo, smo jim morali povedati, da naj stare knjige kar hitro vrnejo v knjigarno. Toda tudi tam so se jezili in v nekaterih primerih tudi niso hoteli vrniti denarja. Ne gre sedaj za primer knjigarne. Gre za zmedo v vseh letih, ko nabavljamo šolskim otrokom knjige in zvezke. Zakaj o tem ne govorimo več sedaj, ko smo sredi

šolske reforme in bi skladno s tem lahko določili v vsaki komuni stopnjo davka, ki bi ga komuna odmerila občanom in bi služil za kritje vsega tistega, kar potrebujejo za šolo. V nekaterih evropskih državah že dolgo tako oskrbujejo šolske otroke. Koliko mirnih minut bi prištedili staršem in koliko manj nepoštenih dejanj bi lahko bilo med otroki. Ali ne bi kazalo o teh stvareh razpravljati na zborih volivcev? Sam sem o tem govoril s starši in vsi so se enodušno strinjali.

PREMAGUJMO UTRUJENOST

V prvih toplejših dneh se pojava naša vsakoletna stara znanca — pomladanska utrujenost. Počutni smo slabo in tudi možgani nam nečesto delati, kakor je treba. Vse to je posledica pomanjkanja vitaminov, ki spravi na kolena še tako krepkega človeka. Kar preveč pa smo se zdebili. Boki so postali okrogli, naša postava je vse prej kakor vitka. Za sedaj to še nekako gre, ko vse zakrijemo s plašči in jopicami, a ko bo treba te odložiti in smukniti v poletne obleke, bo to malo neprijetno in začudeno se bomo ogledovale, ko nam bodo vse obleke pretresne.

Če bomo s trdnjo voljo začele negovati svoje telo, mimo tega pa naše jedilnike precej spremenile, bomo do takrat zamujeno še lahko popravile.

Naša stanovanja pridno zračimo ob lepih, suhih dnevih, ven-

dar to še ni dovolj. Privoščimo si čimveč gibanja na prostem, utrgajmo si vsak dan vsaj eno uro za sprehode. Vsaj deset minut redno vsako jutro telovadimo pri odprtem oknu.

Uživajmo precej limon, ki so bogate vitamina C. Po možnosti okisajmo solate s citronovim kisom. Tudi krompirjeva solata, pripravljena s citrono je zelo okusna.

Osvežujoča je tudi pijača iz soka rdečega korenja in pese. Našim malčkom pa bomo ustregli, če jim na drobno zribamo rdeče korenje in eno jabolko, sesekljamo in vmešamo še nekaj orehovitih jederc in vse to osladkamo in pokapamo s citrono. Ali pa poskusimo pripraviti zribano korenje s kislo smetano.

Poskusite, prav gotovo vam bo ugajalo in vas osvežilo!

Dve vrsti gumbov zapoved letošnje moške mode

Zadnjič smo obljubili, da bomo tokrat zapisali nekaj besed o letošnji moški modi. Obljuba dela dolg in v resnici se bomo lotili obravnave moških modnih zapovedi tega leta.

Ze smo mislili, da je iz garderob naših mož za vedno izginil suknjič z dvema vrstama gumbov, ko se je letos pojavil po vrsti kar v vseh pomembnejših svetovnih modnih hišah. Dve vrsti gumbov najdemo na suknjičih vseh vrst: na večernih, na svetlih, na športnih, na tistih z žepi ali brez njih, na plaščih itd. Modni kreatorji govorijo o »internacionalni liniji«, ki naj bi baje osvojila moški svet. In kakšne so podrobnosti te novosti? Predvsem — ramena niso preveč podložena, suknjič je nekoliko podaljšan, pas pa rahlo nakazan. Obleka se mora torej telesu prilagajati, nikakor pa ga ne ovijati ali celo stiskati. Vse kaže, da je letošnja »internacionalna linija« nekakšna mešanica klasičnega italijanskega suknjiča, stroge linije, in širokega, prostornega in praktičnega ameriškega suknjiča. In žepi? Če že

morajo biti — letošnji suknjiči so namreč tudi brez njih — ljuhibo asimetrijo. Pogosto boste opazili, da so krojači poleg velikih žepov všili še — toda samo na eno stran — manjši žep. To suknjič polepša in ga naredi zanimivejšega.

Gumbov ima moderni suknjič torej šest. Gornja sta izključno dekorativna in ju nikoli ne zapiramo. Vendar so gumbi lahko dokaj pestrih barv. Tako so — baje — nekje prikazali gumbe, ki so pravzaprav majhne žarnice. No, teh si pri nas možje prav gotovo ne bodo umislili in prav je tako.

Pa klobuki? Športni so, ozkih krajev, vsi zapovrstjo pa imajo visoke trakove živahnih barv. Barve pokrival pa so take-le: kostanjeva, siva in samo še prijetna svetla zelena barva.

Tako torej — to so A, B, C letošnje moške mode. Njena odlika je praktičnost in skoraj trdno smo prepričani, da bodo suknjiči z dvema vrstama gumbov spet kmalu utrlji pot v garderobo naših mož.

„Škoda, da ni več zime!“

»Pošteno smo hudi, da ni več snega«, so dejali Marjan, Franci in Drago iz Zreč, ko smo jih vprašali, kako kaj pričakujejo pomlad.

»Pa zakaj vendar? Saj je menda zima res dovolj dolgo trajala?«

»Ne, za nas ni! Smo namreč smučarji in zimo imamo radi. Že zato, ker se takrat s smučmi vozimo v šolo. Zdjaj pa, ko ni več snega, jo bomo morali ubrati kar peš. To pa je precej nerodno — zakaj do šole imamo polni dve uri hoda!«

»Kaj pa — v šolo radi hodite?«

»To že, samo včasih se nam zardi res daleč!«

»Čuj, Drago, ta-le tvoj klobuk je pa že marsikdaj slišal polдне zvoniti, kajne?« se nisem mogel

zdržati, da ne bi prikupnega Draga malce podražil.

»Prav imate,« me je v smehu zavrnil, »toda tega lahko vsaj treščim ob tla vedno, kadar se mi zljubi. Zato ga tudi mnogo raje nosim kot tistega, ki me doma popolnoma nov čaka v omari!«

»Pa bi mi dal ti ta dragoceni klobuk?«

»Nak, to pa že ne! Sicer pa — saj si tudi vi lahko umislite kaj podobnega!«

Marjan, Franci in Drago — nikar ne zameriti, ker sem ta naš pogovor zapisal in ga zdaj vedo tudi drugi, ne samo mi štirje. Tako vseč ste mi bili, da vas kar pozabiti ne morem. Mnogo sreče v šoli, dragi fantje — pa, da bi bilo prihodnjo zimo čimveč snega!

Mimogrede

Kakšnih štirideset let ji je bilo. Drobna je bila, preprosta in skrbno se je ozrla, ko je po prehodu za pešče prečkala ulico. Pa je v tem izza vogala pridviljal kolezar, se ji še komaj ognil in jo nahrulil:

»Ti baba neumna ti! Kako pa hodiš?«

Da bo ozrojila, sem mislila. Pa ni!

»Po prehodu za pešče,« je odgovorila mirno.

Kolesar je še pogledal preko rame in nato brez besed odvihral naprej, mene pa je stisnilo tam nekje okoli srca.

Kako zelo, zelo smo še očasi neotesani in kako zelo malo je še mnogokrat v nas srčne kulture!

Zapis je nastal kar mimogrede in še mnogo je podobnih. Zato ni vredno zanje zapravljati besed. Ali pač?

DIETA srčnih bolnikov

Priprava dietne prehrane srčnega bolnika ima dve glavni značilnosti: hrana je v glavnem neslana ali zelo malo slana in v njej ne sme biti preveč maščob. Debelenje namreč preobremenjuje srce in zmanjšuje njegovo zmogljivost. Razen tega menijo zdravniki, da večje količine živalskih maščob povzročajo poapnenje žil in s tem ustvarjajo pogoje za nastanek kapi. Količino tekočine, ki je dovoljena in prav tako tudi največjo količino kuhinjske soli predpiše vedno zdravnik, ki upošteva tudi druge čimnitielje bolezni kot na primer bolnikovo starost, prehrabeno stanje in naravo srčne bolezni.

Srčnim bolnikom ne priporočamo mrzlih in vročih jedil, niti ostrih začimb in tudi ne jedi, ki napejajo — fižol, lečo, ohrovt, kislo zelje, težke močnatne jedi, pikantne omake, prekajeno svinjsko meso, klobase, salame, mesne in ribje konzerve itd. Srčni bolniki naj jedo v miru počasi, obroki pa naj bodo majhni. Po vsaki jedi naj nekaj časa počivajo. In še to: pitje prave kave in kajenje naj dovolj zdravnik, sicer pa se obojega izogibajte.

Ker je prehrana srčnih bolnikov v glavnem zelo malo slana, je po okusu medla in pusta. Kuharica mora zato njeni pripravi posvetiti posebno pozornost. Okusnost hrane izboljšamo s pečenjem, praženjem, cvrenjem in z dodatki domačih začimb in zeliščnih kisov (muskatni orešček, kumina, vanilija, limonine in pomarančne lupine, nageljnovke žbice, zelen peteršilj, drobnjak, pehtran, timijan, majaron, zelena, paradiznik, česen, kislá smetana, domači kis, marmelada, čokolada itd.).

Od hranil priporočamo sadje vseh vrst, v kuhani, predvsem pa v surovi obliki, nato mlado zelenjavo, krompir v vseh oblikah, omejitvi pa moramo uživanje mleka in jajc — uporabljajmo predvsem rumenjake. Izberimo telečje meso, mlado govedino, perutnino, vendar se tudi tu ravnajmo po zdravnikovih navodilih.

Poglejmo zdaj še nekaj jedil, ki so primerna za srčnega bolnika. Juhe: zdrobova juha, porova, paradiznikova, špinatna, cvetača, drobtinova, gobova, korenjeva, grahova, riževa, smetano-va, prežganke in sadne juhe.

Mesne jedi: telečji zrezek, naravni zrezek, telečji ragu, biftek iz mlade govedine, dunajski zrezek, telečja pečenka, zrezki z različnimi omakami, perutnina.

Priloge: krompirjev pire, zapečen krompirček, krompirjevi svaljki, testenine, žličniki, riž-bizi, zelenjavni zrezki, korenje, bučke, cvetača, paradiznik itd.

Solate: poljubno vrsto glavnaté solate, endivijo, motovilec, radič, regrat, korenje, rdečo peso, zeleno, rumeno kolerabico. Paradiznik in kumarice ne preveč pogosto, sploh pa odsvetujemo vloženo zelenjavo.

Hrano lahko popestrimo s pripravljanim sladice, krem, pudingov in narastkov. Pri pijačah moramo paziti na dovoljeno količino tekočine. Za srčne bolnike pa je izredno važen vsaj njihov način življenja. Bolnik sam se mora zavedati, da je le njemu v korist, če se ravna po zdravnikovih navodilih.

D. M.

V „Elegantu“ SO NAM POVEDALI

V »Elegantu« so nam povedali, da je že z novim letom prodajalna otroške konfekcije »Moja« začela z Elegantu skupno poslovanje. Te dni pa so »Moja« popolnoma prenovili in v lokalu bodo začeli poleg otroške konfekcije prodajati tudi specialno »Elegantovo« konfekcijo. Tako bomo v »Moja« zdaj lahko dobili tudi pomladanske damske plašče, vetrovke, obleke in podobno, računajo pa, da bodo v kratkem začeli prodajati tudi pletenine. Vsekakor smo spremembe in novosti veseli, čeprav bi bilo morda še bolje, če bi imeli tako prodajalno v središču mesta.

V ponedeljek bo v Ljudskem magazinu začel poslovati — v okviru konfekcijskega oddelka — »Elegantovo« servis. Za uvedbo takega servisa, ki bo potrošnikom sproti popraviljal konfekcijska oblaciila, sta se »Elegant« in »Tkanina-Galant« sporazumela že pred časom. Zdjaj je do uvedbe servisa prišlo in prijetna novost bo prav gotovo še bolj razširila konfekcijska oblaciila med potrošniki. Pa še to — popravljana oblaciila ne bo kril kupec!

Petrovi in Majdini starši do nedavna niso kdovekak skrbeli za njuno šolanje. Otroka sta za silo rinila iz razreda v razred, zaostajala sta zdaj v enem, zdaj v drugem predmetu tako dolgo, da se jima je ob koncu lanskega leta pošteno zataknilo. Peter je imel kar dve, Majda pa eno nezadostno oceno. To je starše streljnilo. Resno sta začela razmišljati, kako bi pomagala otrokoma. Z inštruktorjevo potrpežljivostjo in z njuno vztrajnostjo je uspelo oba otroka pripraviti na popravne izpite. Trud je bil poplačan in vsi so si pošteno oddahnil.

Zelo preprosto bi bilo, če bi starši oseh Petrov in Majd že ob začetku mislili na konec šolskega leta. Koliko truda, jeze in skrbi bi

Ravna drevesa na dobrem vrtu

bilo prihranjeno pedagogom v šoli, staršem in otrokom doma! Toda, vrnimo se k vprašanju: kako začeti?

Važno je, da v takih primerih ne bi zašli v nasprotno skrajnost in bi začeli otroku sami reševati domače naloge. Tudi neprestano priganjanje k učenju in očitki za nazaj ne bodo imeli koristnih posledic. Otrok naj čuti, da ima v nas prijatelja, ki mu hoče poma-

gati. Če že nismo doslej, moramo otroka vsaj sedaj napaditi na red pri njegovih šolskih in domačih stvareh. Za otrokov pravičen razvoj je važna prav vsaka malenkost. Poskrbimo tudi, da bo otrok pravilno in redno hranjen. Nepozni otroci potrebujejo več sadja in zelenjave, kajti le telesno zdravi otroci se bodo lahko resno lotili svojega dela. Otroku moramo določiti stalen prostor, kjer bo lahko

v miru napisal svojo nalogo in se učil. Pomislite, ali bi se vi lahko naučili pesmico ali vrsto pravil iz slovnice, geometrije in fizike, če bi vam nad glavo neprestano igral radio, ali če bi stric, ki je pravkar na obisku, dovtipno pripovedoval svoje počitniške doživljaje? Ko pride iz šole, mu posvetite nekaj minut časa in se z njim pogovorite o delu v šoli. Že samo to, da se boste redno zanimali zanj in

njegovo delo, ga bo spodbujalo. Začel bo čutili, da tudi on opravlja koristno delo in nekaj spretno postavljenih besed mu lahko ozbudi veselje zanj.

In končno: če dela odrasel človek, ki svoje znanje v glavnem le ponavlja, samo osem ur dnevno, bi tudi otroka ne smeli obremenjevati več. S smotrno razdelitvijo časa mu bomo pomagali, da bo svoje dolžnosti opravil hitro in bo naseel še dovolj časa za šport in razvedrilo.

Z nesebično ljubeznijo in z željo, da bi vzgojili svojega otroka v poštenega, srečnega in koristnega člana naše družbe, bomo dosegli vse, kajti le na dobrem vrtu uspevajo ravna drevesa.

Pomlad je bila vedno in bo za vse čase zelo naklonjena kostimom in dvodelnim oblekam. Dobro nas namreč obvarujejo pred spomladanskimi sapami, pa tudi zato so primerni, ker lahko jopico slečemo, če sonce preveč toplo posije. Ta-le kostim pa je še posebno eleganten. Temno je obrobjen in to mu daje svoj lep pečat. In če boste k temu nosili še čevlje in torbico v istem barvnem odtenku, vam zagotavljamo, da boste »tip-top« oblečeni.

Opravičilo ki ne opravičuje

Odgovor na članek »Ali ni to čudno«

Tovariš urednik!
Na članek, ki ste ga objavili v Vašem listu pod naslovom »Ali ni to čudno«, pripominjamo: Odkar je osnovna kmetijska poslovalnica v Lesičnem, je to prvi primer pritožbe, ki v bistvu nima opravičila, odnosno ni utemeljena. Zadruga je svojim združnikom vselej odkupovala kmetijske pridelke brez prigovorov, nudila pa jim je tudi finančno in strokovno-tehnično pomoč, kjerkoli je to bilo zaželeno in potrebno.

Primer, ki ga stranka opisuje je ugotovljen, dogodil pa se je slučajno, brez kakršnega koli izkoriščevalnega namena. Zadevo bi lahko uredili že takoj prvi dan, a je stranka molčala, kar je tudi nekoliko čudno, če je bila prepričana, da tehnik ni nameril prave mere. Kakšne zamere se je pri tem bala, si ne znamo razložiti. Ali ji je drugi dan kdo zameril njeno oporekanje?

Da je prišlo do nesoglasja je res. Poslovalnica v Lesičnem ima dve tehnični. Eno večjo, ki se uporablja za težje predmete in drugo, ki je uporabna do teže 5 kg. Tehnica, s katero tehtamo težje predmete, smo zvečer, prejšnjega dne, prestavili iz sosednjega skladišča v to poslovalnico. Tehnica se je od premikanju nekoliko razmaknila, česar pa tehnik, ki je tehtal stranki blago, ni vedel. Tako je prišlo do napake. Drugi dan, ko je tehtal na manjši tehnični (ga je stranka namreč opozorila na nepravno težo), je moral fizič dvakrat tehtati. Tako je tudi ugotovil, da pri tehnični za tehtanje težjih predmetov nekaj ni v redu. Tehnico smo takoj popravili.

Upravnik: Beno Božiček

strani s skupnim naslovom »VAŠE VRSTICE« niso vselej istovetni s stališčem redakcije ter so predvsem odraz osebnega mnenja državljanov. Vendar v tem primeru le težko govorimo o neopravičeni kritiki, češ, da je po-

trošnik bil le enkrat oškodovan. Zaradi tega je pismo prizadete zadrugne iz tega kraja vsaj po našem mnenju le imelo opravičilo, ker je potrebno pač že na prve slabosti pravilno in hitro reagirati.

Neresnično uradno obvestilo

Tovariš urednik!
Moj brat Venčeslav Zavolovšek je mizarski vajenec in je lani samovoljno zapustil učno mesto pri mizarskem mojstru Maksu Lesjaku v Ljubnem ob Savinji št. 160, ker se le-ta ni držal obveznosti, s katerimi je bil vezan s pogodbo oziroma z uredbo o vajencih. Brat si je poiskal novega mizarskega mojstra v Ljubljani, zato je mati pričakovala, da jo bo klical inšpektor za delo zaradi razveljavitve prvotne pogodbe.

Vendar se je zgodilo to čisto drugače. 1. februarja 1962. leta je mati sprejela uradno obvestilo (št. 03/7-ZAO-162/2) od občinskega ljudskega odbora Mozirje s sledečo utemeljitvijo:

»Vajenec je samovoljno zapustil učno mesto, zato je bilo potrebno učno pogodbo sporazumno razveljaviti. Delodajalec in vajenec sta bila s strani inšpektorja za delo zasljučana in se s tem strinjata. Vajenec Zavolovšek Venčeslav se je vključil v uk v avtomehaničarski stroki. — Podpisal: V. d. načelnika oddelka za gospodarstvo in finance: Matevž Požarnik.«

Vprašujem, ali je mogoče učno pogodbo enostransko razveljaviti, ne da bi zasljučali vajenca oziroma starše in še to, kako si lahko službenici ljudskega odbora dovole neresnično obvestila?

Mati je takoj sporočila na občino Mozirje, da vest o spremembi poklica ni resnična in da vava-

jenc ne bil zasljučan, da pa želi, da se to opravi. Doslej tega še niso storili, čeprav je že skoraj dva meseca od tega.

Želim, da mi pojasnite, v koliko je tak nehuman odnos v skladu z našo zakonodajo in kaj nam je v opisanem primeru potrebno ukreniti, da »nezasluženi vajenec« pride do svojih osnovnih pravic. Ne čudim se, da imajo takšen odnos zasebniki, boleče pa je, da tak odnos podpirajo službenici občinskega ljudskega odbora.

Zavolovšek Lojze
Velenje

Ko bi človek vedel

V soboto, 7. aprila se je smrtno ponesrečil šef kurilnice v Velenju tovariš F. Stagoj. Pred dvema dnevoma sva še igrala šah. Bil je prijeten igralec in spoštoval sem ga. Pripovedoval mi je, da mu manjka le še nekaj mesecev do upokojitve. Veselil se je, ker je sin ravno teden dni pred zaključkom študija medicine. Kljub bližini zaslužnega pokoja je bil vester v službi. Rad pa je sedel na motor, čeprav ni bil najboljši izkušen vozač. V soboto zjutraj je hitel na okrajno sejo lovske zveze v Celje. Hotel je še prej po svojega prijatelja. Bil je eden tistih, ki se lahko popolnoma vžive v eno samo stvar in čisto pozabijo na okolico. Na križišču je zastal; nasproti je vozil potniški avtobus. Cesta je na tem mestu vsaj 100 metrov vidna. Motor je imel vžgan.

Vse bliže je prihajal avtobus in kdo ve, kaj se je zgodilo tisti hip. Nenadoma je motor potegnil in izgledalo je, kot da želi prečkati pot avtobusu. Z obrazom je bil obrnjen proti vzhodu — v stran od vsak hip bližujoče smrti. V čistem, spranem aprilskem jutru mu je velika sončna obla pošljila žarke naravnost v obraz. Le za hip so videli potniki, kako lovi volan; avtobus je zaviral in zavijal vse bolj v levo in že je udarilo.

Krik, odrevenelost, strah in groza. V hipu so bili pri njem, a hip zatem so že ugotovili, da je mrtev.

Nekje sredi poti je zastal. Da, ko bi človek vedel! Vedel marsikaj več, kadar si s tehničnimi sredstvi skuša olajšati vsakdanje delo in obveznosti. Premalo je zaupati sreči, ki te spremlja. Ni ta nesreča le nesreča posameznika, je le eden izmed dokazov več, kako nas čas s svojimi izumi prehiteva, podreja, dokaz, kako slepo zaupamo tem čudovitim iznajdbam, dokaz, kako otopimo, ker se nam nič ne zgodi, dokaz, kako vse premalo vemo o nevarnostih ali nočemo vedeti in kako pozabljamo, da je človek izumitelj teh stvari in da bi kot uporabnik moral biti v prvi vrsti upravljavec z razumom, ne pa kot neštetokrat le voznik s srečo.

Bo ta nesreča dovoljen opomin vsaj tistim, ki so se ustavljali na kraju nesreče?

Bo, ko bo človek vedel, ne za »usodo«, temveč to, da je usoda v njegovih rokah.

—ik

Napad na Laško

ALI MLADI LJUDJE POD VPLIVOM MALIGANOV

Petdeset sumljivih v lokalu, ženske v stranišču, razbiti steklenice, strasna »gužva«, razbiti obrzi, kri — na srečo samo iz nosa, vse mesto na nogah. Lahko bi bilo huje, tako pa sedel le kakih deset privržencev alkohola za zapah.

— Ti da si človek? Ti nisi nič! Gnoj si!

— Pustite me blizu, da napravim »smarno«.

— Cez mene ga ni.

Treski! Treski! — Dve steklenici sta se razbili na pločniku pred hotelom. V plesni dvorani vlivajo vino v čevlje. Nato pije omizje iz njega bravotščino. V bližini sega nebroj rok po tistem, ki si je upal ugovarjati pobesnelim, da bi ga raztrgali na sto kosov. Vsi ne pridejo do njega. Nekdo ga podere na beton. In nato prva brea. Tap! Potem druga. Tap! Tap!

— Cez mene ga ni! Ha? Razbili bomo Laško na atome. Saj zato smo prišli. Treski! prileti steklenica skozi odprto okno. Nekaj metrov stran se trgajo za človeka. Upravnik hotela in nekaj Laščanov skušajo preprečiti pretep. Z vsi močjo mirijo. Ženske vpiljejo.

— To boste že drago plačali!

— Mi hmo plačali? Kdo si upa to trdit? Sem z njimi! Povej hišno številko, da ti sesujemo bajto!

— Svetujem vam, da ne razgrajate več! Vse boste bridko obžalovali.

— Ha! Ha! On nam svetuje. Idiota! Bedak!

— Sploh nisem bil zraven pa so me pretepli. Svinje. Nedožen sem. Joj, nedožen. Jaz sem športnik in grem v Maribor pa so me pretepli.

Tolče se vsevprek. Psovke! Izrazi, povsem neprimerni za mladino. Dokler ne pride policija. Nato zapor. Bil sem skrajno presenečen, kako more obstajati v nekem kraju toliko takih ljudi.

V soboto, še ni dolgo od tega, je prišlo na ples v hotel »Hume« začuda veliko Trboveljčanov in drugih gostov iz onih smeri. Po izjavah Laščanov vsaj petdeset. Gostje iz smeri Trbovelj so mi povedali, da so bili med njimi stari priznani pretepači in lenuhi, ki so bili zaradi podobnih dejanj že večkrat kaznovani. Od drugih pa sem zvedel, da so že ves večer iskali prepripi in da so se baje že med potjo dogovarjali, kak nered bodo povzročili. To so obljubljali že dalj časa kot povračilo za upravna kaznovanja pred nekaj meseci za manjše prekrške v istem lokalu.

Začelo se je z buteljko, ki jo je nekdo vrgel skozi zaprto okno v žensko stranišče. Tu je bila slučajno tudi neka žena, ki je prinesla steklenico svinjane krvi. Ko je ta hotel ugotoviti krivca, je prišlo pred hotelom do ostrega prepira. Na žvižg so bili zbrani skoraj vsi Trboveljčani. Zalitve so padale. Pristopili so tudi nekateri Laščani, da bi jih pomirili, nakar je prišlo do pretepa, kakršnega Laščani ne pomnijo. Poklicali so službojoče organe LM iz Laškega, nato se iz Celja. Godbo so ustavili. Nered je bil več ali manj na višku dve uri, dokler niso odstranili glavne povzročilce. Najprej so jih spravili na postajo LM v Laškem, od tam pa v Celje, kjer bodo dočakali zaslužen kazni.

Laško, včasih tako mirno in prazno mesto, je zadnji čas postalo vsako soboto središče bližnje in daljnje okolice. Na ples v hotel »Hume«, ki je sicer povsem soliden lokal, prihaja mladina iz Sentjurja, Zaleca, Celja, Trbovelj, Hranjčine, Zagorja itd. Človek bi pričakoval, da bodo izkoristili tak kraj za medsebojna spoznavanja, ki bi utrdili prijateljske odnose med njimi. Dogaja pa se ravno nasprotno. Večkrat pride do nasprotij med skupinami in celo do fizičnih obračunavanj. Dogajajo se stvari, ki bi jih od mladega človeka, vzgojenega v današnjem času, ne pričakovali. Večinoma menijo, da pride do izgrediv vselej takrat, kadar se nahaja v hotelu skupina večinoma vedno istih obrazov, ki iščejo le prepripi. Laščani in vsi gostje se sprašujejo, če se ti ljudje res ne znajo drugače obnašati? — V Laškem je dobrodošel vsak, pravijo Laščani, če le pride s prijateljskimi nameni. Toda ljudi, ki bi si že spotalo delali načrte, kakšen nered in tepež bodo povzročili, si Laščani ne želijo in jih bo laška mladina skušala čimprej izločiti.

V zadnjih številkah objavljena sestavka o mesnici pri »Magistru« v Celju so razumljivo izzvali precej zanimanja. Menimo pa, da je le potrebno nekaj razjasniti.

Ker vsaka napačna interpretacija — zlasti pa tendenciozna — nekega mnenja ali stališča lahko v podobnih primerih samo škoduje enako potrošnikom in trgovini, je prav, če na kratko pojasnimo osnovni značilnosti sestavka, ki jih odobrava tudi uprava Kmetijskega kombinata v Sentjurju.

1. V opisanem primeru ni šlo za

Zapisek iz vzhodnega območja

Ta teden smo obiskali vzhodno območje celjskega okraja. Najprej smo se zglasili v Podčetrtku v krajevni šoli. Ta šola je znana daleč naokoli, ker je med najboljšimi v organizaciji krožkov in izvenšolskega dela pionirjev. Izredno pridnost so pokazali pri delu v elektrotehničnem krožku, kmetijsko obdelovalnem krožku in v fotografskem krožku.

O bobisku smo se najprej srečali z enajstletno Marijo Sovine (na prvem posnetku), ki je bila ta dan gospodinja in je delila prvošolecem in drugošolcem malico. Spravevali smo jo, če morda deklivali, s katerimi si je prijateljica, ali pa fantkom, ki so ji simpatični, nameri več malice. Odločno je zanikala. Kajti, tako je dejala, pri nas je prvo merilo poštenost in enakost.

To smo res lahko videli na vsakem koraku. Kajti vsi oddelki krožkov so odklenjeni in doslej še niso ugotovili niti najmanjše kraje. Priznajmo, prav posrečena oblika vzgoje.

V šoli pa so uredili tudi lastnega kričača (drugi posnetek). Pravijo mu Švrček. Ta jim vsako jutro, in sicer po posebnih vodih za vse oddelke, posreduje novice, važna sporočila in zanimivosti. Izdelali pa so ga domači radioamaterji.

Razen tega imajo na šoli poleg drugih zanimivih reči (herbarij, akvarij, lutkovno gledališče in podobno) tudi lastno prodajalno šolskih potrebščin. Trgovino vodijo kar sami učenci. S tem se praktično učijo še ene veščine.

Posebna zanimivost pa je njihova steklena greda, ki so si jo tudi sami izdelali in v kateri so v zimskih mesecih kurili, da bi očuvali potrebno toploto za rastline. Tretji posnetek nam prikazuje učiteljico Cilko, ki kaže njihove krizane vrtnice, ki pozneje zacvetijo v nešteti barvah, v ozadju pa je steklena ogrevalna greda, ki je edina podobna šolska greda v celjskem okraju.

Peti posnetek smo posneli v domačem edinem lepem spomladanskem dnevu. Brezova aleja je bila v sončnem sijaju premikaven motiv, da bi ga kamera izpustila.

Na petem posnetku je radiotehnik, ki popravlja televizor. To je vsekakor eden od resnih celjskih problemov, ki ga bo potrebno še posebej obdelati. Delavnice za popravilo televizorjev namreč potrebujejo komplcirane naprave, ki jih celjska delavnica nima. Zakaj jih nima? Ali res taka delavnica v Celju ni potrebna in ali lahko to uredi majhen kolektiv, ki tudi potrebnih sredstev sam ne bi v nobenih pogojih zmogel. Problem bo zaradi tega potrebno reševati pač drugače.

V Sentjurju smo hkrati posneli tudi prihod šafete mladosti.

Pouk iz te nenavadne zgodbe pa je dokaj koristen. Znova nas namreč opozarja, da je v sedanjem obdobju še toliko nujnejše, da vodilne osebnosti na primeren način odločno in učinkovito reagirajo na vsako pritožbo in da je lahko nerodnost ali morda kje tudi zlonamernost in zavestno ščitenje lastnih interesov v škodo vse družbe. Če gre za trgovino pa v škodo slehernega potrošnika.

S tem pojasnilom bomo pisanje o tem primeru zaključili.

Uredništvo

S tem pojasnilom bomo pisanje o tem primeru zaključili.

Uredništvo

Zanimiv prepriček

To dejansko niti ni prepriček. Gre le za dve različni mnenji. Morda so plod različne starosti, morda pa plod različnega gledanja na isto zadevo.

V Kozjem so pred časom ukinili kinopredstave. Ker se je to nazven negativno odražalo, so

jih znova vpeljali. Vendar še vedno kozjanski kino dela z izgubo. Tako je bilo preteklo nedeljo na popoldanski predstavi le kakih 15 obiskovalcev.

Zaradi tega smo za čas prekinili med delom delavki kmetijskega posestva kar na hmeljišču. Vprašali smo jih za mnenje.

Starejša Marija Bohore je menila, da za voljo nje kino v Kozjem ni potreben, da pa tudi drugi starejši ljudje enako gledajo. Skupaj namreč menijo, da v tej ustanovi mladina po nepotrebnem zapravlja denar, ki bi ga lahko s pridom izkoristili za druge namene. Zlasti še, ker je v teh krajih sleherni dinar veliko vreden.

Mlajša tovarišica, Rozalka Kolar pa je menila, da v Kozjem že tako ničesar drugega ni za razvedriti kot kino in da bi bilo nepravilno, če bi ga znova zaradi finančnih težav ukinili. O zapravljanju bi le težko govorili, je dejala, ker so vstopnice za manjvredne prireditve raznih »sumljivih« zabavnih orkestrrov nekoliko dražje, a so vendar vse predstave zasledene do zadnjega kotička. Morda bi bilo prav, če bi prilagodili izbiro filmov željam prebivalcev tega območja.

Nazadnje naj povemo še tretje mnenje, ki pa že domala ne sodi v okvir tega sestavka. Naš bralec se namreč pritožuje in opozarja na dejstvo — Najprej smo Kozjani izgubili občino, potem zadrgo; če izgubimo kinomatograf in celo »Kozjansko« smo pa tam.

Ne obsojajte kolektiva za škodljiva dejanja posameznikov

Dne 13. novembra 1961 so uradno ugotovili, da je bivši davčni izterjavec v Upravi ObLO Zalec naplačal v nekem primeru zaostanek davka za leto 1959 že dne 14. novembra 1960, v banko odvedel pa šele 14. novembra 1961, to je polno leto dni pozneje.

V težjih primerih je tajnik prijavil škodljiva dejanja tudi Javnemu tožilstvu v Celju zaradi uvedbe kazenskega postopka.

Tako je bivši davčni izterjavec s sodbo disciplinskega sodišča že kaznovan z odpustom iz davčno-izterjateljske službe. Omenjeni je zadrževane zneske naplačanih davkov že poravnal v celoti.

Bivši šef Krajevne urada Semper v Savinjski dolini je kaznovan s sodbo Disciplinskega sodišča v Celju s kaznijo odstavitve s položaja. Zadrževani zneski naplačanih davkov pa so v celoti poravnani.

Glede na dejstvo, da so po razrešitvi bile v gornjem primeru ugotovljene še druge nepravilnosti, je omenjeni izterjavec z odločbo tajnika ObLO Zalec odstranjen iz službe ter je zoper njega predlagan nov disciplinski in kazenski postopek.

J. M., je bil vodja davčne izterjatve v odseku za dohodke ObLO Zalec do odstranitve iz službe z odločbo tajnika ObLO, 19. 3. 1962.

Zoper njega je tajnik predlagal uvedbo disciplinskega postopka zaradi sumov težjih disciplinskih prestopkov, njegova škodljiva dejanja pa prijavil tudi Javnemu tožilstvu v Celju zaradi utemeljenega suma kaznivih dejanj zoper uradno dolžnost.

Po ugotovitvah po službeni dolžnosti je J. M. med službovanjem v upravi Zalec nepravilno naplačal (večji del) še ni odvedel raznih davkov v skupnem znesku ca. 1.200.000 dinarjev (raziskovanje se še nadaljuje).

J. M. je bil prevzet v službo pri Upravi ObLO Zalec 1. 9. 1955 kot prejšnji davčni izvršitelj na OLO Celje. Navedeni primeri so medsebojno povezani. Vsi so s področja davčne iz-

terjatve na območju iste občine, izterjevali so davčne zaostanke z vednostjo drug za drugega, J. M. pa je izterjavo celo nadzoroval.

Prav zavoljo tega je delovni kolektiv uprave ObLO Zalec na sestanku 28. 3. 1962 najostreje obsodil škodljiva dejanja, napovedal neizprosno borbo in ukrepe za preprečitev morebitnih novih pojavov, sklenil okrepiti kolektivne gleda na že doslej opravljeno preventivno budnost, za preteklost pa — vselej na območju občine Zalec — sklenil opravičiti in vsakem krajevem uradu še kompleksno in komisijsko kontrolo davčnih vplačil v preteklih letih.

Vsi, v poštev prihajajoči davkoplačevalci bodo pozvani na krajevne urade, kjer bo komisija na podlagi predloženih listin ugotavljala morebitne nove primere po izterjevalcih

Opozorilo

je do nesporazuma in nazadnje nejevolje potrošnika, ki ni bil postrežen tako kot je želel.

2. Pozneje pa se je tudi pokazalo, da ima uprava kmetijskega kombinata enak interes, da podrobno prouči vsako pritožbo potrošnikov.

Med izterjevanjem davčnih zaostankov na območju občine Zalec je bilo v preteklih letih tudi nekaj primerov neustreznega vedenja izterjevalcev pri davkoplačevalcih. Krivci so bili zasljučani in disciplinsko kaznovani, zoper nekatere pa je postopek še v teku.

Zaželeno je, da občani takoj prijavljajo sleheren morebitni primer nepravilnega vedenja občinskega službenca, ne pa samo potem, ko je disciplinski oz. kazenski postopek že uveden.

Hkrati pa želi delovni kolektiv Uprave ObLO Zalec javno poudariti, da bo enako neizprosno, kakor je neizprosno uvedel oziroma bo uvedel postopek zoper slehernega storilca škodljivih dejanj v upravi, primoran nastopiti tudi zoper tiste, na srečo le nekatere posameznike, ki te primere škodljive dejavnosti žele izkoristiti za blatenje celotnega delovnega kolektiva uprave ObLO Zalec.

Predsednik
Sveta delovnega kolektiva
Uprave ObLO Zalec
Milan Zabavnik

TELESNA VZGOJA IN ŠPORT

MEDMESTNI DVOBOJ CELJE—GRADEC V KROSU

Pomembna zmaga Celjanov

Kakor lansko jesen v celjskem Mestnem parku, tako si je mesta reprezentanca Celja (beri člani in članice AD Kladivarja) priborila pomembno mednarodno zmago v krosu tudi na povratnem srečanju, v nedeljo v Gradcu.

Zaradi mnogih vzponov, pa tudi sicer, proge niso bile najlažje; nekateri pravijo, da so bile celo pretežke, zlasti pa za mednarodna tekmovanja. Navzlic temu so Celjani potrdili svojo premoč, saj so zmagali v skupnem ocenjevanju 11:7, v skupinah pa povsod,

razen pri mladincih, kjer so bili domačini boljše za eno točko. In končno, Celjani so pobrali tudi tri prva mesta med posamezniki. Podrobni rezultati: MLADINCI (650 m): 1. Šerbec 2:16,0, 2. Cebela 2:17,0, 3. Fonda (vse Celje) 2:18,0. CLANICE (1000 m): 1. Slamnik-Gradišnik 3:10,0, 2. Gašparut (obe C) 3:19,0, 3. Ogrizek (G) 3:21,0.

MLADINCI (2.000 m): 1. Stajner (C) 5:56,0, 2. Oswald (G) 5:58,0, 3. Potrata (C) 5:58,0. CLANI (4.000 m): 1. Wicher (G) 12:27,0, 2. Važič (C) 12:54,0, 3. Lackner (G) 12:40,0. Nastop v Gradcu so celjski atleti in atletinje izkoristili še za obisk grobnice žrtvam fašizma, kjer so položili tudi venec.

1260 strelcev v okrajni ligi

Pred kratkim je bila končana okrajna strelska liga, v kateri je sodelovalo 82 strelskih družen oziroma 1260 strelcev. Ligaško tekmovanje strelcev je potrdilo izredno zanimanje za strelski šport. Vse tekmovalne ekipe so bile razdeljene v devet skupin. V posameznih skupinah so zmagale naslednje ekipe: vse te pa so si pridobile tudi pravico do sodelovanja v drugem delu tekmovanja, ki bo izvedeno z

malokalibrsko puško. I. skupina: Tempo, Celje 15.783 krogov; II. skupina: Kovinar, Štore 15.572; III. skupina: Ivo Lola Ribar 15.151; IV. skupina: Cinkarna 14.610; V. skupina: Branko Ivanuš, Celje 16.111; VI. skupina: Ingrad 14.075; VII. skupina: Vitanje 14.270; VIII. skupina: LIP Konjice 12.658; IX. skupina: Tone Meliva, Konjice 15.907.

PLANINSKI KOTIČEK

NA KAL IN NAPREJ NA MRZLIČO je eden najlepših izletov iz Celja zlasti v spomladanskem času. Z jutranjim vlakom se odpravimo do Hrastnika. Od tod se z avtobusom, ki ima takojšnje zvezo, odpravimo v dolino potoka Bobna, nato pa zavijemo po dobro markirani poti čez Ravne. V dobri uri že zagledamo novi planinski dom na Kalu (956 m). Koča stoji na široki planoti, od koder je lep razgled po Zasavju. Planinsko kočjo oskrbuje PD Hrastnik; ima večje število sob in skupno ležišče. Okolica je pozimi zelo ugodna za smučanje, poleti pa za razne igre. Od Kala do Mrzličice (1119 m) je samo dobre pol ure. Pot pelje najprej po ravnem skozi gozd in se šele proti koncu vzpe precej strmo čez travnik do kočje na Mrzličici, ki jo oskrbuje PD Trbovlje. Tu je že dolga leta znani oskrbnik Berti, ki je izredno ustrežljiv in zmeraj priazen. S piramide, kamor pridemo v nekaj minutah od kočje, je lep razgled po vse gore v ozadju in celo tja v Avstrijo.

Za povratek imamo na razpolago pot na Smohor in naprej v Tremarje ali v Laško, ali pa pot na Griže do Zalca. Na obe strani je približno tri ure hoje. dr. M.

BRANIK : CELJE 25:17

V nedeljo se je začel povratni del tekmovanja v slovenski rokometni ligi. Celjani se tokrat niso izkazali, saj so dvoboj v Mariboru proti tamošnjemu Braniku izgubili z visokim rezultatom 25:17 (10:8).

DVE TRETJI MESTI

Dve tretji mesti, ki sta ju na republiškem prvenstvu v boksu osvojila mlada člana celjskega Olimpa Slemenšek in Oštr, sta uspeh, na katerega ni nihče računala. In prav zaradi tega, ker je prišel nepričakovano, je toliko bolj dragoceno, saj med drugim potrjuje, da boksarska sekcija Olimpa živi in dela. Karl Slemenšek si je tretje mesto priboril v polvelter kategoriji. Gusti Oštr pa enak uspeh v polsrednji. Oba sta se uspešno borila ter dosegla, kar sta mogla in zmogla. M. B.

ZAMENJANI MESTI

Cetudi se je Kladivar odločil za jesenski poraz (1:2) in tokrat v tretjem kolu spomladanskega dela tekmovanja v slovenski conski ligi odpravil ekipo iz mesta ob Muri z rezultatom 2:0, ta uspeh ni kdovekaj razveselil gledalce in simpatizerje društva. Kladivar namreč ni pokazal igre, s katero bi lahko bili zadovoljni. Izgovor, da so manjkali kar trije standardni igralci prvega moštva pa ne sme biti opravičilo za slabo in neučinkovito igro; navzlic zmagi.

Celjski železničarji so preteklo nedeljo gostovali v Trbovljah, kjer pa so nalezli na silno razpoloženo ekipo domačih nogometašev. Rezultat 4:1 za rudarje je več kot prepričljiv in zaslužen.

Po tretjem kolu povratnega dela prvenstvenega tekmovanja sta celjska ligaša zamenjala mesti na jakostni lestvici. Zdaj je Kladivar šesti s štirinajstimi točkami ter pozitivno razliko v golih 34:21. ZNK Celje pa sedmo s trinajstimi točkami ter negativno razliko v golih 34:42. Zanimivo je, da sta doslej obe celjski enajstorice zabili enako število golov. Razlika pa je le v tem, da so jih železničarji pobrali iz svoje mreže dvakrat več kot njihovi mestni rivali.

Cetrto kolo nam obeta znova nekaj zanimivih srečanj. Tako bo Kladivar vnovič nastopil na Glaziji. Za nasprotnika pa bo imel enajstorico trboveljskega Rudarja, ki je lani ugnala Kladivarja z rezultatom 4:3. Celjani bodo igrali v Mostah proti Slovanu. Lanska tekma med tema nasprotnikoma se je na igrišču pod Skalno kletjo končala z zmago domačinov 2:1, za zeleno mizo v Ljubljani pa z izidom 5:0 za Slovana.

M. B.

Premalo in preveč

Po statističnih podatkih Okrajne nogometne podzveze imamo na celjskem območju tri nogometne trenerje ter 24 takih, ki so opravili izpit za instruktore nogometa. Toda, če bi pogledali, kdo od teh ljudi, ki so preživeli približno mesec dni na tečaju ob morju in to na stroške skupnosti, dela v nogometnih klubih, bi dobili porazno sliko. V nogometnih klubih, zlasti na podeželju, močno primanjkuje strokovnih kadrov. In čeprav vsi težijo k napredku, pa celo k višjim ligam in podobno, je presenečljivo, da ti klubi ne kažejo nobenega zanimanja, da bi poslali na ustrezne tečaje svoje člane in nogometaše. Okrajna nogometna podzveza je nameravala pripraviti tak tečaj za instruktore nogometa, pa se je nanj prijavilo komaj pet članov.

Nič kaj razveseljiva tudi ni podoba, da organizacija nogometnih trenerjev sploh ne dela; pa čeprav bi imela veliko nalogo in dolžnosti, ki bi jih morala rešiti.

VELENJE - v vodstvu

V nedeljo, prvega aprila se je začel spomladanski del tekmovanja tudi v okrajni nogometni ligi. Glede na to, da je iz tega tekmovanja izstopilo drugo moštvo Kladivarja, so morali na novo žrebati pare. V prvem kolu so bili doseženi naslednji izidi: Kovinar—Nazarje 5:1, Smartno ob Paki—Olimp 2:2, Steklar—Šoštanj 2:2, Velenje—Rogatec 9:0, Konjice—Zalec 5:0 in Zreče—Vransko 0:4.

Kakor v prvem kolu, tako so si igralci iz Smartnega ob Paki tudi v drugem privoščili svojevrstno presenečenje, ko so sredi Šoštanja premagali tamošnje moštvo 1:0. Ostali rezultati drugega kola okrajne nogometne lige pa so bili: Vransko—Steklar 4:4, Olimp—Konjice 4:0, Kovinar—Zalec 3:1, Velenje—Nazarje 6:2 in Rogatec—Zreče 4:1.

Po drugem kolu vodijo slej ko prej Velenjčani, za njimi pa se vrstijo Kovinar, Olimp, Smartno ob Paki itd.

Odmevi

V nedeljo bi morali rokometarji celjskega Partizana nastopiti v Storah. Na programu je bila prvenstvena tekma okrajne lige. Vendar do srečanja ni prišlo; po našem mnenju predvsem zaradi skrajne neodgovornosti in neresnosti vodstva rokometne sekcije pri Partizanu Celje-mesto.

Nekdo iz Partizana je v soboto dopoldne telefoniral v Store, da bo tekma še isti dan. Zakaj se je samovoljno odločil za to spremembo ni znano. Najbrž mu je v nedeljo primanjkovalo časa, da bi popeljal svoje mlade člane v kraj blizu Celja. Navzlic tej spremembi, so v soboto popoldne prišli v Store le trije rokometarji celjskega Partizana. Tekme seveda ni bilo. In prav tako ne v nedeljo, ko pa na igrišču ni bilo niti sodnika, niti rokometarjev celjskega Partizana.

Vse kaže, da se je nekdo lotil odgovorne naloge z veliko neresnostjo. Ta ugotovitev je žalostna tembolj, ker gre za tovarisa, ki vodi tekmovalno komisijo pri komisiji za rokomet pri Okrajni zvezi za telesno kulturo. Upajamo, da ustreza kazni navzlic vsemu ne bo izostala!?

mirovst pioniskega udejstovanja. Meseca april in maj sta najbolj primerna za izvedbo spomladanskih tekov čez drn in strn. In končno, v tem mesecu bi se morala začeti tudi šahovska prvenstva odredov, občin in celo okra-

pripravili nekaj predavanj o pomenu telesne vzgoje za zdravje mladega človeka.

Za šolske športne dneve je več ali manj znano, da se kaj radi izrodijo. Ali ne bi bilo lepo, če bi v maju poskusili z vzorno organizacijo takšnega dneva, ki pa naj bi ne ostala sama enkratna, temveč stalna oblika dela. Hvaležno pomoč pri takšnem šolskem športnem dnevu bi lahko nudili tudi strokovni kadri telesno-vzgojnih organizacij. Ni naključje, da program Jugoslovanskih pionirskih iger za spomladansko obdobje priporoča tudi medodredna športna tekmovanja, izlete v naravo itd. In končno — prva tekmovanja za šolski športni znak naj bi prav zdaj dobila več pozornosti. —mb

VOLILI BODO SKUPSCINO KOLEKTIVA

Cez dober teden bo delovni kolektiv Tovarne emajlirane posode izvolil svojo skupščino, ali z drugimi besedami centralni delavski svet. O tem in o nalogah, ki čakajo novi organ samoupravljanja, je stekel tudi pogovor s predsednikom delavskega sveta tov. Stanetom Dvoršakom, torej s predstavnikom tistega delavskega sveta, kateremu te dni poteka mandatna doba.

— Kako boste volili skupščino delovnega kolektiva?

— Najprej smo se odločili, da bo skupščina štela 88 članov, od tega jih bodo člani kolektiva pribodno soboto izvolili 80, ostalih osem pa bomo v ta organ kooptirali. V tem primeru gre za predsednika osmih obratnih delavskih svetov v ekonomskih enotah.

Novost je tudi v tem, da voli vsaka ekonomska enota določeno število članov v skupščino. Člani takšne enote izbirajo samo svoje predstavnike v skupščino, ne odločajo pa pri izbiri ostalih njenih članov. Tako bodo izbirali le tiste, ki jih poznajo in ki jim zaupajo odgovorno nalogo v skupščini.

— Če bi morali ocenjevati delo, ki ga je opravil dosedanj delavski svet, na kaj bi najprej opozorili?

— Predvsem na uspehe v decentralizaciji upravljanja, na ustanavljanje in prvo uveljavljanje obratnih delavskih svetov. Razen tega pa še na pravilnik o delitvi čistega in osebnih dohodkov.

— Kako pa bi ravnali v primeru, če bi morali novi skupščini kolektiva nakazati prvo smer dela?

— Priporočil bi nadaljnje razvijanje in krepitev organov samoupravljanja. Prvi uspehi so tu. Toda ti niso zadnji in končni. Menim, da imamo v našem kolektivu še nekaj možnosti za nadaljnjo decentralizacijo samoupravljanja in s tem za povečanje števila tistih, ki bi neposredno odločali o najvažnejših problemih kolektiva. Res je, da smo na tem področju že zdaj dosegli lepe uspehe, saj sodeluje v vseh teh organih okoli šest sto delavcev. Toda, kot sem dejal, lahko bi šli še korak naprej. Več kot doslej bi morali napraviti tudi za izobraževanje naših kadrov. —an

KRONIKA NESREČ

Pri padcu so si zlomili nogo: Jožefa Felicijana iz Ločice p. Vranskem, Ivana Seme iz Laškega vasi, Marija Ježovnik iz Podloga, vladko Blatnik iz Podvina, F. Izlakar iz Jeronima, Neža Merslavčič iz Primoža pri Sentjurju, Alojz Vovk iz Poniške, Branislava Kolar iz Celja, Ivana Čulk iz Glinja pri Braslovcah, Vlada Druškovič iz Kozjega. — Rafael Videnski iz Ločnice je v Vojniku padel z drevesa in si poškodoval glavo. — Pri delu si je poškodoval nogo Martin Pilko iz Dola. — Ursula Podgoršek iz Dobrne je padla in si pretresla možgane. — 14 letna Julijana Blatnik iz Tabora je padla in si poškodovala nogo. — Franc Svet iz Gorne vasi pri Preboldu je padel z mopedom in si poškodoval glavo. — August Krajski je padel na Mariborski cesti in se ranil po glavi. — Neža Arzenšek iz Vojnika si je pri padcu pretresla možgane. — Franc Kladič iz Vinskega vrha se je pri delu zasturil s pilinom. Umrl je zaradi zasturjenja. — Pri padcu si je pretresel možgane Milan Tanešek iz Bukovja pri Slivnici. — Jože Brečelj iz Velenja je v Dobrni padel z motorjem in se poškodoval na glavi. — Tudi Jože Stimulak si je v Dobrni pri padcu z motorjem poškodoval glavo. — 12 letnemu Milanu Kukučiču iz

Skojfe vasi je na nogo padla žaga in mu jo poškodovala. — Na Ferdinandu Pristovška iz Vojnika se je zvrnil voz. Poškodoval mu je nogo. — Ivan Košenina iz Gomiliskega je padel in si poškodoval glavo. — Silvester Završnik iz Velenja je padel in se ranil na nogi. — Pri delu si je nogo poškodoval Mihael Poljšak iz Zagorja pri Lesičnem. — Jože Mlakar iz Poniške je padel z voza in se ranil po glavi.

Gibanje PREBIVALSTVA

Poročilo o gibanju prebivalstva v Celju v času od 1. do 7. aprila. Rojenih je bilo 29 dečkov in 23 deklic.

POROČILO SO SE:

Janez Zunkovič, strojni ključavničar in Adolfin Razgoršek, natakarcia, oba iz Laškega. Branko Mavrič, delavec in Marija Koštrun, delavka, oba iz Celja. Marijan Kolar, tekstilni pomošter in Franciška Zdošek, PTT uslužbenka, oba iz Celja. Jožef, Martin Umek, soboslikar in plekar iz Celja in Martina Jurša, uslužbenka iz Skofje vasi. Justin Vanovšek, uslužbenec in Kristina Zabav, uslužbenka, oba iz Celja.

UMRLI SO:

Bogdana Prekoršek, gospodinja iz Celja, stara 78 let. Valentin Gašček, upokojenec iz Celja, star 69 let. Neža Vračun, upokojenka iz Celja, stara 78 let. Jožef Košič, delavec iz Celja, star 46 let. Franc Viržak, upokojenec iz Celja, star 67 let. Martin Ribič, tesar iz Celja, star 55 let. Franc Guček, upokojenec iz Celja, star 76 let. Jožef Poznič, upokojenec iz Celja, star 64 let. Karolina Repar, gospodinja iz Celja, stara 74 let. Franc Kladič, delavec iz Vinskega vrha, star 49 let.

Prizor z nedeljske nogometne tekme Rudar (Trbovlje) proti ZNK Celje (Foto: Mohor Hrastnik)

Poročilo o problemih telesne vzgoje

Predsedstvo Občinskega odbora SZDL v Slov. Konjicah je na nedavni seji razpravljalo o delu komisij in podkomisij kot pomožnih organov za določena področja. Ugotovili so, da so nekatere podkomisije premalo delavne. Zato bodo izvršili nekatere

kadrovske spremembe v njih. Razen tega je predsedstvo naročilo komisiji za družbene organizacije, da do sredine prihodnjega meseca pripravi analizo stanja in problemov na področju telesne vzgoje.

V. L.

V aktivnosti Jugoslovanskih pionirskih iger je nastopilo tako imenovano drugo obdobje, ki zajema vso dejavnost v aprilu in maju. Gre torej za spomladansko etapo, ki prinaša v delo pionirskih odredov, pa tudi ostalih organizacij, ki sodelujejo v letošnjih pionirskih igrah bistvene spremembe.

Medtem ko je v teku sestavljanje programov za proslavljanje dneva mladosti, pa se zdi, da je akcija za ureditev in gradnjo preprostih športnih igrišč pri vseh solah nekoliko zastala. Ureditev teh igrišč si je kot letošnjo obveznost zadala mladina. Toda, ne glede na to, bodo morali zlasti pionirski odredi pokazati pri reševanju te naloge več iniciative. Zdaj je že čas, da bi si odredili zagotoviti ne samo površine za takšna igrišča, temveč tudi na-

črte zanje. Hvaležna je pobuda, da bi za gradnjo takega igrišča ustanovili pri vsaki šoli ustrezen odbor, v katerem naj bi bili tudi predstavniki lokalnih družbenih in političnih organizacij, pa celo krajevne odbora.

Jugoslovanske pionirske igre v spomladanskem delu

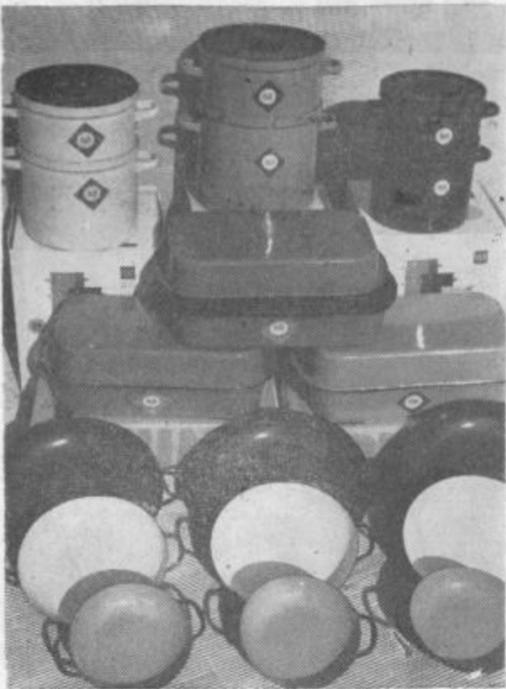
Posebno poglavje v letošnjih igrah, ki so posvečene telesni vzgoji mladih, je odprlo tekmovanje za »Kip kurirja Jovice«. To je zvezno tekmovanje, ki bi ne smelo mimo naših pionirskih odredov, saj prinaša vrsto novosti in pobud za pestrost in zani-

ZANIMIVO, TODA TUDI NEVARNO!

V torek je ob sprejemu Titove štafete bil Titov trg v Celju napolnjen do zadnjega koščka. Zato so nekateri predrzni fantiči splezali na kovane okenske rešetke Narodne banke. Celu na podboj kamnitih vrat se je eden spravil. Ali ni to le prenevarno? Kje so bili ljudje, ki bi jih opozorili?

MOJA ŽELJA JE IZPOLNJENA JAZ KUHAM V PASTEL POSODI,

ki je okras kuhinje in jo odlikujejo:

- tople in vedre barve
- moderne oblike
- elegantne linije
- močnejša pločevina
- odporen emajl
- dolgotrajen sijaj

ZATO SODOBNA GOSPODINJA KUPUJE SODOBNO PASTEL POSODO, KATERO IZDELUJE

TOVARNA EMAJLIIRANE POSODE CELJE

Komisija za sklepanje in odpovedovanje delovnih razmerij pri podjetju »Žična« Celje, razpisuje prosto delovno mesto

normirca

Kandidati morajo izpolnjevati naslednje pogoje:
1. STŠ strojni odsek s prakso v normiranju ali
2. Nepopolna srednja šola z dveletno prakso normiranja v sorodni panogi industrije.
Dohodki po pravilniku o delitvi OD podjetja.
S stanovanjem podjetje za sedaj ne razpolaga.
Prijava sprejema splošni sektor podjetja do 25. 4. 1962.

RAZPIS

Razpisna komisija pri okrajnem sodišču v Smarju pri Jelšah

razpisuje

eno mesto pisarniškega uslužbenca v zemljiškoknjižnem oddelku in dve mesti strojevisk.

Pogoji: Po možnosti administrativna šola ali vsaj osemletka ali nje enaka šola ter obvladane strojeviske. Za mesto pisarniškega uslužbenca pa tudi še praksa v zemljiškoknjižnih svareh.

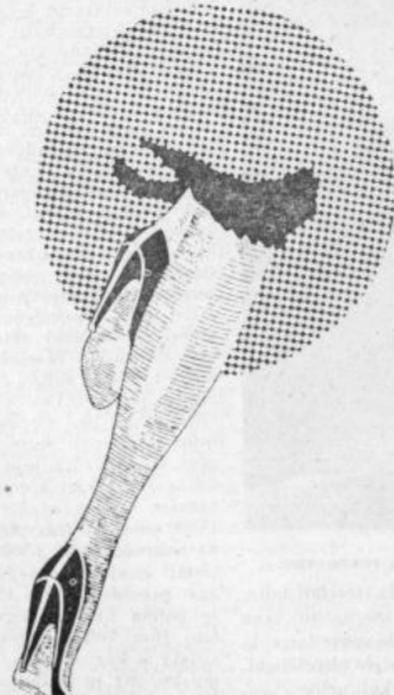
Kandidati za mesto strojevisk, ki doslej še nimajo strojeviskega izpita, bodo morali opraviti za sprejem v službo preizkusni izpit.

Plača po zakonu o javnih uslužbenih.

Prošnje, kolkovane z kolkom za 50 din, kratkim življenjepisom ter spričevalom o strokovni izobrazbi, je vložiti najkasneje do 30. aprila 1962 pri Okrajnem sodišču v Smarju pri Jelšah.

RAZPISNA KOMISIJA

Smarje pri Jelšah, 10. 4. 1962
Stev.: Su VI 39/62-6

POLZELA

ŽELEZNIŠKO TRANSPORTNO PODJETJE

MARIBOR

o b v e š č a

cenjene komitente, da bo s 15. aprilom 1962 za menjalo na progi POLJCANE—ZREČE železniški tirni promet z železniškim cestnim prometom. Potnike in prtljago bodo prevažali železniški avtobusi. Prevoz koles, mopedov in motornih koles kot prtljage ne bo mogoč. Prevoz ostalega blaga za postaji Slov. Konjice in Zreče se bo opravljal z železniškimi kamioni preko postaje Celje. Železniški avtobus bo vozil po naslednjem voznem redu:

O d h o d :		Postaja:	P r i h o d :	
**			*	**
3.56	4.40	—	9.15	—
—	4.45	—	9.20	—
—	4.49	—	9.24	—
4.06	4.53	—	9.29	—
—	4.58	6.05	9.34	12.58
—	5.03	6.11	9.40	13.04
—	5.08	6.15	9.45	13.09
—	5.17	6.25	10.00	13.17
—	5.24	6.34	10.07	—
—	5.30	6.40	10.13	—
			14.20	18.50
			14.25	18.55
			14.29	18.59
			14.34	19.04
			14.39	19.10
			14.45	19.16
			14.50	19.21
			15.07	19.40
			15.14	19.47
			15.20	19.53
		Poljčane	3.29	3.55
		Lusčka vas	3.25	—
		Spod. Laže	3.21	—
		Zbelovo	3.17	3.45
		Loče	3.12	3.40
		Žiže	3.05	3.34
		Dražja vas	3.00	3.29
		Slov. Konjice	2.50	3.20
		Zreče	—	—
		Zreče	—	—
			4.20	—
			4.12	—
			4.08	—
			6.03	7.29
			5.59	7.13
			5.54	7.07
			5.45	6.58
			5.38	6.48
			5.32	6.42
			14.60	16.50
			13.55	16.46
			13.51	16.42
			13.46	16.37
			13.41	16.32
			13.31	16.24
			13.26	16.19
			13.20	16.10
			15.51	20.07
			15.45	20.00

- * Vozi samo ob nedeljah in praznikih.
- ** Vozi samo ob delavnikih.

Ker se bodo za prevoz z železniškimi cestnimi vozili uporabljale sedaj veljavne enotne železniške tarife, pričakujemo, da bodo naši komitenti z razumevanjem sprejeli to obvestilo. Naše prevozne usluge bodo vsekakor kvalitetnejše in hitreje, kot so bile doslej. Po želji strank bomo prevažali pošiljke v Slov. Konjicah in v Zrečah tudi na dom.

ZTP MARIBOR

OBJAVE IN OGLASI

GLEDALIŠČE

SLOVENSKO LJUDSKO GLEDALIŠČE V CELJU
Sobota, 14. aprila 1962 ob 16. uri: Ivan Cankar — **POHUJŠANJE V DOLINI SENTFLORJANSKI**. Gostovanje v Velenju.
Ob 20. uri: Ivan Cankar — **POHUJŠANJE V DOLINI SENTFLORJANSKI**. Gostovanje v Velenju.
Nedelja, 15. aprila 1962 ob 15.30 uri: Fadil Hadžić — **HOTEL ZA NORCE**. Izven.
Petek, 20. aprila 1962 ob 19.30 uri: Arthur Miller — **SMRT TRGOVSKEGA POTNIKA**. Premiera. Premierski abonma in izven.
Sobota, 21. aprila 1962 ob 19.30 uri: Arthur Miller — **SMRT TRGOVSKEGA POTNIKA**. Sobotni abonma in izven.
Zaradi izrednega zanimanja občinstva za predstavo **HOTEL ZA NORCE**, smo naknadno uvrstili v repertoar predstavo, ki bo v nedeljo, 15. aprila 1962 ob 15.30 uri. Prosimo zainteresirane, da si pravočasno nabavijo vstopnice pri gledališki blagajni, ali si jih rezervirajo po tel. 29-64.

KINO

KINO UNION
14. do 17. 4. 1962 »SINOVI IN LJUBIMCI«, angleški ljubavni csc film
18. do 21. 4. 1962 »DARCLEE«, romunski glasbeni film
KINO METROPOL
14. do 17. 4. 1962 »KAMIKAZE«, japonsko-ameriški vojni film
18. do 22. 4. 1962 »LAZNE NAIVKE«, italijansko-francoski film
MATINEJA
15. 4. 1962 »BRATJE KARAZOVI«, ameriški barvni film
KINO DPD »SVOBODA« SEMPETER V SAVINJSKI DOLINI
14. 4. 1962 »SLADKO ŽIVLJENJE«, italijanski csc film
15. 4. 1962 »MESTECE PEYTON«, ameriški barvni csc film
18. do 19. 4. 1962 »KAPETAN LESI«, domači barvni film

PRODAM

SLADKO SENO 1000 kg prodam. Zagrado 105.
KRAVO BREJO, dobro mlekarico in tunca, prodam. Kenda. Lava 14.
PRIMA 150 ccm, tipa 1959 ugodno napredaj. Naslov v upravi lista.
LAMBRETTO, dobro ohranjeno 150/57 noceni proda. 15. aprila od 8-11, Cesta na grad 14, Celje.
ENOSTANOVANSKO HIŠO, novo neizgotovljeno in vselivo z vrhom ugodno prodam. Ponudbe pod »Ljubljana« na upravo lista.
TOPOLINO B dobro ohranjeno ugodno napredaj, Tovarniška 18 Celje. Ogled v soboto od 15. ure in nedeljo.
ENOSOBNO KONFORTNO STANOVANJE v centru Celja, vseljivo majhna, prodam. Pismene ponudbe pod »Gotovina II« na upravo lista.
ROČNI VOZ, nosilnost 100 kg s pripravo za vožnjo po snegu, prodam. Bratov Kresnikov 29, Cret-Celje.
JABOLČNIK PRVOVRSTEN napredaj. Ponudbe na upravo pod »44«.
DOBRO OHRANJEN KAVČ, tudi na garancijsko odplačilo, prodam. (36.000 din), Mariborska 136.
MLADEGA PSA, BERNARDINCA, odličnega čuvaja proda veterinar Kulerter v Vojniku.
STANOVANSKO HIŠO si lahko prezida iz gospodarskega poslojpa, ki ga prodam z velikim sadovnjakom v Celju. Ponudbe na upravo pod »Ugodno«.

SLUŽBE

ISCEM ZENSKO k dveletnemu otroku za dopoldan za 8.000 din. Naslov v upravi lista.
STAREJŠO ZENSKO, najraje upokojenko iscem za varstvo otroka na domu. Bohorč Smrekarjeva 4 Celje.
Dva mlajša trgovska pomočnika takoj sprejme Trg. podj. v Celju. Naslov v upravi lista.
Kvalificirano ali polkvalificirano kuharico sprejemamo. Ponudbe z opisom dosejanje zaposlitve pošijite na upravo Gostinskega podjetja Smarje — pošta Smarje.

Prvomajski izleti:
1. Preko Korduna na Jadran — dvo-dnevni avtobusni izlet.
2. Tri dni po zeleni Stajerski — tridnevni avtobusni izlet.
3. Tradicionalni izlet s posebno ladjo Po severnem Jadranu. (Tridnevni izlet).
4. V Djerdap — 4-dnevni izlet, kombiniran prevoz: letalo — vlak — ladja!
5. Krog po Siciliji — 10-dnevna krožna vožnja z avtobusom. V povratku ogled Rima, Napolija.
6. Tradicionalno prvomajsko potovanje po Italiji: Firenze—Napoli—Pompeji. 6-dnevni avtobusni izlet.
7. Praga — Svetovno prvenstvo v vajah na orodju. 8-dnevno potovanje v času od 3. do 10. julija. Sporzumno s »Partizanom Slovenija«.
8. 3000 milj po Sredozemlju — 10-dnevno potovanje z najmodernejšo potniško ladjo »Jugoslavija«. (Reka—Benetke—Krt—Kreta—Aleksandrija—Kairo—Beyrouth—Haifa—Tel Aviv—Jeruzalem—Rhodos—Atene—Benetke—Reka). Cena 100.000 din!
Delovni kolektivi! Pravočasno si rezervirajte za Vaš izlet Kompasov turistično opremljen avtobus. Poleg nestrnih izletov, ki bodo vodili v vseh smereh po naši lepi domovini in oddelki udeležencem nudite prirodne, zgodovinske in folklorne zanimivosti, bomo organizirali tudi izlete na vse pomembnejše gospodarske, kulturne in športne prireditve v inozemstvu. Potniki v inozemstvo. — Pri nas dobiti najhitreje vse vrste vozniških kart za inozemstvo — vlak, ladja, avion. Prav tako Vam najhitreje posredujemo nabavo vseh tujih viz preko naših filijal v Zagrebu, Beogradu itd. Pred vsakim potovanjem obiščite Kompas — Celje in preprčali se boste o naši solidnosti!
Delovni kolektivi! Dvodnevni izlet Trst—Benetke v našem modernem avtobusu bo presenečenje za Vas. Cena propagandna! Po Vaši želji Vam dostavimo brezplačno izdelan okvirni program! Pokličite tel. 23—56 ali pišite na naslov Kompas — Celje, Tomšičev trg 1.
Udeležite se Kompasovih kvalitetnih potovanj po domovini in drugih evropskih državah. Obiščite poslovalnico Kompas — Celje, Tomšičev trg 1. Telefon 23—50 — nudimo Vam vse turistične informacije brezplačno. Kompasov oddelek za letni oddih Vam postreže z vsemi cenami hotelskih in privatnih uslug širom Jugoslavije in tujine.
Turistično podjetje Kompas — Celje — Tomšičev trg 1. Tel. 23—50.

ZAHVALA

Učiteljem in učencem osemletke Lesično, Pištanj, solarjem iz Sentvida in Planine, ter vsem ostalim, ki so v tako velikem številu spremlili po težki bolezni mojega sina

OZIR SILVA

na njegovo zadnjo pot, ter darovali vence in cvetje. Prisrčna hvala za tople besede njegovim sošolcem ter č. duhovščini.
Zaljujoči oče, mati in sestrice

ZAHVALA

Ob bridki in nenadomestljivi izgubi žene, matere

GANC KRISTINE

se iskreno zahvaljujem vsem sorodnikom, znancem in prijateljem, ki so jo v tako lepem številu spremlili na zadnji poti, posuli grob s cvetjem in venci ter sočustvovali z nami.
Posebna zahvala dobrim sosedom: Kovačevim, Fricovim, Perčevim ter Ribelč Ivanki za sočutno pomoč.
Zaljujoči mož, hčerki Olga in Darja

ZAHVALA

Ob bridki izgubi dragega moža in očeta

KLADNIK FRANCA

se iskreno zahvaljujem vsem, ki so sočustvovali z nami in ga spremljali na zadnji poti. Posebno se zahvaljujem kolektivu Tovarne emajlirane posode Celje, sindikalni podružnici TEP ter godbi. Iskrena hvala za darovano cvetje in ganljiv govor.
Zaljujoči: žena in otroci

ZAHVALA

vsem, ki so mojega nepozabnega moža

VIZJAK FRANCA,

upokojenca TEP Celje, spremljali na njegovi zadnji poti, mu poklonili številne vence in cvetje, vsem ki so z menoj sočustvovali in v težkih trenutkih stali ob strani, prisrčna hvala. Posebna zahvala še dobrim sosedom, kolektivni in godbi Tovarne emajlirane posode, ter Društvu upokojenecov za poklonjene vence, kakor tudi č. duhovščini za častno sprejeto.
Zaljujoča žena Rozalija in sorodstvo

6-dnevno potovanje z avionom v GRČIJO IN EGIPT. Zadnji rok prijave 25. april 1962.
PRVOMAJSKI IZLET
4 DNI — 4 MESTA
TRST, BENETKE, PADOVA, VERONA. Prijave do 12. aprila 1962.
7-dnevno potovanje s posobnim vlakom od 24. do 30. junija v GRČIJO — ATENE, PIREJ, SOLUN. Prijave do 10. maja 1962.
5-dnevno potovanje z avtobusom v TRST, BENETKE, VERONO IN MILANO. Prijave do zaključnega števila udeležencev.
3-dnevno potovanje z avtobusom v TRST IN BENETKE. Prijave do zaključnega števila udeležencev.
6-dnevno potovanje v KÖLN na mednarodno razstavo »Bojnica« za zdravstvene delavce. Prijave do 10. aprila 1962.
DELOVNI KOLEKTIVI!
POHITITE S PRIJAVAMI ZA PRVOMAJSKE IZLETE, KER JE ŠTEVILO AVTOBUSOV OMEJENO.
ZA CENJENA NAROČILA SE PRIPOROČA IZLETNIK, turistična agencija, poslovalnica Celje, Titov trg 3, telefon 28-41.

Denar in čas boste prištedili, rešili se skrbi in potov, če oglašate v

Celjski tednik

Sprejemamo tudi čestitke za družinske praznike.

STANOVANJA

ZENSKO SREDNJIH LET sprejemam na stanovanje in hrano za pomoč v gospodinjstvu. Naslov v upravi lista.
SOLIDNEMU SAMCU oddam opremljeno sobo. Naslov v upravi lista.
DVOSOBNO STANOVANJE, VSELJIVO kupita starejša zakonca brez otrok. Ponudbe pod »Gotovina« na upravo lista.
KONFORTNO DVOSOBNO STANOVANJE s kabinetom v stolpnici (II. nadstropje) zamenjam za pravtako, le z večjimi sobami. Vprašajte od 14. do 18. ure pri Fohn V. Prešernova 7/I, Celje.
NUJNO IŠČEVA prazni dve manjši sobi ali eno večjo v trgu Zalec proti lepi nagradi. Ponudbe pod šifro »Nagrada do 50.000« na upravo lista.

Najlepše darilo

za sorodnike, znance in prijatelje v tujini

je Celjski tednik

Pošiljati ga pričnemo takoj po prejemu predplačila.

KUPIM

HIŠO Z NEKAJ ZEMLJE in sadovnjakom v okolici Celja, raje Laškega, kupim do 2.000.000 din. Denar takoj. Naslov v upravi lista.
INVALIDSKI VOZIČEK (trickel) v dobrem stanju kupim, Ponudbe na naslov: BRVAR LEOPOLD, Vransko 146.

RAZNO

OCALA S SPODAJ POZLACENIM OKVIRJEM, izgubljena v nedeljo 15. aprila od Ulice 29. Nov., kavarni Evropa, Prešernovi ali Narodnem domu vrnite proti visoki nagradi na upravo lista.
INSTRUIRAN MATEMATIKO ZA SREDNJE SOLE! naslov v upravi lista.

OBVESTILA

Drevesnica »MIROSAN« Petrovčev Vam nudi prtične bruske raznih sort, prtične bruske ter srednje debeline slive in češnje. Drevesca lahko dvignete vsak dan od 7. do 15. ure.

CELJSKI

Uredništvo Celje, Titov trg 5 — poštni predal 16 — telefon 25-23 in 24-23 uprava Celje, Trg V. kongresa 5 — poštni predal 152 — telefon 25-75 in 20-89 — tekoči račun pri Narodni banki Celje: 603-11-1-656 — izhaja ob petkih — letna naročnina 800, polletna 400, četrtletna 200 din — inozemstvo 2400 — posamezna številka 30 dinarjev — Rokopisov ne vračamo — sprejem oglasov, razpisov in objav do vsake srede do 12. ure v oglašnem oddelku Trg V. kongresa

Informacije o oglaših, razpisih in objavah dobite le v upravi Celjskega tednika!

KAJ? KJE?
KDO?

PRI NAS IN PO SVETU

KDAJ?
ZAKAJ?

Na koncu vojne - nova vojna

Sedem in pol let je trajalo krvoprelitje alžirskega ljudstva in tudi francoskih vojakov, ki so dajali življenja zaradi trdovratnosti kolonialne politike.

danji nasprotni armadi FLN in francoska armada, da bi odstranili fašistične desničarske upornike OAS. Tajna vojaška organizacija ni tako osamljena skupina

vijo niti pred otroci, ne izogone se žena in onemoglih starcev. Objavili so svobodi Alžirije in razumni politiki francoske vlade boj do iztrebljenja. Več tisoč pripadnikov te teroristične organizacije je že zajetih, zajet je bil na smrt obsojeni odpadni general Jouhaud, toda glavni kolovalja Salan je še vedno v akciji.

Naposled bo zmagala napredna stvar, Alžirija bo prosta tujcev. Referendum v Franciji je dokazal, da Francozi niso za vojno in niti za nasilno okupacijo, Alžirije. Toda ekstremisti hočejo pokazati drugo, hočejo zavreti velikansko kolo zgodovine nazaj. Saj se jim ne bo posrečilo, toda zakaj nove in nove žrtve. Menda med drugim tudi zato, da nas ne hote opozorijo, da fašizem še ni mrtev, da kapitalistični interesi rojevajo novega. Opozarjajo nas, da moramo vsi v alžirskem boju videti boj svobodoljubnega človeštva.

Podpredsednik začasne alžirske vlade, dolgoletni zapornik v francoskih ječah, je ob prihodu v Maroko (na sliki) govoril vojakom osvobodilne vojske:

— Ne smemo si dovoliti odmor. Naši bratje in sestre še vedno umirajo. Revolucija še ni končana (na sliki prizor pokola OAS v Oranu)! Naš dan neodvisnosti še pride. Prišel bo, ko bomo vsi spet v naši domovini. Ta dan pa bo kmalu prišel!

Med najlepšimi spomini so gotovo spomini na brigade. Pred petnajstimi leti so prve brigade gradile progo Brčko-Banovići. Takratni brigadirji so danes očetje, matere, strokovnjaki, odgovorni ljudje v ustanovah in podjetjih. Toda, če v trenutkih spominov poramajo njihove

misli nazaj pod šotore, na trase železnic, cest, na nasipe regulacij in pod zidove gigantov, so misli vseh brigadirjev enake. Tako tistih pred petnajstimi leti, kakor lanskih iz Makedonije. Spomini na tovarštvo, pesem, na skupno delo in na mladost (zadnje velja seveda le za veterane).

Evianski sporazum, je zaključil oboroženo osvobodilno borbo svobodoljubnih alžirskih borcev. To je bila zmaga trpečega alžirskega ljudstva, zmaga razuma v Franciji.

Vendar! Konec ene vojne v Alžiriji, je bil začetek druge vojne, ko sta si morali seči v zavezništvo nek-

kot bi si kdo mislil. Razpredene ima svoje mreže po vsej Zahodni Evropi in dobiva materialno ter moralno podporo pri preostalih fašističnih elementih tako v Franciji, Nemčiji, kakor tudi v Italiji, Belgiji in drugod.

Zrtve še vedno močijo s krvjo alžirsko zemljo in pločnike alžirskih mest. Teroristi se ne usta-

NA KRILU LETEČE LADJE

Takšna so sodobna letala. Na naši sliki vidimo posadko nemškega linijskega letala družbe »Lufthansa«, ki se je dala ovekovečiti kar na krilu letalega kolosa. Letalo je štirimotorni na reakcijski pogon. Poleg prostora za 80 potnikov ima še nekaj luksuznih kabin. Premore obednico, klubsko kabino, kopalnice in podobno. Pa kar pogledimo si posadko: Od leve na desno: predstavnik družbe, dva pilota, tri stewardese, direktor postrežbe, kuhar, strežniki in pet fantov v bellem, ki so mehaniki, pomožni piloti in navigatorji. Na letalu si lahko kupite letalske listke za vse linije, če ste si vmes premislili in bi radi še kam drugam. Rezervirajo hotelske sobe. Skratka vse je preskrbljeno — če imate izdatno denarnico.

Jackie potuje

Pred dnevi se je v Washington vrnila soproga ameriškega predsednika Jackie Kennedy, ki je obiskala Indijo. To je bil do polovice vrnjen obisk indijskega premierja Nehruja in njegove hčerke, ki sta lani obiskala Zdu-

eno izmed držav, ki ni po svoji krivdi zaostala in je polna naspotij. Pravijo, da je Jackie izbrana žena in hkrati spreten politik. Če je tako, potem je verjetno spoznala delček resnice o tem, da je bogastvo v svetu nepravilno razdeljeno. Kajti srečala se je s štiristomilijonskim narodom, kjer je narodni dohodek na glavo prebivalca vsaj petnajstkrat nižji, kot znaša povprečje v ZDA. Ko so ji povedali, brez dvoma so ji, da je letni dohodek povprečnega Indijca nižji od vsote, ki jo povprečen Američan daje za oborožitev, je Jackie lahko zaslutila, zakaj je Indija med pobornicami miru in aktivne koeksistence.

Na sliki Jackie Kennedy s sestrom med ježo na tradicionalnem »prevoznem sredstvu« Indije — slonu.

žone države. Do polovice pravimo zato, ker je obisk dolžen še sam predsednik Kennedy, ki pa spričo zamotanih mednarodnih zadev in predsednikovanja »na robu vojne« ne utegne potovati po svetu.

Poleg številnih znamenitosti Indije si je soproga ameriškega predsednika lahko ogledala tudi

Ko sem v neki družbi razlagal »teorijo« o tem, da so samo dve vrsti mož; tista polovica, ki prizna copatarstvo, in draga polovica, katere pripadniki mislijo, da niso »copate«, je eden od sobesednikov vzrotil.

Cez čas je nanasel pogovor o »konjičkih«. Pa je prejšnji upornik pripovedoval, da neizmerno ljubi jahalni šport.

Kadar pa v družbi teče pogovor, se zgodi, da beseda skače s področja na področje in tako smo nehali pri hišni opremi.

— Ja, veste, jaz imam popolnoma mehanizirano stanovanje. Imam hladilnik, pralni stroj, loščilec, mikser, sesalec za prah, električne stroje, avtomatični štedilnik... Veste to me je stalo vsaj milijon dinarjev...

— Hm, sem se omešal. Za toliko osoto bi dobili tudi dobrega jahalnega konja... — In upornik je molčal...

Zasebna vojna fratra Lao Hoa

V daljnem Vietnamu, kjer že desetletje divja državljanska vojna, kjer se svetovne časopisne agencije pri svojih poročilih včasih ne znajdejo več kdo pije in kdo plača, živi tudi katoliški »dušebrižnik« pater Lao Hoa. Možu je ob zmagovitem pohodu kitajske revolucionarne armade postalo na Kitajskem prevroče in je pribežal v Vietnam pod zaščito diktatorja Diema. Najbrž je že na Kitajskem kazal svoje velike vojaške ambicije, pa zato ni bil všeč kitajski ljudski armadi, ki ni mogla delati izjem. Tudi to je značilno, da Lao Hoa ni imel več časa zbežati s Cankajskom na Formozo. To pomeni, da je še dolgo vstrajal v boju z revolucionarji...

No tudi v Vietnamu se je lotil svojega »križarstva«. V pokrajini, ki ima okoli 25.000 prebivalcev je osnoval svojo zasebno armado za boj proti Viet Kongovim partizanom. Ni nam treba dolgo ugibati s čigavo pomočjo je oborožil svojo armadico, ki šteje 1.200 mož. Iz revije, kjer smo dobili navadene podatke, razberemo, da je vietnamska vlada dala prizadevemu »generalu« v kuti le 50 avtomatičnih pušk. V Ameriki pa namreč že dolgo razpravljajo o velikih stroških, ki jim jih povzroča podpiranje vojne v tem delu sveta.

Lao Hoa je komandant, za katerega pravijo, da je strokovnjak

Fratr Sao Hoa vodi svoje »križarje« v napad na revno vas...

za protigverilsko borbo; ima precej znano taktiko. S svojimi »fantji« kontrolira obsežno področje, od časa do časa »čeče« z njimi skozi vasi sredi džungle in lovi pripadnike osvobodilnega gibanja.

Njegove metode so zelo obšir-

ne. Od tega, da da streljati talce, pri čemer se ne izogne niti žena in otrok, pa vse do spovednice, ki mu služi za najboljšo obveščevalno službo. Kamorkoli pride s svojo soldatesko pod močno stražo, bere maše, potem pa na pol s silo spoveduje vaščane. Verniki, ki

jemljejo spoved resno, povedo vmes marsikaj, kar pripomore Lao Hoi za akcije, ko se iz dušebrižnika v črni halji spet spremeni v komandanta. Včasih je kakšna spoved vzrok za splošni alarm. Lao Hoa naglo obleče uniformo, si povezne na glavo čelado ter z oboroženimi možmi planje v akcijo. Prizadevni Kitajec nikoli ne pozabi na cinični izrek, da namen posvečuje sredstvo. To rad poudari takrat, kadar mu kdo od tiska med vrsticami očita preveč drastične ukrepe, kot so streljanja talcev, požig vasi, kazenske ekspedicije in podobno.

Če prav razumemo vsebino ameriških tarnanj okoli Vietnamu, potem je zasebna armada patra Lao Hoa zelo v čišlih ameriških podpornikov vietnamske vojne. Baje ima vietnamski diktator okoli svoje rezidence 92.000 mož, ki jih vzdržujejo ZDA. Toda za boj z Viet Kongovo partizansko vojsko, ki šteje komaj 15.000 mož na tem področju, je na razpolago le 1.500 vojakov. Ostali imajo nalogo čuvati varnost prezidenta Din Diema. Ali je potem kaj čudnega, če ima Lao Hoa veliko ceno. Njegovi vojski ni kaj »očitati«. Tudi nje-mu ne, saj je vedno v »akciji«. Edino kar je nerodno — da je duhovnik in s tem »nekoliko« v nasprotju s katoliškim načelom: Ne ubijaj!